

Giới thiệu Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!

Editor: Nhạc Hiểu Quỳnh

Thể loại: ngôn tình, cô đại, sủng, Nữ chủ lolita, hù, trạch -> siêu cấp dễ thương. Nam chính: thê nô vô độ, sủng vợ tận trời*ngọt chết khiếp*

Ở Lục giới đều biết được Ma Vương bệ hạ bề nghệ một lòng đem Vương phi sủng thành một cái ngọc bạch ngọt, không nghĩ tới sủng sủng, sủng ra một tiểu la lý kiều ngạo cuồng ngạo hung tàn.

Cuồng có cuồng tư bản, linh mạch nghịch thiên, thần thú thượng cổ, cực phẩm trọng bảo, hết thấy để ta ra roi!

Thần tộc quá ngạo mạn, chém!

Yêu tộc quá gian trá, chém!

Thú tộc quá táo bạo, chém!

Ma tộc quá..... Ma Vương bệ hạ không bình tĩnh: "Bảo bối, không thể chém lão công!"

Trầm Vi Ngưng: "Ma Vương luyện công trên giường quá thường xuyên, lại đây quỳ xuống!"

[Đây là lần đầu ta edit, nếu có gì sai sót xin chư vị góp ý, đừng ném đá ta tội nghiệp~]

Đoạn trích:

"Loại chuyện này không cần nói giong." Trầm Vi Ngưng mặt vô biểu tình, "Tình nghĩa lưỡng nan toàn, cái gọi là nữ nhân như quần áo, huynh đệ như tay chân, quần áo có thể tùy tiện mua, tay chân đã chặt đứt không thể cứu."

Mặc Vô Cực:.....

Loại lời nói nữ nhân như quần áo này, tựa hồ không nên từ miệng một nữ hài tử nói ra đi.....

Nàng kia vận vẹo tam quan, rốt cuộc có bao nhiêu đáng sợ a!

"Bảo bối, người xem bên ngoài nhiều người đứt tay đứt chân rất đáng thương như vậy, nhưng người có gặp qua người không mặc quần áo sao?"

Trầm Vi Ngưng:.....

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Dục hỏa trùng sinh (1)

Ánh sáng cùng bóng tối, đều không dung chứa người.

Ta đây cuộc đời này, liền cùng đi ngược lại thế giới này.

Số mệnh phía trước, ta sẽ nắm tay chặt người.

————— Lộ Phi 《Phượng Vũ Giang Sơn》

Mùa đông ở hạo kinh đặc biệt lạnh, sau ba ngày ba đêm tuyết lớn, bầu trời cuối cùng cũng trong trở lại, liếc mắt nhìn lại một cái, màu bạc bao phủ đô thành giống như cự thú ngủ say, nằm ở phía đông Giã Lam đại lục.

Giờ phút này ở vùng ngoại ô hạo kinh thành.

"Tránh ra! Đừng đi theo ta! Oa oa oa, ta không có bị Ma tộc làm bản....."

Một tiểu nữ hài vội chạy ở trên mặt tuyết dày, dấu chân một cái sâu, một cái nông, trong tuyết trắng ần ần mang theo vết máu.

Nàng thực gầy nhỏ, khuôn mặt nhỏ đông lạnh đến tái nhợt, tóc rối bời, hai mắt to chỉ lóe tia sáng kinh hoàng và sợ hãi.

Ngao!

Phía sau là một tiếng thú rống.

Một con sói màu lông pha tạp từ phía sau bổ nhào vào tiểu nữ hài, dùng móng vuốt dẫm lên mặt nàng.

"Tránh ra! Tránh ra! Ta không có sai, ta không có bị Ma tộc làm bản!"

Tiểu nữ hài sợ hãi đến cả người phát run.

"Ha ha! Rốt cuộc cũng đuổi theo được! Cái nha đầu thú vị này không có bản lĩnh gì nhưng chạy trốn lại rất nhanh!"

Ba thiếu nữ mặc đồng phục học viện màu xám chạy tới.

"Trầm Vi Ngưng, thân thể của ti tiện ngươi đã bị Ma tộc làm bản, đem ngươi gả cho Phế Thái tử thì có sao? Phế Thái tử đã không chê ngươi, ngươi cứ nhiên dám chạy trốn!?"

Một thiếu nữ có vài phần tư sắc đi tới, túm tóc của tiểu nữ hài, hung hăng bóp trên cánh tay nàng một chút.

Nếu không phải phế Thái tử sắp cưới tiện nha đầu này, nàng nhất định sẽ đập nát mặt nàng ta!

"Ta không có bị Ma tộc làm bản, thật sự không có, các ngươi tin ta đi, đừng đem ta gả cho tên ma quỷ kia."

Tiểu nữ hài một bên khóc thút thít, một bên cầu xin.

Phế Thái tử Già Lam đế quốc, trong đồn đãi thô bạo hung tàn, trước đây cưới hơn sáu vị phi tử, đều bị tra tấn đến chết trong đêm tân hôn!

Nàng không muốn gả cho người như vậy!

"Không có bị Ma tộc làm bản? Ha ha ha!"

Một thiếu niên cười ha hả, những người khác đi theo cũng sôi nổi cười to.

"Ngươi bị Ma tộc bắt đi ba tháng, lúc trở về còn mặc một thân áo cưới, ai tin ngươi không có bị Ma tộc làm bản?"

"Vốn dĩ chọc người khác chán ghét, lúc này thì tốt rồi, làm cho cả gia tộc đều hổ thẹn theo!"

"Tộc trưởng đã đem ngươi trục xuất khỏi gia môn, nếu không phải Đại phu nhân quá thiện tâm mai mối cho ngươi, ngươi sớm đã chết rồi, còn không mau theo chúng ta trở về!"

Hai gã thiếu niên đem tiểu nữ hài kéo lên.

Lang sủng kia cũng giúp chủ nhân lôi kéo quần áo nàng.

"Ta không muốn trở về! Buông tha ta, cầu xin các ngươi..... Vô Cực ca ca cứu ta."

Tiểu nữ hài liều mạng trong giãy giụa, trong miệng theo bản năng mà hô lên một cái tên.

"Vô Cực là ai?" Ba gã thiếu niên thiếu nữ kia đều không có nghe qua tên này.

"Nhất định là tên Ma tộc làm bản nàng rồi!"

"Thật là không biết xấu hổ! Quả nhiên bị Ma tộc làm bản, liền không quên được Ma tộc dơ bẩn kia!"

"Nên giết nàng ta đi!"

"Nữ nhân này, đưa cho phế Thái tử đó, không tới một ngày đã bị chơi tàn, hà tất chúng ta phải động thủ?"

Bị ba người lôi kéo, tiểu nữ hài bỗng nhiên đụng phải một cục đá nhô lên trong tuyết.

Tức khắc, máu tươi trên trán chảy ròng.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Dục hỏa trùng sinh (2)

"Tiêu rồi! Mặt bị thương rồi! Vậy phải làm sao bây giờ?"

Ba người vội vàng buông ra tay, khiến tiểu nữ hài quỵ rạp trên mặt đất.

Thân hình nàng run rẩy vài cái, vẫn không nhúc nhích.

Cũng không có ai chú ý tới, bầu trời vốn trong xanh, bỗng nhiên dày đặc mây đen!

Một mảnh đồ đằng quý dị xuất hiện ở trong mây đen, như là phượng hoàng giương cánh bay lượn, lướt qua giấy lát!

Ầm ỳnh——

Một đạo sấm sét đánh xuống, đúng lúc bổ vào nhánh cây phía trên tiểu nữ hài, chớp mắt đốt cháy thành ngọn lửa.

Tiểu nữ hài dưới ngọn lửa, giống như dục hỏa trùng sinh*!

(*Hồi sinh từ lửa đỏ: lấy từ điển tích phượng hoàng tái sinh từ tro tàn, ý chỉ tỷ í như phượng hoàng hồi sinh từ lửa đỏ ấy)

Ngọn lửa trên nhánh cây dường như mở ra cánh chim thật lớn ở trên người nàng!

Máu tươi theo trán chảy qua đôi mắt, mi tâm Trầm Vi Ngưng cau lại.

Không có ai biết, tiểu nữ hài nhu nhược kia đã mất đi, mà một linh hồn cường đại lại trọng sinh trong khối thân thể này!

Nữ hài bị Ma tộc làm bản qua?

Làm hồ thẹn si nhục gia tộc?

Phế vật linh mạch cấp 1?

Đùa cái gì vậy? Những từ đó đúng là ở trên người nàng sao?

Nàng nói thể nào cũng là..... Ông Vua không ngại ở thế kỷ 21!

Bình thường, những tiểu lâu la* này đừng nói đụng vào nàng, ngay cả tới gần nàng đều không có cơ hội!

(*Tiểu lâu la: tựa tựa như vô danh tiểu tốt.)

Nhưng giờ phút này, ký ức thuộc về tiểu nữ hài mười lăm tuổi điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong đầu, làm nàng trong khoảng một thời gian ngắn không động đậy được.

Quá nhiều ký ức.....

Đây là vận mệnh kẻ yếu sao?

Thực đáng thương, cũng thật đáng buồn.....

Nhưng từ giờ trở đi, nàng sẽ đến làm thay đổi vận mệnh nữ hài này!

Nàng, Trầm Vi Ngưng, không bao giờ là kẻ yếu!

Trên bầu trời mây đen chậm rãi thoái lui, tia sét cùng ngọn lửa đều đã biến mất.

Lá gan ba người kia lại lớn lên, chậm rãi tới gần.

"Đã chết rồi sao?" Một người đập lên trên lưng Trầm Vi Ngưng.

Thiếu nữ mặc áo bào tro ngồi xổm xuống, nhìn nàng một chút.

Nếu đã chết thì coi như phiền toái.

Nhưng vào lúc này, đôi mắt Trầm Vi Ngưng chậm rãi mở.

Đó là một đôi mắt màu đen coi thường hết thảy!

Không hề có sợ hãi, không hề hiện lên kinh hoàng, càng không có nhu nhược cầu xin và ra bộ dạng đáng thương cầu người khác thương xót!

Lười biếng, lạnh lẽo, cao quý không thể xâm phạm!

Sao lại thế này?

Thiếu nữ mặc áo bào tro sững sốt một chút, đáy lòng bởi vì này đôi mắt nhìn chăm chú mà lạnh lùng đến đáy cốc.

Ánh mắt thật đáng sợ, khiến nàng sợ hãi đến hai đầu gối mềm nhũn, quỳ gối trong nền tuyết.

"Chân." Nửa khuôn mặt Trầm Vi Ngưng chôn ở trong nền tuyết lười nhác mà nói một chữ.

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Chân? Chân cái gì?

Còn không có nhiều phản ứng, thiếu niên dẫm chân Trầm Vi Ngưng lúc này bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng, bay ngược về phía sau.

"Chân! Chân ta!"

Nơi ngã xuống, nháy mắt một mảnh hóa đỏ.

Chân của hắn với một tư thế kì quái vặn vẹo, quần lông le.....

Chân chặt đứt..... Rõ ràng đúng là chặt đứt!

Nhưng ba người đều không có thấy rõ động tác của Trầm Vi Ngưng như thế nào!

"Người....."

Thiếu nữ mới vừa mở miệng ra, lại phát hiện, miệng nhỏ ra chỉ là không khí, máu tươi chảy ròng trên cổ.

Cổ bị cắt đứt!

"Bụi Lang, cắn chết nàng ta!"

Dư lại một thiếu niên hoảng sợ mà hô to.

Lang sùng lông tạp mao làm bộ muốn nhào về phía trước, một nhánh cây gỗ xuyên qua từ ngực nó, trực tiếp bắn về phía trái tim thiếu niên đằng sau nó!

Một câu trả lời hoàn mỹ!

Một người một thú ngã trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, đã chết.

Trong nháy mắt, thu thập ba người.

Trầm Vi Ngưng lười biếng từ trên đất tuyết bò dậy, thuận tay nắm một ít tuyết xoa vết máu trên tay.

Máu của tiểu lâu la, ô uest tay nàng.

"Oa! Xuất sắc!"

Theo hai tiếng thanh âm bộp bộp, trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm hoa lệ lệ.

Sao có thể?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Dục hỏa trùng sinh (3)

Trầm Vi Ngưng bỗng nhiên ngẩng đầu.

Trắng sáng chiếu tuyết trắng, trên nền tuyết cây cối rụng hết lá.

Nơi này giống như địa ngục, liếc mắt nhìn sang một mảnh trụ lụi.

Nhưng mà, ở dưới ánh trăng trong suốt như vậy, lại có một thân ảnh đứng thẳng phía trên có thể sáng tỏ so với ánh trăng!

Tay áo bào rộng, nhẹ nhàng đón gió.

Tóc dài màu tím theo gió bay lên, rũ mắt nhìn xuống dưới, mắt tím kinh thể cất dấu một chút ý cười.

Toàn bộ trong thế giới tuyết trắng xóa, dường như chỉ có đôi mắt sáng màu tím nọ.

Nhiễm dưới ánh trăng sáng, bên hướng đối với mặt nàng dường như đoạt hết tất cả tốt đẹp trong nhân gian, phảng phất giống như tâm huyết cùng ca ngợi của lão thiên, đều ngưng tụ ở trên người hắn.

Trầm Vi Ngưng không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Đại - mỹ - nhân!

"Đầu trộm đuôi cướp, tiểu nhân!" Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Tươi cười trên mặt người nọ hơi ngưng một chút, đuôi mắt hoa lệ nhìn trên mặt đất.

"Người không quen biết ta?"

Ánh mắt như vậy, đối với mình là hoàn toàn xa lạ.

Nàng..... Không quen hắn?

Như vậy, lúc trước đồng ý lời hứa với hắn, cũng không nhớ rõ sao?

Thật là tiểu nha đầu bạc tình bạc nghĩa.

"Vì sao muốn ta quen biết người?" Trầm Vi Ngưng cao ngạo mà ngẩng khuôn mặt nhỏ.

Tuy rằng hắn lớn lên rất đẹp*, nhưng mà..... Nàng nông cạn chỉ xem mặt người như vậy sao?

(*Ý nói là hắn rất đẹp trai)

Người nọ không nói gì, chỉ cúi đầu nhột nhột mà cười.

Vạn vật thế gian đều thất sắc.

Yêu nghiệt!

Trầm Vi Ngưng đơn giản đánh giá hai chữ dưới đáy lòng, liền ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước.

Quản hắn yêu quý thần ma, nàng luôn luôn độc hành hậu thế!

(Câu này có nghĩa là không quan tâm hắn là yêu quý thần ma, nàng luôn luôn đi một mình.)

Nhìn bóng dáng nàng, Mặc Vô Cực tự tiểu phi tiểu* mà thì thầm:

"Tiểu nha đầu không lương tâm, ở Ma giới từng đồng ý lời hứa đối với ta, cũng không thể không tính toán gì hết a."

(*tự tiểu phi tiểu: cười như không cười.)

Hạo kinh.

Tuyết trắng xóa bao trùm luyện võ trường Huyền Vũ Viện, thế nhưng bên trong tường vây của Huyền Vũ Viện, hoa cỏ cây cối vốn nên điêu tàn lại có vẻ sức sống tràn đầy, sắc xanh biếc đạt dào.

Đây là nơi mà toàn bộ Thiên Khải Quốc sùng kính nhất, mỗi một năm, người các nơi đến từ cả nước có được linh mạch đều sẽ đi vào Huyền Vũ Viện, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, sẽ phân chia cấp bậc nhờ căn cứ linh mạch mạnh yếu, từ học đồ đến trực hệ đệ tử. (*học đồ là kiểu như người học việc, học nghề, còn trực hệ đệ tử là kiểu như học sinh cao cấp ấy)

Học sinh Huyền Vũ Viện, có hoàng thân quý tộc, cũng có bình dân bá tánh.

Nhưng ở nơi này, dùng thân phận căn bản không áp chế được người khác, chỉ có thực lực, mới có thể được tôn trọng ngênh đón chân chính!

Huyền Vũ Viện ra vô số cao thủ, nhưng còn có hàng vạn tay mơ suốt cuộc đời cuối cùng cũng không thăng cấp được bao nhiêu.

Trầm Vi Ngung mười lăm tuổi chính là một trong rất nhiều tay mơ, tiến vào Huyền Vũ Viện 5 năm, vẫn là linh mạch bậc 1 như cũ.

Càng đáng giận là thân thể nàng ta cũng thật đáng buồn —— Trầm gia chủ lần nọ ra ngoài cùng một thôn phụ sinh hạ con gái riêng ở hương dã. (thôn phụ: phụ nữ ở nông thôn, hương dã: nông thôn)

Bị coi là sỉ nhục của Trầm gia.

Năm ấy mười tuổi, Thái tử Viêm Diệc Tà của Thiên Khải Quốc bị phế, trước đây Trầm gia hao hết sức của chín trâu hai hổ mới khiến đại tiểu thư Trầm Thiên Thiên con vợ cả đình hôn cùng Thái tử.

Nhưng Viêm Diệc Tà bị phế, thấy Trầm Thiên Thiên phải theo phế Thái tử cùng bị giam cầm, chủ mẫu Trầm gia rút cuộc mới nhớ tới Trầm Vi Ngung.

Đình hôn cùng Thái tử chính là Trầm gia đại tiểu thư, Trầm Vi Ngung sinh ra sớm mấy tháng so với Trầm Thiên Thiên, dĩ nhiên là đại tiểu thư.

Đến nỗi có phải con vợ cả hay không, ai sẽ để ý?

Hoàng Thượng đã sớm mặc kệ người mẫu tộc phản loạn và nhi tử tội lỗi kia.

Mười sáu tuổi là tuổi tác của thiếu nữ Thiên Khải Quốc xuất giá, nửa tháng nữa, Trầm Vi Ngung liền vừa 16 tuổi.

Tuy rằng Thái tử bị phế, nhưng hôn lễ hấn vẫn là cử hành đúng hạn.

Mẹ đẻ Viêm Diệc Tà, một tộc của Tàn Hoàng Hậu phạm phải hành vi phản loạn, bị tru di cửu tộc, mẫn môn sao trăm. (Mẫn môn sao trăm nghĩa là giết cả nhà kẻ phạm tội, tịch thu tài sản, có bản ghi là tịch sát.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Dục hỏa trùng sinh (4)

Nghe nói, Viêm Diệc Tà chính mắt thấy Tàn Hoàng Hậu bị sống sờ sờ chém đứt tay chân làm thành nhân trệ*, bị chết vô cùng bi thảm.

(*nhân trệ ở đây là lợn người, ai muốn biết ở dưới có chi tiết hơn.)

Sau đó hấn liền nổi điên.

Hấn hung tàn thành tính, giết người như điên, chỉ cần tới gần người của hấn, đặc biệt là nữ tử, nhất định bị tra tấn mà chết không toàn thây!

Trầm Vi Ngung vào ba tháng trước mới biết được mình phải làm kẻ chết thay cho Trầm Thiên Thiên, gả cho một người như vậy.

Nhưng nàng bản tính yếu đuối, không biết phản kháng, chỉ là một người thương tâm mà khóc thút thít.

Không khéo là, đêm nọ, Ma tộc xâm nhập Huyền Vũ Viện, bắt đi mấy chục thiếu nam thiếu nữ.

Trầm Vi Ngung cũng ở trong đó.

Những thi thể thiếu nam thiếu nữ đó bị tìm được, tất cả đều bị hút khô máu rồi toàn bộ* mà chết. (Tui nghĩ toàn bộ ở đây là toàn thây á, đoán thôi.)

Duy chỉ có Trầm Vi Ngưng vẫn không thấy.

Tất cả mọi người đều suy đoán nàng đã chết, ở trong tay Ma tộc, chỗ nào còn có đường sống?

Nhưng mà, ba tháng sau, Trầm Vi Ngưng vẫn sống sờ sờ mà xuất hiện ở Hạo kinh!

Toàn bộ người ở Hạo kinh thành đều bị kinh động!

Mấy trăm năm qua, người đầu tiên sống sót từ trong tay Ma tộc a!

Hơn nữa lúc đó Trầm Vi Ngưng còn mặc giá y đỏ thắm! (*giá y: áo cưới)

Vì thế, đồn đãi liền biến thành Trầm Vi Ngưng bị Ma tộc bắt đi, nguyên nhân sống sót là nàng hy sinh thân thể!

Nàng bị Ma tộc làm bản!

Nếu không, làm sao có thể chạy thoát khỏi nanh vuốt ma quỷ của Ma tộc?!

Nàng thành một nữ nhân không biết liêm sỉ, bị mọi người phi nhổ, trở thành chê cười của toàn bộ hạo kinh!

Trầm Vi Ngưng hết đường chối cãi, nàng không nói ra mình ba tháng ở Ma tộc, đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

(Câu này tui để gần như nguyên gốc cho nó hay, chứ dịch ra thuần việt là "Trầm Vi Ngưng hết đường chối cãi, nàng không nói ra bản thân mình đến tột cùng đã xảy ra cái gì trong ba tháng ở Ma tộc.")

Bởi vì ký ức về ba tháng kia, tất cả đều biến mất!

Ba tháng ở Ma giới kia, nàng có phải giống như trong đồn đãi hay không, cùng Ma tộc.....

Mặc kệ hồi ức như thế nào, trong đầu, chỉ có một mảnh quang ảnh lay động.

Trong quang ảnh hiện ra, một thiếu niên tóc dài ngồi dưới tán cây đánh đàn, bộ mặt mơ hồ.

Nốt nhạc vỡ tan, tạo thành tiếng đàn đứt quãng, nghe không rõ ràng.

"Ai ——"

Trầm Vi Ngưng thở ra một hơi thật dài, hơi lộ ra khuôn mặt nhỏ gầy gầy non nớt, thoạt nhìn như là một bộ dáng điềm đạm không tranh sự đời.

Chẳng qua, lúc này trong đôi mắt Trầm Vi Ngưng, lại thoáng hiện vài phần mũi nhọn lạnh lẽo.

Đó là hàn quang sắc bén mà bất luận kẻ nào đều không thể nhìn thẳng.

Hồi ức trong đầu tràn vào dừng ở đây, quá khứ Trầm Vi Ngưng, thật là..... một người đáng thương lại thật đáng buồn.

Trầm Vi Ngưng luôn luôn ghét nhất người bản thân yếu đuối mà làm cho đáng thương, đó là gieo gió gặt bão.

Chẳng qua là..... Bây giờ có chút người nếu muốn khi dễ nàng, vậy coi như đừng trách nàng không khách khí!

"Thiên Thiên tỷ thật là lợi hại! Nhanh như vậy liền tấn chức đến linh mạch 4 cấp, tốc độ tu luyện cũng quá nhanh, chúng ta thúc ngựa đều đuổi không kịp a!"

Một đám thiếu nam thiếu nữ mặc áo bào tro vây quanh một thiếu nữ người mặc màu vàng đất* đi tới. (*vàng đất: thổ hoàng)

Thần thái thiếu nữ kia thập phần kiêu ngạo. (Quan trọng là thần thái =))

Ở Huyền Vũ Viện, dựa theo cấp bậc linh mạch khác nhau, có phân chia khác nhau, trang phục màu vàng đất đại biểu đã là đệ tử chính thức, ít nhất là linh mạch cấp 3.

Mà áo bào tro chẳng qua vẫn là học đồ mà thôi, thông thường chỉ là linh mạch cấp 1—2.

Trầm Vi Ngưng chính là một tay mơ áo bào tro.

"Đúng vậy, vừa rồi ở trong khảo nghiệm, Trạch Vương điện hạ nhìn Thiên Thiên tỷ ánh mắt tràn đầy sủng ái, làm chúng ta thật hâm mộ a!"

Trầm Thiên Thiên này là đích nữ Xương Minh Hầu, di là sủng phi của Hoàng Thượng Khổng Quý phi, Khổng Quý phi dưới gối không con, chỉ có một vị công chúa, mà Trạch Vương thì tuổi nhỏ tang mẫu*, Hoàng Thượng có ý đem Trạch Vương sang Khổng Quý phi nuôi nấng dưới gối. (*kiểu như mẹ chết ấy mà)

Mà Không Quý phi cũng làm mỗi hôn sự Trầm Thiên Thiên cùng Trạch Vương, hôn sự đã sớm quyết định.

[*Nhân tặc: "Lợn người" do chữ "nhân tặc" của Lữ hậu, vợ vua Hán Cao Tổ Lưu Bang đời Tây Hán. Lữ hậu tên Lữ Trĩ lấy Lưu Bang lúc còn hàn vi. Lưu Bang dựng nghiệp nhà Hán phong Lữ Trĩ làm hoàng hậu. Nhà vua có người hậu phi tên Thích Cơ trẻ đẹp nên rất sủng ái. Một hôm, vua vào cung Thích Cơ bày yến tiệc. Uống say, vua nằm trên vế Thích Cơ ngủ vùi. Lữ hậu cho người dò biết nên lên kiệu đi thẳng tới cung Thích Cơ. Kê tả hữu chạy vào phi báo, nhưng vì nhà vua nằm trên vế ngủ, nên Thích Cơ chẳng dám động, đành phải ngồi yên. Lữ hậu bước vào thấy thế máu ghen càng sôi lên:

- Loài tiện tỳ thường vô lễ, nay ta vào cung của mi, sao mi dám ngồi trên cao, không đứng dậy là đạo lý chi vậy?

Thích Cơ sợ sệt thưa:

- Em thấy nương nương đến, há chẳng tiếp nghinh. Vì chúa thượng ngủ đương ngon giấc, em chẳng dám động nên mới thất lễ, xin nương nương tha tội.

Lữ hậu nghiêng răng, mắng:

- Loài tiện tỳ, cứ lấy vua làm nể, chừng người có muôn tuổi rồi, ta sẽ nghiền mi nát ra tro cho mi coi.

Đoạn Lữ hậu quày quả bỏ đi. Sau khi Hán Cao Tổ chết, Thích Cơ không người bảo bọc, ủng hộ nên Lữ hậu thừa dịp trả thù. Lữ truyền bắt Thích Cơ cùng một số cung nhân trước kia theo Thích Cơ, được nhà vua sủng ái đem ra hành hình một cách bí hiểm rùng rợn. Lữ bắt họ phải uống thuốc cầm, rồi chặt tay chân, khoét mắt, cắt tai, giam vào chuồng xích dơ bẩn. Họ đau đớn quá nhưng bị cầm, không thốt ra tiếng người được nữa, chỉ tru lên những tiếng ư ớ ư rất thê thảm. Lữ hậu lại bắt mọi người gọi những nạn nhân ấy là lũ "nhân tặc" (lợn người).]

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Dục hỏa trùng sinh (5)

Nàng chính là Trạch Vương phi tương lai.

"Thiếu nói bậy, Trạch Vương điện hạ tính tình ôn hòa, người hôm nay tham gia khảo nghiệm, hẳn đều rất vừa lòng."

Thiếu nữ mặc váy dài màu vàng đất kia mở miệng nói chuyện, lại mang theo vài phần kiêu ngạo.

Trầm Vi Ngưng vừa nghe âm thanh này, liền nhận ra người này đúng là muội muội Trầm Thiên Thiên được tiện nghi kia.

Tấn chức đến linh mạch cấp 4 nhanh như vậy, xem ra Trầm gia bỏ cũng không ít tiền ở trên người nàng.

Nàng nhớ rõ Trầm Thiên Thiên đạt được linh mạch, đều là dùng đan dược phụ trợ.

"Trạch Vương điện hạ chỉ khen một người Thiên Thiên tỳ a! Hôm nay cũng có người tấn chức linh mạch, nhưng Thiên Thiên tỳ là người mười lăm tuổi duy nhất có được linh mạch cấp 4 a!"

"Chỉ là hôm nay mà thôi." Trầm Thiên Thiên giảm đi vài phần kiêu ngạo.

Thiên phú của nàng còn chưa đủ, Huyền Vũ Viện, tuổi nhỏ hơn nàng, càng tồn tại loại người có thực lực biến thái.

Như Trạch Vương, khi mười lăm tuổi, đã là linh mạch cấp 7!

Còn có, càng biến thái hơn nữa, năm đó Thái tử Viêm Diệc Tà..... Mười hai tuổi, linh mạch cấp 8!

Trực tiếp trở thành trực hệ đệ tử!

Tam đại trưởng lão vì đoạt hắc thu lâm đệ tử của mình mà đánh nhau tàn nhẫn, kết hạ sông núi, đến nay đều như nước với lửa!

Chỉ tiếc, người kia vốn nên trở thành phu quân* nàng lại ngã xuống quá sớm. (Ở cổ đại thường gọi chồng là phu quân, tướng công, trượng phu... còn ở hiện đại là lão công.)

Nàng, cũng muốn trở thành loại người khóa mắt này a.....

"Thiên Thiên tỳ quá khiêm tốn, tỳ đã là linh mạch cấp 4! Trong Huyền Vũ Viện bao nhiêu người mong chờ có thể thoát khỏi một bậc linh mạch a."

"Đúng vậy, nói như Trầm Vi Ngưng, phế vật không biết xấu hổ! Tu luyện 5 năm vẫn là một bậc linh mạch!"

"Ha ha ha! Sáng nay ta còn nhìn thấy nàng bị Không Lệ Lệ khi dễ, như vậy thật buồn cười!"

Mọi người đều biết công chúa kiều ngạo Trầm Thiên Thiên này ghét nhất là tỷ tỷ nàng Trầm Vi Ngưng, bởi vậy trực tiếp lấy làm niềm vui.

Nghे vậy, Trầm Thiên Thiên không nhịn được châm biếm một tiếng.

"Ai muốn so cùng cái loại phế vật đó!"

Trầm Vi Ngưng ngồi ở trên nhánh cây nghe thấy được, lông mày tú lệ hơi hơi nhíu một chút.

Người dám nói nàng là phế vật, đều đã không còn ở trên thế giới này.

Chẳng qua, ai lại để ý thắng lợi trên loại mệnh lưỡi này?

"Phải, so cùng Trầm Vi Ngưng quả thực là tự hạ thấp thân phận, năm nay linh mạch nàng ta lại không thể tấn chức, chỉ sợ cũng phải bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện."

"Thật hy vọng nàng ta cút đi nhanh lên, loại nữ nhân bị Ma tộc làm bẩn này, thấy nàng ta là ghê tởm!"

"Thật là một tiện nhân không biết xấu hổ!"

.....

Tiếng mắng càng ngày càng khó nghe, rốt cuộc một thanh âm nhịn không được kêu lên.

"Ngươi, các ngươi đừng quá quá phận!" Thanh âm kia run rẩy, mang theo nhút nhát, cũng cố lấy tất cả dũng khí.

Trầm Vi Ngưng không khỏi xem qua hướng thanh âm phát ra.

Người nói chuyện kia, là một thiếu niên mười lăm sáu tuổi, làn da trắng nõn sạch sẽ, hai mắt trong suốt sáng ngời, lộ ra một cổ quật cường không chịu thua.

Cùng mặc trường bào màu vàng đất giống nhau, nhưng thiếu niên kia so với người khác một mảng lớn tuyết trắng đáng yêu.

Trầm Vi Ngưng nhớ rõ hắn, thiếu niên này ở Huyền Vũ Viện cũng coi như nổi danh, nhưng cũng không phải bởi vì thực lực nổi danh, mà là bởi vì sinh hoạt xa xỉ tiêu tiền như nước...

"Mộ Dung Kim Sanh, ngươi tới xem nào nhiệt gì? Đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn liền sợ ngươi!"

Một thiếu nữ bên cạnh Trầm Thiên Thiên vênh vào tự đắc mà chống nạnh cả giận nói.

Khuôn mặt tuyết trắng tuấn tú của Mộ Dung Kim Sanh phồng đến đỏ bừng, nhưng hắn bày ra một bộ dạng tư thái "ta là người lịch sự ta không thể thô bạo".

"Nghị luận thị phi của người khác sau lưng, không phải việc làm quân tử!"

"Ha ha ha! Quân tử? Ngươi là heo sao? Chúng ta là nữ nhân!" Thiếu nữ kia đánh đá mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dục hỏa trùng sinh (6)

Mộ Dung Kim Sanh nói: "Quả nhiên thánh nhân nói rất đúng, chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là khó ở chung!"

"Ngươi dám nói chúng ta là tiểu nhân?" Mày liếc thiếu nữ kia dựng lên, "Thiên Thiên tỷ cũng ở chỗ này, ý của ngươi, có phải là Thiên Thiên tỷ cũng là tiểu nhân?"

Quả nhiên về mặt Trầm Thiên Thiên đã là không vui.

Mười mấy thiếu niên thiếu nữ bên kia đối phó với một cái thế lực mỏng Mộ Dung Kim Sanh.

"Mộ Dung Kim Sanh, nhìn ngươi không vừa mắt thật lâu rồi, hôm nay ngươi không thức thời, chúng ta sẽ giáo huấn ngươi!"

"Ngươi dám nói chuyện vì Trầm Vi Ngưng, có thể thấy được ngươi với nàng cùng một loại người*, hôm nay liền cho ngươi nhìn xem một chút dạy dỗ!"

Vài người xắn tay áo hàm hồ đi về phía Mộ Dung Kim Sanh, khiến cho hắn lùi lại vài bước.

Những người đó tuy rằng chỉ là áo bào tro, nhưng đều là linh mạch cấp 2, sắp đột phá cấp 3, thực lực không thể khinh thường.

Mộ Dung Kim Sanh tuy là áo bào màu vàng đất, đáng tiếc chỉ là vừa mới vào linh mạch cấp 3 mà thôi, muốn đối mặt nhiều người linh mạch cấp 2 như vậy, hôm nay chỉ có thể chịu thiệt.

Mắt thấy một người thiếu niên cao lớn trong đó bắt lấy cổ áo hắn, thời điểm một quyền đi xuống, bỗng nhiên truyền đến một thanh âm lạnh lùng trên đỉnh đầu.

"Hay, chỉ biết lấy nhiều khi ít, đều là một đám đáng khinh!"

"Là ai?" Thiếu niên cao lớn kia vừa ngẩng đầu, thì thấy một thiếu nữ mặc áo bào tro ngồi ở trên nhánh cây.

Ánh mặt trời xuyên qua mây đám tuyết trắng hiện lên ở trên má nàng, làm trong ánh mắt nàng lộ ra vài phần ánh sáng giống như băng tuyết lạnh lẽo.

Cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi cong lên, mơ hồ toát ra khinh bỉ cùng khinh thường.

"Trầm Vi Ngưng?"

Sau một tiếng hô nhỏ của thiếu niên cao lớn, tất cả mọi người đi theo đều giật mình?

Đó là Trầm Vi Ngưng?

Khuôn mặt giống nhau như đúc, nhưng trong nháy mắt vừa rồi suýt chút nữa liền không nhận ra!

"Ngươi cư nhiên còn có mặt mũi xuất hiện ở Huyền Vũ Viện? Ngươi là tiện nhân do bản bị Ma tộc làm bản qua a-- "

Một thiếu nữ che miệng ngồi xổm người xuống, từ ngón tay chảy ra một ít máu tươi.

"Hàm răng của ta! Hàm răng của ta!" Nàng nhìn hàm răng rớt xuống lòng bàn tay kinh hoàng thất thố.

"Trầm Vi Ngưng! Ngươi thật to gan, dám dẫm thương người ở Huyền Vũ Viện!"

Mở miệng mắng chính là Trầm Thiên Thiên, ngày thường Trầm Vi Ngưng sợ nàng nhất, nàng quát một tiếng lớn, là có thể làm nàng sợ tới mức hai chân phát run.

"Ta dẫm thương người, thì như thế nào?"

Nhưng mà, hôm nay Trầm Vi Ngưng lại không có khiếp đảm như trong tưởng tượng của Trầm Thiên Thiên, ngược lại..... Thực sự kiêu ngạo.

"Ngươi....." Đối với Trầm Vi Ngưng như vậy, Trầm Thiên Thiên nhất thời cũng không có cách đối phó.

"Thiên Thiên tỷ, nàng thật là quá kiêu ngạo! Một kẻ hèn linh mạch cấp 1 mà thôi, dám liều lĩnh như thế!" Một thiếu nữ nói.

Người này thành công nhắc nhở Trầm Thiên Thiên, đúng vậy, Trầm Vi Ngưng chẳng qua là một phế vật linh mạch cấp 1 mà thôi, mặc kệ nàng nói cái gì, ra tay giáo huấn nàng là được rồi!

Trầm Thiên Thiên âm thầm sờ kiếm gỗ phía bên hông.

Trong Huyền Vũ Viện cấm học sinh ngăm ầu đá, bởi vậy trang bị thống nhất của tất cả học sinh đều là kiếm gỗ.

Trầm Vi Ngưng thấy động tác của nàng, không khỏi cười lạnh: "Như thế nào? Trầm Thiên Thiên, hôm nay ngươi động thủ với ta?"

"Ngươi dám can đảm dẫm thương người, ta động thủ giáo huấn ngươi là đúng!" Trầm Thiên Thiên ưỡn ngực.

"Không thể động thủ!" Mộ Dung Kim Sanh kia bỗng nhiên đi vòng qua trước mặt Trầm Thiên Thiên, giang hai cánh tay ngăn nàng. "Ý mạnh hiếp yếu, không phải việc làm quân tử!"

"Mộ Dung Kim Sanh, cút sang một bên đi!" Trầm Thiên Thiên tức giận mắng.

Trầm Vi Ngưng cũng cảm thấy buồn cười, người này thực biết điều, một hơi một cái quân tử, nhưng có nghĩ đến nàng vừa rồi ra tay xóa sạch hàm răng người khác, vốn dĩ cũng không phải việc làm quân tử.

Hắn khẳng khái giúp mình như vậy, là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dục hỏa trùng sinh (7)

Trong trí nhớ của Trầm Vi Ngưng, cùng Mộ Dung Kim Sanh này, tựa hồ* không có bao nhiêu giao thoa*.(*tựa hồ: hình như, dường như. *giao thoa: nghĩa gốc là cùng xuất hiện, đồng thời xuất hiện, nhưng ở đây có nghĩa là gặp gỡ, quen thân.)

Gương mặt Mộ Dung Kim Sanh trưởng đến độ bồng, hắn đương nhiên biết bản thân không phải đối thủ của Trầm Thiên Thiên, nhưng nam tử hán đại trượng phu, nhìn thấy nhu nhược* nữ tử một mình bị khi dễ*, như thế nào có thể không đứng ra?(*nhu nhược: mềm yếu, yếu đuối. *khi dễ: bắt nạt, ức hiếp.)

Nếu Trầm Vi Ngưng biết nàng bị trở thành nữ tử mềm yếu, phỏng chừng sẽ lập tức ra tay để hắn nhìn một cái thủ đoạn của mình.

Nhưng lúc này trông mặt Mộ Dung Kim Sanh vừa chuyển, bỗng nhiên kiễng mũi chân cao giọng hô: "Trạch Vương điện hạ, ngài cũng đến đây!"

Nhìn theo phương hướng của hắn, mọi người đều thấy Trạch Vương Viêm Diệc Trạch quả nhiên cùng một đám hộ vệ đi theo đi xuống tới bên này.

Trạch Vương cao lớn tuấn lãng, dung nhan bất phàm, một thân trường bào màu xanh ngọc dệt từ lụa hoa càng tôn lên phong thái nhẹ nhàng của hắn, sau khi Thái tử bị phế, Hoàng Thượng đối hắn thêm coi trọng, là người thừa kế tương lai không thể nghi ngờ, thiếu nữ trong Hạo kinh đều xem hắn làm tình nhân trong mộng.

Trầm Thiên Thiên nhìn thấy Trạch Vương, lập tức thu tay đem kiếm gỗ lấy về, đổi vẻ mặt nhu mì* tươi cười.(*nhu mì: mềm mại đáng yêu dịu dàng)

"Tham kiến Trạch Vương điện hạ."

Những người khác cũng đồng loạt hành lễ.

Trầm gia ở Thiên Khai Quốc cũng là đại gia tộc, trước sau người trong tộc từng ra không ít cao thủ, thậm chí ở trăm năm trước còn từng ra một vị đại nguyên soái thống lĩnh tam quân!

Hiện giờ Trầm gia tuy rằng không còn vinh quang như khi vị kia nguyên soái năm đó còn sống nữa, nhưng cũng không thể khinh thường, bởi vậy Trạch Vương đối Trầm Thiên Thiên vẻ mặt ôn hòa nói bình thân.

Trầm Thiên Thiên tâm hoa nở phóng*, hư vinh trong lòng tới cực đại thỏa mãn rồi, ở trong mọi người, Trạch Vương cho nàng đãi ngộ đặc biệt, Trạch Vương điện hạ quả nhiên coi trọng nàng.(*tâm hoa nở phóng: mở cờ trong bụng.)

"Kim Sanh, người như thế nào ở chỗ này?" Viêm Diệc Trạch nhìn về phía Mộ Dung Kim Sanh, tươi cười nhu hòa một chút.

Mộ Dung gia tộc phú khả địch quốc*, trong tộc cao thủ vô số, tuy ở trong triều không có thực quyền, nhưng thế lực khổng lồ có thể so với một quân đội.(*phú khả địch quốc: giàu đến nỗi địch nổi với quốc gia.)

Không thể nghi ngờ, Mộ Dung gia tộc trợ giúp đối với hắn bước lên đế vị lớn hơn nữa, cho nên từ nhỏ mẫu phi hắn cùng ông ngoại dạy dỗ đều thực thân cận vị tiểu thiếu gia Mộ Dung gia tộc này, hắn trong cung có một vị trắc phi vẫn là đường tử *Mộ Dung Kim Sanh, hắn cũng thập phần sùng ái.

(*đường tử: kiểu như là chị họ mà bên nội á)

"Ta nhìn thấy bọn họ nhiều người như vậy lại khi dễ một nữ hài linh mạch cấp 1, ta xem không thuận." Mộ Dung Kim Sanh nghĩ sao nói vậy, nói mấy câu nói Trầm Thiên Thiên đều suýt nữa giậm chân.

Cái tên đáng chết Mộ Dung Kim Sanh, không có việc gì trực tiếp trao đổi hàm hồ với Trạch Vương điện hạ sao?

Nàng hận đến muốn cắt đứt cổ Mộ Dung Kim Sanh, hình tượng tốt đẹp thuần khiết của bản thân không thể có bất luận cái gì tổn hại trước mặt Trạch Vương điện hạ, nhưng lúc này nàng mà mở miệng thanh minh ngược lại sẽ giống như là thừa nhận.

Bất quá nàng cũng không hoảng hốt, nữ nhân hạ tiện Trầm Vi Ngưng này, bị Ma tộc làm bản qua, chỉ cần Trạch Vương điện hạ biết là nàng, lập tức cũng sẽ chán ghét nàng!

Đến lúc đó, dưới Trầm Vi Ngưng làm nền, hình tượng hàng đương nhiên cao khiết tốt đẹp lên.

"Ngà? Còn có loại sự tình này?" Thần sắc Viêm Diệc Trạch quả nhiên có chút không vui, hắn ở trước mặt Mộ Dung Kim Sanh từ trước đến nay chính là

sắm vai hình tượng đại ca ca thông suốt chính trực.

"Phải! Bọn họ thật quá đáng!" Mộ Dung Kim Sanh trừng mắt nhìn Trầm Thiên Thiên một cái, hừ một tiếng, dường như giống một tiểu cô nương.

Trầm Vi Ngưng đối với loại sự tình này một chút cảm giác đều không có.

Thứ nhất, nàng không phải kẻ yếu bị người khác khi dễ, vừa rồi Mộ Dung Kim Sanh không nhảy ra, nàng đã sớm đem nhóm người này đánh đến răng rơi đầy đất.

Thứ hai, nàng không muốn xin giúp đỡ với bất luận kẻ nào, đặc biệt Trạch Vương này vừa thấy liền biết tâm cơ rất sâu, Mộ Dung Kim Sanh ở trước mặt hắn quả thực là một đóa tiểu bạch hoa*.

(* tiểu bạch hoa: đóa hoa trắng nhỏ, ý là rất đơn thuần ngây thơ, anh có lẽ sẽ làm hạp làm tiểu thụ khả - ái ~)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Dục hỏa trùng sinh (8)

Trầm Thiên Thiên biết mình không thể im lặng được nữa, vội vàng nói: "Trạch Vương điện hạ, đều không phải là chúng ta khi dễ người, thật sự là nàng ra tay đã thương người trước, điện hạ ngài xem, hàm răng của Tiểu Nhu đều bị đập nát, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, chúng ta nhịn không được, mới muốn ra tay giáo huấn một phen."

Tiểu Nhu che lại hàm răng bị đánh rớt trên mặt đất kêu rên, phát ra âm thanh khóc rống thảm thiết.

Viêm Diệt Trạch nhìn thoáng qua, không khỏi nhướng mày, trí nhớ hắn không tồi, mới vừa rồi trong khảo nghiệm, người kêu Tiểu Nhu kia, hình như là linh mạch cấp 2, có thể đem linh mạch cấp 2 đánh thành không có sức lực đánh trả như vậy, linh mạch đối phương ít nhất cũng muốn cấp 3 trở lên đi.

Tuy rằng Huyền Vũ Viện nghiêm cấm học sinh lên so đấu, nhưng Viêm Diệt Trạch luôn luôn yêu thích mời chào cao thủ lại không bài xích.

Có thực lực, mới có thể đứng vững trên thế giới này!

"Ai động tay?" Nhưng Viêm Diệt Trạch thật ra rất muốn nhìn xem, đệ tử có thể đánh rớt đúng hàm răng người khác tàn nhẫn và nhanh như vậy, thực lực nhất định không yếu.

Nếu từ nhỏ liền cho một ít ân huệ, trưởng thành nhất định sẽ đi theo mình. (ở đây nghĩa là đi theo Viêm Diệt Trạch).

"Chính là nàng!"

Một đệ tử đã gấp không chờ nổi chờ Trạch Vương điện hạ hung hăng trừng phạt Trầm Vi Ngưng, vội vàng chỉ lên thiếu nữ đang ngồi ở trên nhánh cây.

"Chính là nàng! Thấy Trạch Vương điện hạ không xuống dưới hành lễ, thật là to gan!"

Những người còn lại cũng sôi nổi chỉ trích, hận không thể xông lên đem nàng ăn tươi nuốt sống.

Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nhướng mày, không có sợ hãi mà nói: "Cặn bã!"

Ở trong mắt nàng, Trạch Vương trước mắt kia có được linh mạch cấp 9 đều là cặn bã, càng đừng nói đám ô hợp này.

Viêm Diệt Trạch nhìn theo hướng mọi người nhục mạ, tức khắc hô hấp cứng lại.

Trên nhánh cây xanh tươi phủ tuyết trắng thật dày, giống như một tầng tường vân bao phủ ở trên đầu thiếu nữ. (tường vân đại khái là đám mây mang ý nghĩa tốt lành)

Nhưng da thịt nàng lại so với tuyết trắng còn muốn tinh oánh dịch thấu* hơn, đôi mắt đen nhánh phảng phất như là đá quý thượng đẳng nhất trên thế giới, còn bị tuyết trắng chiếu xạ ra ánh sáng năm màu. (*kiểu như trắng mịn ấy)

Môi hồng phấn nhẹ nhấp nhô như là cánh hoa đẹp nhất thế gian, còn dính hương vị hạt sương thơm ngọt khiến kẻ khác mê say, làm người nhìn không được muốn nếm thử kia hương vị đến tận cùng là ngọt ngào như thế nào.

Nữ hài tử như vậy, mặc kệ làm sai chuyện gì đều có thể được người khác tha thứ, nàng trời sinh nên được người khác nâng niu ở lòng bàn tay, để người khác nhìn như trân bảo, giống như trở thành tròng mắt yêu thương!

Hào mỹ nữ hài*, nhìn một cái, linh hồn phảng phất bị đánh trúng. Trạch Vương cảm giác toàn thân đều có loại rung động đến không kèm chế được xúc động (*Thật là một cô bé xinh đẹp.)

Bị người khác dùng ánh mắt lửa nóng mạnh mẽ nhìn chằm chằm, trong lòng Trầm Vi Ngưng hiện lên sát ý mãnh liệt.

Ở kiếp trước, nàng là đỉnh núi sừng sững Ông Vua không ngại, người bình thường liềm liếc nhìn nàng một cái đều không có tư cách, càng đừng nói dùng loại ánh mắt làm càn này!

Tròng mắt của người này, nàng muốn đào ra!

Viêm Diệt Trạch đối nàng như si như say, căn bản không có nhìn thấy sát ý trong mắt Trầm Vi Ngưng, nếu là thấy được, chỉ sợ sẽ không bao giờ dám trực tiếp mà nhìn chằm chằm nàng như vậy.

"Trạch Vương điện hạ, rõ ràng là bọn họ nhục mạ người trước, nàng mới ra tay, tất cả sự tình ta đều nhìn thấy, bọn họ là người xấu cáo trạng trước! Trạch Vương điện hạ?"

Mộ Dung Kim Sanh riu rít nói ở bên tai Viêm Diệt Trạch, nửa ngày cũng không có đáp lại, không khỏi sùng sốt một chút.

Trạch Vương điện hạ đây là ánh mắt gì? Giống như linh hồn nhỏ bé đều bị câu đi rồi?

Hắn chớp chớp mắt to, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện tình nam nữ, bởi vậy phá lệ mê hoặc*. (* đặc biệt không hiểu)

Nhưng Trầm Thiên Thiên đã hiểu!

Ánh mắt Trạch Vương điện hạ nhìn về phía Trầm Vi Ngưng kia, rõ ràng là mê muội!

Quả nhiên là hồ ly tinh không biết xấu hổ, sau khi câu dẫn Ma tộc, còn câu dẫn Trạch Vương điện hạ!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Dục hỏa trùng sinh (9)

Cũng may Mộ Dung Kim Sanh một phen riu rít đã làm Viêm Diệt Trạch hoàn hồn, ý thức được ánh mắt trực tiếp nhìn chằm chằm thiếu nữ kia vừa rồi thực quá thất lễ, sợ làm cho nàng phản cảm, Viêm Diệt Trạch vội vàng thay đổi một biểu tình nhu hòa.

"Vi cô nương này là.....?"

Trầm Thiên Thiên hận đến nhéo tay chính mình ở trong tay áo, nhưng vẫn lớn tiếng nói: "Trạch Vương điện hạ, nàng là Trầm Vi Ngưng."

"Trầm Vi Ngưng....."

Vi Ngưng, Vi Ngưng, rạng đông* Vi Ngưng, thật là một cái tên tốt đẹp, giống như nàng.

(*晨露: thần lộ: sáng sớm, bình minh, sớm tinh mơ, tuổi thanh xuân, rạng đông, hầu hết đều mang nghĩa tốt đẹp.)

Nàng đẹp giống một hạt sương ngưng kết ở trên cánh hoa, bị ánh mặt trời chiếu xạ ra ánh sáng năm màu, làm hắn muốn thật cẩn thận dâng lên.

Chỉ là mơ hồ cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, dường như đã nghe qua ở nơi nào.....

Cái tên Trầm Vi Ngưng này bởi vì bị Ma tộc làm bản đã sớm truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Hạo kinh.

Trong Hạo kinh, mọi người nhắc tới tên này, đều là khinh thường cùng trào phúng, cùng dơ bẩn!

Viêm Diệt Trạch là bị sắc đẹp mê hoặc đôi mắt cùng tâm trí, nếu không vừa nghe tên này nên biết là ai.

Mấy ngày trước, khi hắn thủ thi cùng trắc phi của mình, còn nói rằng: "Loại nữ nhân Trầm Vi Ngưng này bị Ma tộc làm bản, nên xứng đôi Phế Thái tử, đồ chơi dơ bẩn xứng kẻ điên đê tiện!"

Hắn từ nhỏ đã hận thấu xương đối với huynh trưởng nghiền áp tất cả mặt tốt của mình.

Chính là bây giờ, tên này nghe vào lỗ tai hắn, lại giống như tiếng ca thiên sứ thánh khiết tốt đẹp.

Này không phải si ngốc thì là cái gì?

Trầm Thiên Thiên lại nói thêm: "Trạch Vương điện hạ, chính là Trầm Vi Ngưng kia bị Ma tộc bắt đi nha!"

Nàng không có nói thẳng bị Ma tộc làm bản.

Nhưng là chỉ cần vừa nói như vậy, Trạch Vương điện hạ nên minh bạch*.(*minh bạch: hiểu ra, thông suốt, biết,...)

Quả nhiên, liên hệ "Ma tộc" cùng "Trầm Vi Ngưng" lên, Viêm Diệc Trạch lập tức nghĩ tới cái gì đó.

Hắn không dám tin mà nhìn thiếu nữ ngồi trên nhánh cây, tốt đẹp giống như bình minh.

Nàng, nàng lại là nữ hài tử kia bị Ma tộc bắt đi, sau khi làm bản lại thả ra?

Một loại cảm giác ghê tởm nháy mắt bỏ đầy thân thể, nhưng ngay sau đó, đã được nhiều đáng tiếc cùng oán hận thay thế!

Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc!

Nếu là hắn có thể phát hiện hạt sương tốt đẹp này sớm một chút, nhất định sẽ đem nàng hảo hảo đặt ở bên người bảo vệ, tuyệt sẽ không để những Ma tộc dơ bẩn đó có cơ hội làm bản nàng!

Nhưng là bây giờ.....

Viêm Diệc Trạch có thể ở trong số đông đảo hoàng tử trở hết tài năng, trở thành hoàng tử được Hoàng thượng nể trọng nhất sau khi Thái tử bị phế, dĩ nhiên có tâm cơ không bình thường.

Mới vừa rồi bị sắc đẹp mê hoặc chỉ là nhất thời, bây giờ tỉnh táo lại, ánh mắt hắn nhìn về phía Trầm Vi Ngưng phức tạp rất nhiều.

Chung quy bị Ma tộc làm bản qua, ai muốn dính chọc nàng, chỉ sợ cũng sẽ trở thành trò cười ở trong Hạo kinh đi.

Chính mình liền tính lại thích, cũng nên tuyệt này phân ý niệm, giữ khoảng cách với nàng.

Nghĩ đến vừa rồi thất thố, phía sau lưng Viêm Diệc Trạch không khỏi nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

Nếu là có người truyền đi hắn vậy mà lại bị Trầm Vi Ngưng mê hoặc, hắn sẽ chân chính trở thành chê cười!

Nữ nhân này thật sự chỉ có thể xứng đôi với huynh trưởng giống như kẻ điên kia của hắn!

May mà Trầm Thiên Thiên đánh thức hắn, vì thế ánh mắt Viêm Diệc Trạch nhìn về phía Trầm Thiên Thiên so với vừa nãy nhu hòa rất nhiều.

Trầm Thiên Thiên trong lòng ngọt ngào, thẹn thùng mà cúi đầu.

"Trạch Vương điện hạ, ngài nhất định phải tin tưởng ta, đều là Trầm Vi Ngưng ra tay đánh Tiểu Nhu trước, chúng ta nhìn không được, mới muốn giáo huấn* nàng một phen."

"Người nói vậy! Rõ ràng là các người mắng chửi người khác trước!" Mộ Dung Kim Sanh giàu có tinh thần trọng nghĩa sực nữa nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Dục hỏa trùng sinh (10)

"Mộ Dung công tử, mọi việc cần phải nói ra chứng cứ, người nói chúng ta mắng chửi người trước, ai thấy? Ai nghe thấy được?" Trầm Thiên Thiên cao ngạo mà nói, "Chính Trầm Vi Ngưng đập bể sạch hàm răng của Tiểu Nhu, chính tất cả mọi người thấy!"

Người bên cạnh quen vuốt mông ngựa, lập tức gật đầu phụ họa.

"Không sai! Chính là Trầm Vi Ngưng động thủ trước! Chúng ta căn bản không mắng chửi người khác!"

"Nàng lén lút tránh ở trên cây không dám gặp người, lén lút đánh lén Tiểu Nhu, loại thủ đoạn đê tiện này, không khác gì Ma tộc!"

"Ta xem nàng phần lớn đã bị Ma tộc đồng hóa, đánh lén sau lưng, thật làm người khác khinh thường!"

.....

Tiếng mắng liên tiếp, nước lên thì thuyền lên, cuối cùng đè ép cả thanh âm của Mộ Dung Kim Sanh xuống.

Viêm Diệc Trạch cũng nhú nhú mày, không nghĩ đến thiếu nữ bề ngoài xinh đẹp như thế này, nội tâm lại có thể dễ tiện như vậy.

Đánh lên sau lưng, thật không phải thủ đoạn quang minh gì.

Hướng hồ, Trầm Vi Ngưng này cũng là một phế vật rõ ràng từ đầu đến cuối, nghe nói 15 tuổi còn dừng lại ở linh mạch bậc 1, là không có khả năng đột phá.

Vừa phế vật, vừa bất kham*, vừa sinh ra ti tiện..... Trừ bỏ mỹ mạo, không có một chút ít giá trị dư thừa.

(*bất kham ở đây có lẽ là chỉ việc Trầm Vi Ngưng cứng đầu không chịu chấp nhận hôn sự với phế Thái tử và không nhận là mình đánh người á, tui nghĩ vậy.)

Người như vậy, hẳn dĩ nhiên sẽ không lãng phí thời gian che chở.

"Trong Huyền Vũ Viện cấm tự mình đánh nhau, người phạm quy, phải bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện." Viêm Diệc Trạch lạnh lùng mà nói.

Nghe được Trạch Vương điện hạ bày tỏ thái độ, Trầm Thiên Thiên và những người còn lại đều vui sướng hoan hô.

Xứng đáng a!

Xem nàng ta vừa rồi còn dám kiêu ngạo như vậy, lúc này biết Trạch Vương điện hạ cũng không phải là người làm việc thiên tư*! (*vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp.)

Cho dù dùng quan hệ cá nhân của Mộ Dung gia tốt như thế nào, Trạch Vương điện hạ đối với loại nữ nhân bị Ma tộc làm bản qua, như cũ sẽ không mở lòng!

Đồng đạo người vui sướng khi người khác gặp họa, chỉ có Mộ Dung Kim Sanh sốt ruột vò đầu bứt tai.

Hắn vốn dĩ đem Trạch Vương gọi đến chính là hy vọng đám người Trầm Thiên Thiên này có thể thu liễm một chút, ai biết lại phản tác dụng, còn hại Trầm Vi Ngưng!

"Trạch Vương điện hạ, chuyện này không phải Trầm Vi Ngưng sai, đều là bọn họ nhục mạ trước....."

"Kim Sanh, nàng ra tay đánh người, cũng đã xúc phạm giới luật, bất kể như thế nào đều phải chịu trừng phạt." Viêm Diệc Trạch đối với Mộ Dung Kim Sanh vẫn là vẻ mặt ôn hòa.

Tiểu thiếu gia này chỉ là ngây thơ đơn thuần một chút, trở về lừa gạt cũng được.

"Đúng a, hàm răng của Tiểu Nhu đều bị nàng ta đập bể, chẳng lẽ nàng ta không cần nhận trừng phạt sao?" Trầm Thiên Thiên thật vui vẻ bởi Trạch Vương có thể hoàn toàn đứng ở bên nàng.

Một Trầm Vi Ngưng nho nhỏ, mỹ mạo có ích lợi gì?

Nàng không có bối cảnh, không có thực lực, hơn nữa bị Ma tộc làm bản giam pha, nàng sớm đã là một kẻ bỏ đi mặc người khác giẫm đạp.

Trầm Vi Ngưng nghe nhiều người "ngươi một lời ta một tiếng"* như vậy, phiền muốn giết người. (*kiểu như câu "lời qua tiếng lại" ở VN ấy.)

Nếu không phải vừa mới xuyên qua đây, thân thể và tố chất đều không thể so sánh với nàng ở kiếp trước, nàng đã sớm làm thịt đám tiểu tử nói năng vô lễ này, sau đó rời đi Thiên Khải Quốc, lang bạt đến thế giới rộng lớn hơn.

Trời đất bao la, không có nơi nào có thể vây trụ được Trầm Vi Ngưng nàng.

Nhưng hiện tại, khối thân thể của nguyên chủ này thật sự rất yếu, linh mạch bậc 1 dưới sự rèn luyện lực lượng tinh thần cường đại của nàng đã sớm đã thăng vài cấp bậc, nhưng muốn khôi phục thành thực lực nàng đã tung hoành một đời, đến mức không người nào dám cản trở thì còn kém rất nhiều.

Cho nên bây giờ nàng sẽ tùy ý chơi đùa cùng đám cận vệ này cũng được.

"Ồn muốn chết." Trầm Vi Ngưng lười biếng mà mở miệng, ánh mắt chậm chậm nhìn xuống, phảng phất giống như đang bố thí một ánh nhìn đám cận vệ kia, "Nói ta đánh người, chứng cứ đâu?"

Thanh âm của nàng rất có lực uy hiếp, đám thiếu niên thiếu nữ đang líu ríu lập tức ngừng đầu nhìn nàng.

--

Bỏ phiếu ~ Lưu lại danh sách đọc ~ Bình luận ~ Tác phẩm mới dựa các người bồi dưỡng ~

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thiết hạ bẫy rập (1)

Cái gì? Nàng vừa rồi nói cái gì?

"Chứng cứ?" Trầm Thiên Thiên cười nhạo một tiếng, "Nhiều người đều thấy được như vậy, chúng ta đều là nhân chứng!"

Từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ nàng không có đem Trầm Vi Ngưng để vào mắt.

Ánh mắt Trầm Vi Ngưng đảo qua gương mặt kiêu ngạo của nàng ta, thật là đồ không biết sống chết!

"Ta ngồi cao như vậy, nàng ở dưới, ta đánh nàng như thế nào, ngươi nói đi."

Ngữ điệu của nàng thanh lãnh, chậm rãi giống như một dòng nước suối tĩnh mịch chảy vào nội tâm.

Cho dù có trải qua dơ bẩn, Viêm Diệc Trạch cũng không thể không thừa nhận, thanh âm của thiếu nữ này đều có thể treu chọc lòng hắn.

Bất quá nghe được nàng lời nói, ánh mắt Viêm Diệc Trạch ánh lên nửa cao thâm lên, mang theo vài phần lạnh lẽo nhìn về phía Trầm Thiên Thiên.

Trầm Thiên Thiên bị hỏi đến nghẹn lời, ở trong lòng nàng Trầm Vi Ngưng linh mạch cấp 1 yếu cùng người thường không có gì khác nhau, muốn nói nàng có thể ngồi trên cây đa thương Tiểu Nhu, nàng tuyệt đối không tin!

Nàng trong lòng cũng mang theo hoài nghi, cùng mọi người đồng dạng không thể tin được, bởi vậy bị Trầm Vi Ngưng chất vấn, hiển nhiên chỉ có thể á khẩu không trả lời được.

"Không sai! Nhưng ta không có thấy Trầm Vi Ngưng ra tay!" Mộ Dung Kim Sanh giàu có tính thần trọng nghĩa lại bị bốc cháy lên ý chí chiến đấu hùng hục, "Các ngươi bôi nhọ người khác!"

Trầm Thiên Thiên cắn môi, ở trước mặt Trạch Vương, nàng làm sao sẽ dễ dàng buông tha Trầm Vi Ngưng như vậy?

Mặc kệ thế nào, hôm nay nhất định phải khiến nàng chịu trừng phạt!

"Nàng dùng ám khí!" Trầm Thiên Thiên bỗng nhiên nói, "Thủ đoạn đê tiện, dĩ nhiên chỉ biết dùng ám khí!"

Nghe được Trầm Thiên Thiên nói, những người vừa rồi im lặng lại bắt đầu tiếp lời.

"Không sai! Chính là ám khí! Dùng ám khí liền không cần xuống dưới!"

"Trầm Vi Ngưng, ở Huyền Vũ Viện dùng ám khí, hôm nay ngươi chết chắc rồi!"

.....

Thật là một đám cận bã, vừa ngu vừa ngốc.

Trầm Vi Ngưng lạnh lùng nói: "Con mắt nào của các ngươi thấy ta dùng ám khí? Dùng loại ám khí nào? Hiện tại ám khí ở nơi nào?"

Một câu, lại hỏi đến mọi người á khẩu không trả lời được.

Ai thấy?

Đương nhiên đều không có ai thấy!

Thời điểm Tiểu Nhu bị đánh, bọn họ đều thực kinh ngạc, nhưng Tiểu Nhu khi đó đang mắng Trầm Vi Ngưng, không phải nàng ra tay sẽ lại có ai?

"Trừ ngươi ra, còn ai vào đây?" Trầm Thiên Thiên cả giận nói.

"Vì sao liền tuyệt đối là ta đâu?" Trầm Vi Ngưng lộ ra biểu tình vô tội.

"Bởi vì lúc ấy Tiểu Nhu nắn ngươi, ngươi....." Một thiếu nữ xúc động mà buột miệng thốt ra, bị Trầm Thiên Thiên hung hăng trừng mắt một cái, trong

lòng cả kinh, vội vàng đem lời nói trong miệng nuốt xuống.

"Vừa rồi là ai nói, ta ra tay trước, các ngươi không mắng chửi người?" Trầm Vi Ngưng nhìn quét một đám ngu xuẩn phía dưới.

Trầm Thiên Thiên sắc mặt cực kỳ khó coi, những người còn lại đều cảm giác trên mặt bị hung hăng đánh một cái tát, nóng rất đau.

Vừa rồi thể son sắt nói mình không mắng chửi người, là Trầm Vi Ngưng ra tay trước, hiện tại đều ghen không ra nửa chữ.

Cả Viêm Diệc Trạch đều không khỏi nhú mày, đám người này thật là..... Quá ngu!

Nguyên tưởng rằng ít nhất Trầm Thiên Thiên thông minh, nhưng không nghĩ tới cũng là bị người khác nói dăm ba câu liền vạch trần.

Quả thực ngu không ai bằng.

"Ha ha! Chính mình tự làm lộ ra dấu vết đi! Còn dám nói các ngươi không phải mắng chửi người trước?" Mộ Dung Kim Sanh nghe được bọn họ tự loạn nói ra chân tướng, cao hứng mà vỗ tay tỏ ý vui mừng.

"Kim Sanh." Viêm Diệc Trạch nói, "Cho dù là bọn họ mắng chửi người khác trước, nhưng là Trầm Vi Ngưng động thủ đánh người, nói gì đi chăng nữa đều phạm vào giới luật, nên phải chịu trừng phạt."

Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Kim Sanh nhanh chóng suy sụp xuống dưới: "Trạch Vương điện hạ, liền không thể bỏ qua một mặt sao? Bọn họ mắng chửi người khác đến quá phận!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thiết hạ bẫy rập (2)

"Quy củ của Huyền Vũ Viện chấp hành mấy ngàn năm, sao có thể nói sửa liền sửa?" Trạch Vương ngẩng đầu, nhìn về phía thiếu nữ trên ngọn cây, "Bất quá, ta cũng có thể cầu tình với Viện trưởng."

Trầm Vi Ngưng ánh mắt hoàn toàn im ắng xuống dưới, nàng yêu cầu hấn cầu tình? Tự mình đa tình cũng phải có cái một mức độ được không?

(*Đa tình: tưởng người khác thích/mến mộ mình)

"Muốn trừng phạt ta, cũng phải lấy ra chứng cứ a, nói ta dùng ám khí đã thương người, lấy thực lực của Trạch Vương, nhìn ra là ám khí gì? Ám khí chẳng lẽ là một khối không khí sao, đã thương người khác thành như vậy, chắc sẽ lưu lại một chút dấu vết để lại, Trạch Vương nếu tìm được, Trầm Vi Ngưng ta cam tâm tình nguyện tiếp nhận trừng phạt."

Nàng lời nói một chút đều không khách khí, dù đôi mắt đường đường Trạch Vương, cũng không có bất luận cái thái độ ti cung khuất son gì.

[Ti cung khuất son: đại ý là dù thấp kém nhỏ bé nhưng nhất quyết không chịu khuất phục cúi mình trước một vật gì có tầm vóc lớn lao.]

Trạch Vương bị nàng nói ngán ra, ngay sau đó trong lòng cũng dâng lên một phen lửa giận, nói: "Ngươi nói không phải ngươi ra tay, như vậy là ai đã thương người?"

Ngụ ý, ở chỗ này trừ bỏ nàng không có người thứ hai nào có động cơ để làm vậy!

Hay cho một chiêu vô sỉ cường từ đoạt lý*!

(*Giả mồm át lỗ phải/ vú lấp cả miệng em/ cường từ đoạt lý: đại ý chỉ việc gì đó dùng thanh danh tiếng lớn để áp đảo kẻ khác, đổi trắng thay đen, ngụy biện, không để cho người đó cơ hội phản bác lại: "lấp cả miệng em".)

"Ta làm sao mà biết? Nào biết có phải hay không bọn họ tự biên tự diễn, tới hãm hại ta!" Trầm Vi Ngưng thần nhiên mà ôm tay.

"Trầm Vi Ngưng! Tiểu Nhu bị thương thành như vậy, như thế nào sẽ là hãm hại người?" Trầm Thiên Thiên tức giận đến không nhẹ.

Hay cho một Trầm Vi Ngưng a, trước kia cũng không biết nàng lại là một nha đầu nhanh mồm dẻo mép như vậy!

"Vậy ngươi nói là ta đã thương người, chứng cứ đâu?" Trầm Vi Ngưng bừa bãi hỏi.

Trầm Thiên Thiên cắn răng, chứng cứ, nàng đương nhiên lấy không ra chứng cứ!

Vừa rồi bọn họ cả xem đều không có nhìn thấy Trầm Vi Ngưng ra tay, càng đừng nói chứng cứ!

"Lấy không ra chứng cứ, ngâm máu phun người sao?" Trầm Vi Ngưng trong lòng cười lạnh không ngừng.

"Chứng cứ, chúng ta dĩ nhiên sẽ tìm được chứng cứ!" Trầm Thiên Thiên phần nộ mà nói.

"Được a!" Trầm Vi Ngưng nhướn mày, "Nếu ngươi đã nói như vậy, ta chỉ có thể phối hợp ngươi. Như vậy đi, ta cho ngươi thời gian tìm chứng cứ, trước khi ngươi tìm được chứng cứ, ta sẽ ở lại trong phạm vi Huyền Vũ Viện, một bước đều không rời đi, như thế nào?"

Trầm Thiên Thiên sùng sốt, nhất thời phản ứng không kịp, vừa rồi còn là Trầm Vi Ngưng nhanh mồm dẻo miệng, ngạo mạn hống hách, vì sao bỗng nhiên phối hợp như vậy?

Một bước không rời đi Huyền Vũ Viện, đó chính là cả thời gian đi ra ngoài rèn luyện đều không có? Cả về nhà đều không được!

Quả nhiên là đồ ngốc, từ nhỏ chính là đồ ngốc!

Trầm Thiên Thiên đáy lòng trào ra một cỗ tình cảm vui sướng, nói: "Lời này chính là ngươi nói!"

"Đương nhiên." Trầm Vi Ngưng nghiêm túc gật đầu, "Trạch Vương ở chỗ này, có thể mời Trạch Vương làm chứng a, còn có Mộ Dung thiếu gia, cũng cùng nhau làm chứng đi."

Viêm Diệc Trạch neho lại đôi mắt, thế nhưng cũng nhất thời nhìn không thấu ý nghĩ nàng.

Nhưng Mộ Dung Kim Sanh do dự mà nói: "Trầm cô nương, như vậy có thể không tốt lắm, nếu là bọn họ không nắm chặt thời gian tìm chứng cứ, ngươi đã có thể cả đời ra không được, không bằng định một thời gian hạn chế, tỷ như hai ngày....."

Hắn là thật tinh lo lắng vì Trầm Vi Ngưng, đám người Trầm Thiên Thiên này, từ trước đến nay cảm sung hiệp yếu, khiến hắn nhìn rất không quen.

"Không, ta tin tưởng bọn họ nhất định sẽ tận tâm tận lực tìm chứng cứ, không cần hạn chế thời gian, cả đời cũng không sao." Trầm Vi Ngưng hào phóng mà nói.

(Tui cam đoan bà là con roi con rút con thất lạc của ba má bà "Quàng Bắc Nguyệt" nà, cái kiểu lừa người từ trong trứng nước vậy y chang cội nguồn lão già Lộ Phi, hồng có lần đi đâu được hết á.)

Trầm Thiên Thiên cùng những người khác đều không nín được cảm xúc, trên mặt lộ ra nét tươi cười giống như đang nhìn một kẻ ngốc.

Quả nhiên vẫn là Trầm Vi Ngưng ngu xuẩn như trước kia.

Làm nàng bị giam cả đời kia mới tốt a! Ai sẽ tìm chứng cứ cho nàng?

"Được a, không cần thời gian hạn chế!" Trầm Thiên Thiên cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thiết hạ bẫy rập (3)

Trầm Vi Ngưng nói: "Như vậy, nếu các ngươi tìm không thấy chứng cứ hoặc là tìm được chứng cứ không phải ta ra tay đã thương người, ta muốn gia chủ Trầm gia cùng ngươi ba quý chín lạy tới xin lỗi ta, nếu không ta tuyệt không về Trầm gia, ngoài ra còn cùng Trầm gia đoạn tuyệt quan hệ!"

"Ha ha ha!" Phảng phất nghe được chế cười hay nhất trên thế giới, Trầm Thiên Thiên không khỏi cười ha ha.

Những người còn lại cũng là cười đến đau bụng.

Trầm Vi Ngưng lại sắc mặt tự nhiên, lười biếng mà dựa vào thân cây, phảng phất trên cao nhìn xuống nhìn con kiến trên mặt đất.

"Như thế nào, Trầm Thiên Thiên ngươi sợ? Không dám đáp ứng?" Trầm Vi Ngưng khiêu khích nói.

"Sợ ngươi?" Trầm Thiên Thiên bị tức giận đến đầu óc nóng lên, hoàn toàn không suy xét bất luận cái gì hậu quả, "Liên như vậy định rồi! Ta sẽ cho ngươi hảo hảo tìm chứng cứ!"

Chờ xem! Cả đời đều tìm không thấy, ngươi liền ngoan ngoãn bị giam cả đời!

"Xin Trạch Vương cùng Mộ Dung công tử cùng nhau làm chứng." Trầm Vi Ngưng nói.

Viêm Diệc Trạch mơ hồ cảm thấy sự tình có chút không thích hợp, nha đầu này thật sự ngu xuẩn như vậy, đem chính mình bức đến tuyệt lộ trên người sao?

(*Bức: dồn nén.)

Hiện tại nhìn như Trầm Vi Ngưng ở vào tuyệt lộ, cơ hồ không có cơ hội xoay người, nhưng là..... Vì sao hắn cảm thấy người bị tính kế là bọn họ?

"Như thế nào? Trạch Vương điện hạ cả một chút dũng khí đảm bảo nho nhỏ này cũng không có?"

Trầm Vi Ngưng căn bản không cho hắn thời gian cẩn thận tự hỏi, lạnh lùng cười nhạo một câu.

"Bốn vương tự nhiên đảm bảo!" Trạch Vương sẽ không tại như vậy nhiều người trước mặt xấu mặt, lập tức liền đáp ứng.

"Mộ Dung công tử thì sao?" Trầm Vi Ngưng nhìn về phía Mộ Dung Kim Sanh, ánh mắt trào phúng tiêu tán.

"Ta....." Mộ Dung Kim Sanh nhìn ánh mắt tự tin của nàng, cắn chặt răng, chỉ có thể lựa chọn tin tưởng nàng, "Ta cũng đảm bảo, ta cũng cam đoan chúng ta Mộ Dung gia tộc nhất định sẽ cật lực tìm kiếm chứng cứ!"

Hắn vẫn là sợ Trầm Vi Ngưng sẽ có hại, bởi vậy bỏ thêm một câu cuối cùng.

"Thần phận Trạch Vương cùng Mộ Dung công tử, tự nhiên là nhất ngôn cửu đỉnh, như vậy ta liền an tâm rồi."

Hai mảnh chân dài của Trầm Vi Ngưng vừa động, uyển chuyển nhẹ nhàng mà từ trên nhánh cây nhảy xuống, chấp tay sau lưng đi đến hướng ký túc xá của Huyền Vũ Viện.

"Chậm rãi đi tìm chứng cứ đi!"

Mọi người nhìn cái thân ảnh mảnh khảnh yếu đuối kia đi xa, tiếng cười trào phúng cũng không có dừng lại.

"Thiên Thiên tỷ, nàng ta quả nhiên thực ngốc, nàng ta đây là muốn ở Huyền Vũ Viện cả đời sao!"

"Nàng loại người không đầu óc này, xứng đáng bị Ma tộc làm bẩn!"

Trầm Thiên Thiên cũng cười đến che dấu không được kia phân đắc ý, bất quá nàng lớn lên đẹp, cười như thế nào đều là tươi đẹp động lòng người.

Nàng tin tưởng Trạch Vương điện hạ cũng thích mình điểm mỹ nhân nhi.

(*Minh: sáng, diễn: đẹp, minh diễn: tươi đẹp lộng lẫy,..)

Mộ Dung Kim Sanh nhìn bọn họ đắc ý liền rất tức giận, thở phì phì mà chạy.

"Trạch Vương điện hạ, lần này đa tạ ngài." Trầm Thiên Thiên ngượng ngùng mà nhìn về phía Viêm Diệc Trạch.

"Không cần cảm tạ ta, Xương Minh Hầu là sư trưởng của bốn vương, bốn vương chỉ là không đành lòng nhìn nữ nhi hắn bị người khi dễ." Viêm Diệc Trạch nhàn nhạt mà nói.

(*Sư trưởng: kiểu như bậc trưởng bối ấy mà)

Sau khi gặp qua Trầm Vi Ngưng, đối với gương mặt của Trầm Thiên Thiên này, cũng đều cảm thấy nhắc hứng thú không nổi.

Châu ngọc chi tư, sao có thể cùng tinh nguyệt tranh nhau phát sáng*?

(*Tư: dáng dấp, dung nhan -> ta hay nói từ "tư dung" ấy. Ý muốn nói châu ngọc nhỏ bé không thể phát sáng lộng lẫy như trăng sao trên trời, khi không có trăng sao so sánh mới được xem là đẹp, còn khi chân chính so với trăng sao thì chẳng qua cũng là một vật vô tri tầm thường mà thôi.)

Bất quá, nếu không có Trầm Vi Ngưng làm đối lập, Trầm Thiên Thiên xác thật cũng là một mỹ nhân hiếm có.

Nàng có thể lực của Xương Minh Hầu Trầm gia, bản thân thiên phú cũng không tồi, hiện tại mười lăm tuổi, linh mạch cấp 3, không tính là thiên tài, nhưng cũng không tồi, hơn nữa di của nàng là Không Quý phi mà Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Giá trị của nàng, mỹ mạo của Trầm Vi Ngưng đều so ra kém.

Nghĩ như vậy, Viêm Diệc Trạch nhìn Trầm Thiên Thiên, cũng có thể xem nhẹ ngu xuẩn khi đối mặt Trầm Vi Ngưng của nàng.

"Trạch Vương điện hạ thật vất vả mới tới Huyền Vũ Viện một chuyến, không bằng ta mang điện hạ đi vài nơi tham quan?" Trầm Thiên Thiên lớn mật mà đề nghị.

Chương 14: Thiết hạ bấy rập (4)

Phụ thân cùng mẫu thân đã sớm tiến cung xin chỉ thị Khổng Quý phi, muốn đem nàng đính hôn Trạch Vương, Trạch Vương trước mắt chỉ có một vị trắc phi, nàng vừa vận gả qua trở thành chính phi.

Khổng Quý phi cũng ám chỉ Hoàng Thượng đối Trạch Vương thập phần vừa lòng, tương lai để vị, nhất định phi Trạch Vương mặc chúc.

Sau khi nàng gả cho Trạch Vương, tương lai chính là Hoàng Hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Viêm Diệc Trạch liếc nhìn nàng một cái, loại thời điểm này, nàng còn có nhàn tâm du ngoạn?

"Người vẫn là mau chút tìm được chứng cứ Trầm Vi Ngưng dùng ám khí đá thương Tiểu Nhu đi!" Viêm Diệc Trạch không thể không nhắc nhở nàng.

"Vi sao phải tìm chứng cứ?" Trầm Thiên Thiên căn bản không có nghĩ tới tìm chứng cứ sự tình.

Trạch Vương ở trước mặt nàng, lòng nàng tràn đầy đều là Trạch Vương, làm sao khiến cho hắn chú ý nhiều hơn, làm sao cho hắn thích mình, cùng hắn ở chung thế nào.....

Nàng chỗ nào còn sẽ quản cái gì chứng cứ không chứng cứ?

Trầm Vi Ngưng, khiến cho nàng vĩnh viễn nhốt tại Huyền Vũ Viện mới tốt!

Ở nhà mỗi ngày nhìn nàng ta lác lác gương mặt tuyệt diệu vô song, Trầm Thiên Thiên đã sớm thực khó chịu.

Trạch Vương thấy nàng không thông suốt, trong tâm địa không khỏi đối với nàng càng coi khinh vài phần.

"Thời gian Hoàng Thượng tứ hôn cho phế Thái tử vào nửa tháng sau, Trầm Vi Ngưng lưu tại trong Huyền Vũ Viện, hôn lễ cử hành như thế nào? Huyền Vũ Viện chính là độc lập với hoàng quyền ở ngoài, liên tính là Hoàng thượng hạ chỉ, các người cũng không có can đảm tới Huyền Vũ Viện đoạt người đi!"

Ngữ khí Viêm Diệc Trạch đã thập phần không tốt, đạo lý dễ hiểu như vậy, hắn vừa rồi cũng nên suy nghĩ cẩn thận!

Nhưng là Trầm Vi Ngưng nơi nào cho hắn cơ hội nghiêm túc tự hỏi?

Hắn cũng là hiện tại bình tĩnh lại cẩn thận tưởng tượng, mới mồ hôi lạnh đầy người.

Đều nói hắn tâm cơ thâm trầm, thông thường đi một bước liên tính tốt mười bước sau nên đi thế nào.

Nhưng nha đầu Trầm Vi Ngưng kia, tuyệt đối là đem một trăm bước sau đi thế nào đều tính kế tốt!

(Bả thông minh kinh khủng □)

Nghĩ đến nàng lạnh lẽo ánh mắt, cả Viêm Diệc Trạch người trong quyền thế chém giết lớn lên đều sẽ cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Đó là trùng hợp đi, kia nha đầu tuyệt đối không thể thông minh như vậy, nàng chỉ là khó thờ, mới có thể ra hạ sách này.

Viêm Diệc Trạch chỉ có thể an ủi chính mình như vậy.

Bởi vì nữ hài tử thông tuệ như thế, hắn tuyệt đối không thể trở mặt nhìn nàng cùng phế Thái tử ôm ấp!

Trầm Thiên Thiên nghe vậy sững sốt, đầu xoay nửa ngày, mới chuyển qua tới, tức khắc sắc mặt trắng bệch.

"Đúng vậy! Nửa tháng sau chính là hôn lễ của nàng cùng phế Thái tử, ta làm sao đã quên à?"

Viêm Diệc Trạch liếc nàng liếc mắt một cái, nghĩ thầm người không chỉ đã quên, người chính là tự mình đem nàng lưu tại Huyền Vũ Viện không đi ra!

"Mau chóng tìm được chứng cứ đi." Viêm Diệc Trạch chỉ có thể dặn dò nàng như vậy, sau đó liền bước nhanh rời đi.

Trầm Thiên Thiên sững sờ tại chỗ, nghĩ đến hết thấy sự tình đã trải qua, càng ngày càng cảm thấy mình bị tính kế!

Nhưng là, tuyệt đối không thể!

Trầm Vi Ngưng là kẻ ngu xuẩn, nàng không có khả năng thông minh như vậy!

Muốn tính kế nàng? Không có cửa đâu!

Thời gian nửa tháng, cũng đủ nàng tìm được chứng cứ!

Cho dù không có chứng cứ, cũng có thể vu oan cho nàng một cái!

"Thiên Thiên tỷ, người làm sao vậy?" Người bên cạnh thấy nàng sắc mặt khó coi, không khỏi thắc mắc.

Vừa rồi còn rất tốt, đem Trầm Vi Ngưng đánh đến vĩnh thế không được xoay người, không phải hẳn là cao hứng sao?

"Không có gì, mau tìm chứng cứ đi!" Trầm Thiên Thiên ra lệnh.

Mọi người sùng sốt, tìm chứng cứ? Tìm chứng cứ gì?

"Thiên Thiên tỷ, không phải không tìm được chứng cứ, làm Trầm Vi Ngưng vẫn luôn lưu lại sao?" Người còn lại đều không có phản ứng lại đây, ngây ngốc hỏi.

"Ta nói tìm liên tục! Nửa tháng thời gian nhất định phải tìm được chứng cứ Trầm Vi Ngưng đánh lên Tiểu Nhu!" Trầm Thiên Thiên hét lớn.

-

Chương sau phóng Vô Cực lập ~ Mọi người không cần dưỡng văn, ở khu bình luận lưu lại cái dấu chân cho ta xem, chứng minh ta không rời bàn máy gõ chữ ~*

(*Tác giả đăng truyện ở đây trên QQ- một trang mạng bên Trung Quốc ấy mà, trên cái trang đấy xếp hạng tác giả tác phẩm này nọ dựa theo bỏ phiếu giống tựa tựa như bên Wattpad chúng ta ấy, khác một chút không phải cái ngôi sao mà là hình dấu chân thôi.)

Nhân tiện nói thêm một chút về tác giả Lộ Phi nha.

Tên: Lộ Phi (weibo: Lộ Phi Lộ Đại Vương, hay còn gọi là Lộ Phi Arnie, viết tắt là lfiarrie, biệt danh là Lộ Sét Đánh) - tác giả văn học mạng.

Sinh nhật: 19/12 (Năm sinh chưa rõ, chẳng biết già hay trẻ, người thì bảo ông gần 40 tuổi, người nói ông là sinh viên, tui chẳng biết tin ai, lúng lúng khắp rồi nhưng chẳng thấy chân dung của ông. Ngoại hình thì nghĩ ông chắc cũng béo béo. Mặt mũi tròn méo thế nào cũng không rõ lắm.)

Cung hoàng đạo: Nhân Mã

Dân tộc: Hán

Giới tính: NAM, nhấn mạnh là NAM, NAM nha! 100% đã qua kiểm chứng nhá, các nàng đừng lầm thành nữ a.

Các tác phẩm:

-Phượng Nghịch Thiên Hạ: Xuyên qua tuyệt sắc thú phi

-Phượng Vũ Giang Sơn: Hỏa bạo lang phi thực yêu nghiệt

-Đệ Nhất Cuồng Phi: Yêu nghiệt Tà Hoàng sùng thê

-Tuyệt Sắc Chí Tôn: Tà vương, làm càn đâu!

-Cửu Phượng Triều Hoàng

-Bất Động Sơn Ngàn Tỷ: Quy Tắc Ngầm Của Bá Đạo Tổng Tài

-Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc hắc Ma vương quy hạ lai

Có rất nhiều ý kiến cho rằng Phượng Nghịch Thiên Hạ trội hơn so với Phượng Vũ Giang Sơn. Cái này là tùy người thôi nhưng ý kiến của tui thì khác tí. Tui thực sự ban đầu rất rất là thích Phượng Nghịch Thiên Hạ, thích lắm luôn á. Nhưng khi được đọc Phượng Vũ Giang Sơn, tức là bộ này thì phải gọi thì thích không buông tay. Đây có thể nói là tác phẩm cổ đại hay nhất mà tui từng đọc. Sau này tui cũng đọc rất nhiều tác phẩm nhưng chưa có tác phẩm nào có thể phá vỡ sự hấp dẫn mà couple A Ngưng x Vô Cực đem lại (đối với tui). Nên thành thật mà nói, thực hi vọng bạn có thể tôn trọng tác phẩm này, tôn trọng một mảnh tâm huyết của lão Lộ cũng như idol của tui ==)) Thân.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Yêu nghiệt Vô Cực (1)

Hay một Trầm Vi Ngưng a! Lúc này đây tuyệt đối sẽ không để người thực hiện được!

Mọi người không rõ nội tình, sau khi hai mặt nhìn nhau, cũng chỉ có thể đi tìm chứng cứ.

Nhưng, nơi nào có cái chứng cứ gì?

Phía trên đất tuyết là dấu chân lộn xộn, cho dù có chứng cứ, cũng sớm không biết ở nơi nào.

Trầm Vi Ngưng đẩy cửa ký túc xá ra, một cỗ u hương mát lạnh u thoảng qua trước mặt, nàng không khỏi dừng bước chân, lạnh lùng nhìn quét qua ký túc xá rực rỡ hẳn lên.

Trong Huyền Vũ Viện có rất nhiều học sinh nơi khác tiến đến, viện phương sáng lập một khu ký túc xá, cung cấp cho học sinh một cái chỗ ở.

Nhưng trên thực tế, học sinh có thể đi vào Huyền Vũ Viện, đại đa số sớm đã bị các đại gia tộc thế lực mượn sức trước tiên, chẳng sợ chỉ có linh căn cấp 1, cũng sẽ bị tranh đoạt.

Thế giới này quá chú trọng thực lực, mỗi người đều muốn trở thành cường giả*.

(*cường giả: kẻ mạnh. Cường: mạnh; giả: kẻ, người.)

Những học sinh bị mượn sức đó đương nhiên không có thể ở lại trong Huyền Vũ Viện chịu khổ, số lượng người lưu lại không nhiều lắm, hoặc là quá yếu, hoặc chính là quá thanh cao.

Trầm Vi Ngưng đương nhiên là cái loại quá yếu này, nàng là người của Trầm gia, gia tộc khác tự nhiên sẽ không muốn mượn sức nàng, nhưng nàng ở Trầm gia địa vị xấu hổ, Thẩm Thiên Thiên đối với gương mặt tuyệt sắc của nàng điên cuồng ghen ghét, chỉ cho phép nàng một tuần về Trầm gia một lần.

Cho nên Trầm Vi Ngưng đại bộ phận thời gian đều là ở trong ký túc xá.

Nàng từ nông thôn xa xôi đến, trừ bỏ Trầm gia liền không nơi nương tựa, cái gì đều không có, Trầm gia chỉ là mỗi tháng cho nàng một ít tiền, để nàng tự sinh tự diệt.

Mà bởi vì sau khi chuyển nàng bị Ma tộc làm bản phát sinh, người ở bên cạnh nàng đều tức tốc dọn đi rồi.

Những lão mục tử* phụ trách quét tước, đều không tới giúp nàng dọn dẹp.

Ở trong trí nhớ, gian ký túc xá này vẫn luôn thật nghèo kiệt hủ lậu, đệm chăn đều khâu mấy cái vá chẳng chịt, mùa đông tuyết rơi, nóc nhà dột nước, trong phòng một cỗ hương vị ẩm ướt khó nghe. (Tui dịch đoạn này thuần Việt hết mức rồi)

(*lão mục tử: người phụ nữ từ tuổi trung niên trở đi, thường làm những công việc thấp kém như sai vặt quét dọn, có địa vị nhỏ trong xã hội, gần gần như là bà mục ấy, hiểu đại khái là vậy.)

Trong trí nhớ thiếu nữ nhỏ nhỏ kia luôn nằm ở trên tấm chăn ướp nhèp cơ hồ kết băng bị thấm nước khốc thút thút.

Tiếng khốc nàng bị thương như vậy, nhu nhược như vậy, khiến Trầm Vi Ngưng chiếm cứ thân thể này nhũ nhũ mảy, đáy lòng cũng có một tia đồng tình cảm giác hiện lên.

Nhưng nàng vẫn là duy trì lý trí, mắt lạnh nhìn quét qua căn phòng ký túc xá rất quen thuộc trong trí nhớ này.

Đệm chăn khăn trải giường đều rực rỡ hẳn lên, trên đầu treo màn lụa màu hồng cánh sen, trên bàn đặt một bộ pha trà sứ Thanh Hoa, bên trong nước trà còn bốc lên hơi ấm, sát cửa sổ kê một tiểu án ki* trên đặt một cái bình hoa thanh men đủ mỏng thai, một cành tịch mai kéo dài từ miệng bình ra, điểm thêm vài phần hơi thở u nhã.

(*tiểu án ki: kiểu ghế gỗ nhỏ dạng giường dựa lưng khi nằm đọc sách của thư sinh thời xưa ý mưa.)

Đến nỗi Trầm Vi Ngưng vừa vào cửa đã nghe đến cỗ u hương kia, là một cái lư hương ngọc chế gác trên đuôi giường, bên trong châm hương liệu xua tan hương vị ẩm ướt mốc meo trong phòng.

Trầm Vi Ngưng nghĩ nghĩ, đóng cửa lại lui về phía sau một bước.

Đi nhằm cửa sao?

Trước không nói trong phòng kia biến hóa quá lớn, cho dù là có người giúp nàng xử lý qua, phẩm vị tốt như vậy cũng không giống tác phong của Trầm gia.

Nàng đứng ở cửa suy nghĩ trong chốc lát, trái lo phải nghĩ thật sự không có khả năng là mình đi nhằm.

Mẹ nó chính là ký túc xá của mình!

Không chờ nàng đá văng cửa, cửa ký túc xá đã tự mở ra.

Một mặt màu tím sáng lạn hơi kém lóe mù mắt nàng!

Là tên nam nhân yêu nghiệt nàng gặp ở trên nền tuyết! Hắn làm sao sẽ đến đây?

Không thể phủ nhận, người nam nhân này lớn lên quá đẹp, đặc biệt là thời điểm đôi mắt màu tím nhạt hàm chứa ý cười nhìn nàng, giống như toàn bộ thế giới hắn chỉ đem người nàng niu ở lòng bàn tay yêu thương, những người khác đều là cặn bã.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Yêu nghiệt Vô Cực (2)

Trên người hắn có loại hơi thở yêu nghiệt, nhưng lại giống như có khí chất cao quý trong thần minh mâu thuẫn nhau, lại điên đảo chứng sinh.

Làm sao sẽ có..... Nam nhân mị hoặc như vậy!

"Bảo bối, nàng đã trở lại." Nam nhân cười tủm tỉm mà nhìn nàng, duỗi tay ra như muốn đem nàng bế lên.

"Tránh xa ra một chút." Trầm Vi Ngưng lạnh lùng đẩy tay hắn ra, một chút không khách khí mà đẩy hắn qua một bên, tự mình bước vào ký túc xá.

Nam nhân cũng không tức giận, ngược lại vui sướng đuổi theo.

"Nàng có mệt hay không? Muốn tắm trước không? Hay là ăn thứ gì đó trước?"

Trầm Vi Ngưng đại mã kim đao* mà ngồi xuống trên ghế, hơi hơi nâng cằm lên, khí thế cả người liền thay đổi.

*Đại mã kim đao: hào phóng, thần nhiên, phong cách thoải mái làm chủ, đại ý vậy.

Khi vào cửa vẫn là một đóa hoa trắng nhỏ đáng yêu nhu nhược, hiện tại lại phảng phất như vua của các loại hoa diễm át quần phượng*, khí thế giống như ngàn quân áp đỉnh.

*Diễm át quần phượng: đẹp hơn tất cả. Ngàn quân áp đỉnh: giống như Thái sơn áp đỉnh ấy.

Thật đúng là tiểu nha đầu không dễ ứng phó.

Bất quá hắn thích.

(Kiểu như "Nhưng hắn thích.")

"Người là ai?" Trầm Vi Ngưng lạnh lùng hỏi.

Người nam nhân trước mắt này tuy rằng lớn lên rất đẹp, nhưng hơi thở trên người lại thập phần nguy hiểm.

Nàng ở trong đủ loại tranh đấu lẫn lộn bò lét lớn lên, đối với hơi thở cao thủ quá hiểu biết.

Nhìn sơ qua trước mắt, liền biết thực lực người nam nhân này ở trên mình.

"Mới vừa rồi mới gặp qua, nàng nhanh như vậy liền không nhớ rõ ta?" Hắn cười đến thực yêu nghiệt.

"Ít nói nhảm!"

Tầm tặc, thật là hung hãn.

Hắn sờ mũi, nói: "Ta kêu Mặc Vô Cực."

Hắn quan sát nàng, nghe thấy cái tên này, nàng có thể hay không có một chút phản ứng nha?

Nhưng thực thất vọng, trong mắt nàng một chút gọn sóng đều không có nổi lên.

Thật là thương tâm a, thời điểm ở Ma giới, rõ ràng ưng thuận lời hứa với hắn, nhanh như vậy liền không nhớ rõ.

"Ta không quen biết ngươi." Trầm Vi Ngưng nói thẳng, "Cho nên, hành vi của ngươi hiện tại, ngươi có thể cho rằng ngươi không ôm mục đích đơn thuần sao?"

"Hiện tại không phải quen biết sao?"

"Không, ta không hiểu biết ngươi, ngươi cũng không hiểu biết ta, ta nghĩ ngươi tốt nhất vẫn là rời đi, nếu không trong chốc lát động thủ, tạo thành hư hại quá lớn, chuyện sẽ không tốt lắm."

Trầm Vi Ngưng nhìn như dùng lời nói tốt khuyên bảo, kỳ thật bên trong ngôn ngữ đã giấu giếm sát khí.

Đây là cảnh cáo!

Mặc Vô Cực càng thêm cảm thấy hứng thú, nàng quả nhiên là độc nhất vô nhị.

"Thời gian còn nhiều, chúng ta có thể chậm rãi hiểu biết nhau a."

Hắn một thân áo bào trắng tinh xảo hoa mỹ, cổ áo hơi hơi mở, tựa hồ là cố ý lộ ra phần ngực trắng nõn lại gợi cảm rắn chắc, ả ả câu dẫn người khác phạm tội.....

Khí chất yêu nghiệt gợi cảm như thế, nếu là ở thời điểm bình thường, nàng nhất định sẽ ngằm YY một phen, cho hắn một mỹ công xứng đáng.

*YY: ảo tưởng, tưởng tượng.

Nhưng hiện tại nàng không có nhân tâm như vậy, bởi vì người nam nhân này cho nàng cảm giác thật sự là quá nguy hiểm!

"Thời gian rất nhiều, sự kiên nhẫn của ta lại không nhiều lắm."

Trầm Vi Ngưng cao ngạo mà ngưỡng mặt, nếu là hắn không thức thời, nàng đành phải động thủ.

Mình không được, nhưng nàng ám khí chính là trình độ đỉnh cấp.

(*Mình: ánh sáng, ở đây nghĩa là sử dụng thủ đoạn minh bạch, đường đường chính chính. Trình độ đỉnh cấp: mức thượng thừa, đã xuất sắc điều luyện đến mức tối đa.)

Nếu không, cũng không dám mạnh miệng để Trầm Thiên Thiên tìm chứng cứ.

Trầm Vi Ngưng nàng ra tay, há có thể lưu lại chứng cứ?

Biểu tình của nàng như một lời không hợp liền phải giết người phanh thây thật là quá khiến người khác sợ hãi.

Mặc Vô Cực chậm rãi thu liễm tươi cười, theo sau..... Hắn cũng kéo một chiếc ghế dựa lại đây, học nàng đại mã kim đao mà ngồi xuống.

Trầm Vi Ngưng nhướng mày, khí thế không tồi, quả nhiên xứng đáng trở thành đối thủ của nàng.

"Nàng sẽ không muốn cho ta đi."

Trầm Vi Ngưng cười lạnh: "Thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Yêu nghiệt Vô Cực (3)

***Lưu ý nhé, từ chương này trở đi, mình sẽ đổi cách gọi của nam chính là "nàng" cho ngọt ngào nhé, thật ra trong tiếng Trung thì xưng hô cũng như I and You trong tiếng Anh thôi chứ chẳng thể hiện tỷ tình cảm nào đâu, nên kẻ thù hay người yêu cũng gọi bằng người hà.**

Mặc Vô Cực đáp: "Trong thân thể của nàng bị rút vào* một cỗ lực lượng cường đại, tu vi có thể nói là siêu việt so với mọi người trong Huyền Vũ Viện, nhưng là, nàng trời sinh linh mạch cấp 1 căn cơ thật sự quá yếu, căn bản không chịu nổi lực lượng cường đại như vậy."

Hắn nói vậy khiến Trầm Vi Ngưng nheo lại đôi mắt, lạnh lùng mà đánh giá người nam nhân này.

Sắc mặt tuy rằng bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại đang nổi sóng cuộn cuộn!

Tình huống thân thể của bản thân, chính nàng rõ ràng nhất.

Nàng vừa rời vội vã trở về, chính là tính toán điều trị tình huống thể trạng, thân thể nguyên chủ này thật sự quá yếu, mà tinh thần lực của nàng lại vượt mức cường đại bình thường.

Một cường một nhược va chạm làm thân thể yếu ớt không chịu nổi, ẩn tàng có xu thế hỏng mất, đây là rất nguy hiểm.

Tình huống này, một ngoại nhân như hắn làm sao biết được?

Nàng thậm chí cũng không có tiếp xúc với hắn, vậy mà hắn liếc mắt một cái nhìn thấu?

"Ta có thể giúp nàng." Nhìn ánh mắt của nàng thay đổi thất thường, bên môi Mặc Vô Cực nhàn nhạt hiện lên vẻ tươi cười, "Ta dám nói, phóng mắt toàn bộ Thiên Khải Quốc, chỉ có ta có thể giúp nàng."

"Vì sao ta phải tin tưởng người sẽ thật tình giúp ta?"

"Bởi vì trong Lục giới, chỉ có nàng mới xứng đôi với ta."

Tự phụ, kiêu ngạo!

Người nam nhân này thật là tự phụ đến không đem bất luận kẻ nào để vào mắt!

Có chút giống với nàng.

Trên gương mặt nhỏ vô biểu tình hơi chút lộ ra một tia tươi cười nhạt.

"Người giúp ta, muốn ta dùng cái gì trao đổi?"

Nàng không tin trên thế giới có cơm trưa miễn phí.

Mặc Vô Cực lờn ít mà ý nhiều nói: "Nàng."

"Người** hay là tâm***?" Trầm Vi Ngưng không hề tiết tháo hỏi.

Mặc Vô Cực dở khóc dở cười, nói: "Dĩ nhiên là cả hai!"

"Tham lam!" Trầm Vi Ngưng hừ một tiếng, "Thân thể có thể cho người, tâm, người muốn có phải xem bản lĩnh đã."

"Không thử xem, nàng làm sao biết ta không có được?"

Trầm Vi Ngưng thái độ ngạo mạn mà liếc xéo hắn một cái: "Có bản lĩnh, người liền thử xem đi."

"Nàng đáp ứng rồi?" Mặc Vô Cực bên môi tươi cười mở rộng, ánh sáng từ mắt tím tỏa sáng lộng lẫy.

Trầm Vi Ngưng không tỏ ý kiên gât gât đầu, lười biếng mà tàn khốc nói:

"Cho người thời gian nửa tháng, nếu người đối với ta không có trợ giúp gì, ta sẽ khiến người sống không bằng chết."

"Tuân mệnh." Hắn cười đến yêu nghiệt lan tỏa, "Bảo bối!"

"Không được kêu bảo bối!"

"Không gọi bảo bối ta đây kêu nàng cái gì? Ngưng Ngưng? Ngưng nhi, ngọt ngào? Bảo Bảo?"

Trầm Vi Ngưng:.....

Từng gặp qua vô si, chưa thấy qua vô si như vậy.

"Tùy người đi." Lười sửa đúng loại việc nhỏ này của hấn, Trầm Vi Ngung ngồi lên trên giường, bắt đầu điều trị nội tức.

Cường đại tinh thần lực rót vào*, yếu ớt linh mạch cấp 1 của nguyên chủ dường như bị căng bạo.

Nếu không giữ gìn tốt, đừng nói thăng cấp, chỉ sợ tổn hại linh mạch.

Ai..... Lực lượng quá cường đại cũng không phải chuyện tốt a.

Sau một canh giờ, Mặc Vô Cực bưng một chén nước thuốc xanh biếc tiến vào, Trầm Vi Ngung vừa thấy liền nhủ mảy.

"Bảo bối, đây là Tục Linh thảo ngao**** thành nước, tuy rằng khó uống, nhưng có thể tẩm bổ linh mạch của nàng, nhất định phải uống." Mặc Vô Cực ngồi ở trước mặt nàng, nói như trẻ con.

Nguyên chủ Trầm Vi Ngung là từ nông thôn đến, không có kiến thức gì, nhưng đối với loại tiên thảo Tục Linh thảo đại danh鼎鼎 vẫn như sấm sét bên tai.

Tục Linh thảo là tiên thảo cấp 6, hoàn cảnh sinh trưởng yêu cầu thập phần nghiêm khắc, phải là nơi linh lực thuần tịnh nhất.

Thông thường Tục Linh thảo mười năm mới có thể ngắt lấy, trên mặt tiêu thụ giá cả thập phần quý hiếm, một mảnh lá cây là có thể bán được hơn một ngàn đồng vàng.

Mà hiện tại, Mặc Vô Cực dùng Tục Linh thảo ngao* cho nàng một chén nước.....

(*Rót vào: từ gốc: "quần chú", tức là đưa linh lực vào bên trong cơ thể, tui không biết dịch sao cho hay nên cứ để là "rót vào".)

(**Người: ý ảnh là thân xác á. ***Tâm: trái tim/lòng.)

(****Ngao: nấu, ninh, nói chung là làm cô đặc thành thuốc nước á.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Yêu nghiệt Vô Cực (4)

Hành vi hào hoa xa xỉ như thế, người này lai lịch nhất định không đơn giản.

Trầm Vi Ngung đem một chén nước Tục Linh thảo mà uống, lập tức liền muốn nằm xuống.

Nima*, quá khó uống đi!

(*Nima: 你妈, câu chửi đó, dịch theo nghĩa của tui là "mẹ mày!"=]] Khuyến cáo đừng bắt chước:v)

Không chờ nàng mở miệng nói, Mặc Vô Cực đã đem một khối* mật đường đặt ở bên môi nàng.

(*Khối: vâng, nói thẳng ra là cục đường =))

"Bảo bối, ăn đường vào liền không đắng."

Trầm Vi Ngung lập tức đem mật đường bỏ vào trong miệng, động tác quá nhanh, lười không cần thận dụng tới đầu ngón tay hấn.

Ý cười ở bên môi hé mở, Mặc Vô Cực nhón nhọn mà đem đầu ngón tay của mình liếm trên môi.

"Thật ngọt."

Trầm Vi Ngung:.....

Từng gặp qua đói khát, chưa thấy đói khát như vậy.

Uống xong một chén nước Tục Linh thảo, quả nhiên cảm giác bị hao tổn linh mạch của Trầm Vi Ngung chậm rãi chữa trị, mà tinh thần lực của nàng cũng từng chút từng chút dung nhập đến bên trong linh mạch.

Xem ra người này xác thật có chút tài năng.

Lúc nàng tu luyện, Mặc Vô Cực ngồi yên bên cửa sổ, lấy một quyển sách mà đọc.

Bên cạnh hắc tịch Mai lẳng lặng mà tỏa lộ hương thơm, chỉ có loài hoa thanh nhã như vậy mới xứng với mỹ mạo hoa lệ yêu nghiệt của hắc, nếu là loài hoa diễm lệ, chỉ biết có vẻ tục diễm thôi.

Trầm Vi Ngưng nhìn hơi hơi xuất thần, trong lúc lơ đãng hắc bỗng nhiên ngẩng đầu lên, để lộ ra một nụ cười mê hoặc nhân tâm với nàng.

"Bảo bối, ta đẹp sao?"

Trầm Vi Ngưng đối với lời nói không biết xấu hổ của hắc đã sớm miễn dịch, bởi vậy mặt thản mà thu hồi tầm mắt.

"Trời sắp tối rồi, ngươi còn không đi." Nàng bắt đầu hạ lệnh trực khách.

"Rõ ràng từng đáp ứng để ta lưu tại bên cạnh nàng." Mặc Vô Cực hắc há là dễ dàng tổng cổ như vậy?

Trầm Vi Ngưng biết hắc lại nhất định muốn bắt đầu vô lại, đơn giản bắt hòa cái cọ với hắc, chỉ là cảnh cáo hắc.

"Ngủ trên mặt đất, nếu dám làm càn, hoặc là để cho người khác thấy ngươi ở trong phòng ta, như vậy....."

Ngủ trên mặt đất..... Mặc Vô Cực nheo mắt, nhìn thoáng qua mặt đất lạnh như băng.

Thật là một nữ nhân tàn nhẫn a, cư nhiên dám can đảm để hắc ngủ trên mặt đất?

Nếu là Ma tộc biết nàng dám để hắc ngủ trên mặt đất, nhất định phải cưỡi đầu quỳ lạy nàng.

Ngàn vạn năm tới nay, chỉ có nàng có cái can đảm này đi!

Mặc Vô Cực rồi rầm một trận, sau đó thản nhiên mà tiếp nhận.

So với bị đuổi ra ngoài cửa ngủ vẫn tốt hơn nhiều.

"Đã biết, danh dự của bảo bối quan trọng nhất." Mặc Vô Cực trong lòng yên lặng ám chỉ chính mình: Bây giờ ngủ trên mặt đất, một ngày nào đó hắc sẽ chậm rãi dịch, dịch đến trong chăn nàng.

Trầm Vi Ngưng xoay người không hề để ý tới hắc, Mặc Vô Cực lại dọn ra một bộ chăn nệm, bày ra trên mặt đất, sau đó bỏ thêm than vào bếp lò, khiến trong phòng ấm áp hơn.

"Bảo bối, Trầm gia cùng tên Trạch Vương kia đối với ngươi không có ý tốt, có muốn ta giúp nàng hay không....." Nằm xuống một lúc, Mặc Vô Cực nghiêng thân mình, một tay chống cằm, một dáng xuân thái mỹ nhân ngủ nhìn nàng.

Câu dẫn lộ liễu! Không biết xấu hổ!

"Bớt xen vào việc người khác, đối phó bọn họ ta đều có tính toán." Trầm Vi Ngưng đánh gãy hắc.

Nàng còn không có võ năng đến mức đó, những tên ngu xuẩn không đầu óc đó, còn cần nàng tìm ngoại viện*?

(*Ngoại viện: viện trợ từ bên ngoài.)

Mặc Vô Cực dùng kinh thế mắt tím nhìn nàng: "Trầm gia muốn nàng gả cho phế Thái tử, nàng có muốn không?"

"Vô nghĩa!" Trầm Vi Ngưng nhìn đỉnh đầu trướng mào, "Viêm Diệc Tà từng cười sáu vị Vương phi, đều bị hắc tra tấn đến chết trong đêm tân hôn, ta có thể đi chịu chết sao?"

"Những kẻ đó đều là dong chi tục phần mang ý xấu, nếu là bảo bối đi, hắc khẳng định không nỡ giết." Mặc Vô Cực lười biếng mà nói, con ngươi giống như lưu ly đẹp nhất, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thấy.

"Không giết ta cũng sẽ không gả! Vì sao ta phải gả cho một tên Thái tử bị phế truất, sau đó bị cầm tù cùng với hắc?" Trầm Vi Ngưng nhàn nhạt mà nói.

Vô Cực ngọt như mật!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Yêu nghiệt Vô Cực (5)

Đều không phải là nàng quá thực tế, mà này vốn là vận mệnh mà nàng không nên thừa nhận.

Trầm gia muốn áp đặt hết thảy bi thảm cho nàng, nàng sẽ trả gấp mười lần cho bọn hắn.

"Nếu hắn còn có thể Đông Sơn tái khởi* thì sao?" Mặc Vô Cực hỏi.

(*Đông Sơn tái khởi: ý nói những người đã thất thế, sa cơ lại trở nên phục thịnh.)

"Ta cũng không muốn!" Trầm Vi Ngưng nói, "Mặc kệ hắn là tôn quý hay là hèn mọn, ta không thích hắn, không muốn gả cho hắn!"

"Nếu hắn thích nàng, không phải nàng không cưới thì sao?" Mặc Vô Cực hăng hái.

"Đó là chuyện của hắn! Đâu có liên quan tới ta?"

Thật là tiểu nha đầu lãnh khốc vô tình a, khá lắm, khiến hắn hận đến ngứa răng, lại thích đến ngứa tim.

"Phế Thái Tử nếu biết nàng đối với hắn vô tình như vậy, nhất định sẽ đau lòng đến chết." Mặc Vô Cực vuốt tóc dài màu tím của mình một chút.

Đầu tóc màu tím, đôi mắt màu tím, thật là nhân loại bình thường lớn lên sao?

Trầm Vi Ngưng đối với thân phận của hắn nổi lên hoài nghi, nhưng hắn không nói, mình không muốn hỏi, để tránh làm cho hắn cảm thấy dường như nàng rất hứng thú với hắn.

Cái đuôi của hắn lúc đó còn không phải dựng lên trời đi?

Buổi tối đầu tiên đến dịp giới, Trầm Vi Ngưng theo giấc ngủ đi qua.

Trời tờ mờ sáng, nàng liền tỉnh lại, nhìn sang bên cạnh, Mặc Vô Cực đã sớm không thấy, trên mặt đất dọn dẹp sạch sẽ, trên bàn còn bày đồ ăn sáng thơm ngào ngạt.

Người kia thật là kỳ quái, rõ ràng một thân khí độ tôn quý mà tất cả mọi người trên thế giới so ra kém, thực lực cũng cường đại khiến nàng nhìn không thấu, nhưng cố tình muốn tới ăn vạ nàng.

Là có thể chất chịu ngược sao?

Trầm Vi Ngưng ăn cơm sáng xong liền đi đến chính điện Huyền Vũ Viện.

Người của Trầm gia trước đây đối với Trầm Vi Ngưng như vậy, còn muốn nàng làm thế thân cho Trầm Thiên Thiên gả cho một tên Thái Tử tàn bạo, nàng sao lại ngồi chờ chết?

Nàng cũng nhất định muốn cho Trầm gia nhắm nháp hậu quả so với chính chúng gieo ra còn khổ gấp trăm lần!

Ngày hôm qua nơi nàng đánh người bị người của Trầm gia vây lên, tuyết đọng trên mặt đất bị quét thành một đồng, chắc có người đào ở trong đồng tuyết ra.

Phàm là có thể làm ám khí, một mảnh lá cây bọn họ đều rửa sạch rồi đặt ở một bên.

Thật là buồn cười.

Trầm Thiên Thiên đứng ở một bên, thấy nàng xuất hiện, liền lạnh lùng mà nói: "Trầm Vi Ngưng, chỉ bằng ngươi cũng muốn tính kế ta, nằm mơ!"

Trầm Vi Ngưng liếc nàng, thong thả ung dung nói: "Ta nhớ rõ ngươi tháng này thật vất vả mới đột phá linh mạch cấp 4 đi."

"Thì sao?" Trầm Thiên Thiên ở nàng trước mặt luôn luôn cao ngạo, "So với ngươi linh mạch cấp 1 mạnh hơn nhiều! Phế vật như ngươi!"

"Linh mạch cấp 4, ở trên đại lục cũng chính là trình độ giống nhau, các đại gia tộc, người có trình độ loại này nhiều đến mức không rõ."

Một thanh âm yêu nghiệt từ sau lưng vang tới, Trầm Vi Ngưng không cần quay đầu lại, cũng biết là ai.

Gia hỏa này rốt cuộc là ai? Lá gan lại lớn như vậy, trực tiếp xuất hiện ở Huyền Vũ Viện!

Trầm Thiên Thiên ngây người, rõ ràng bị mỹ mạo của Mặc Vô Cực chấn động đến mức quên nói chuyện.

Trầm Vi Ngưng đỡ trán, loại người này cần gì thực lực, chỉ cần lộ mặt là có thể lui địch.....

Mặc Vô Cực đi đến bên người nàng, nàng ngẩng đầu thì thấy, mặt cũng chưa lộ, hắn còn mang theo cái mặt nạ màu ngân bạch a!

Trầm Thiên Thiên rõ ràng là bị cường đại khí tràng trên người hấn làm cho..... Kinh sợ!

"Bảo bối, bữa sáng ngon không? Bánh bao thịt là tiệm bánh bao Gia Chu Úc ở Nam thành kia, ta sáng sớm liền xếp hàng mua cho nàng." Mặc Vô Cực hơi hơi khom lưng, ghé vào trước mặt nàng, giống như đòi thưởng.

Không thể không nói, hấn cao như này, đức hạnh cũng thực làm cho người ta thích.

Trầm Vi Ngưng sờ sờ trên mặt nạ màu bạc trên mặt hấn, nói: "Không tồi."

Đơn giản khen hai chữ, nàng nhìn thấy trong ánh mắt hấn phảng phất có hoa lửa phụt ra ra tới.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Yêu nghiệt Vô Cực (6)

Thật là, cao hứng đến vậy sao?

"Người, người là người phương nào!" Nửa ngày, Trầm Thiên Thiên rốt cuộc hoàn hồn, ở dưới khí tràng cường đại của nam nhân này, nàng cảm thấy hai chân có chút nhũn ra.

"Ta chỉ là tiểu tùy tùng của Ngưng Ngưng mà thôi." Mặc Vô Cực tự phụ cùng vô sỉ nói ra.

Trầm Thiên Thiên ghen một chút, nàng chắc không có nghe lầm?

Tên nam nhân cao quý cường đại như thần này, cư nhiên nói mình là tiểu tùy tùng của Trầm Vi Ngưng?

"Trầm Vi Ngưng, người đây là có ý tứ gì?" Trầm Thiên Thiên trong lòng thực ghen ghét!

Khí độ của người nam nhân này so với Trạch Vương điện hạ còn cao quý hơn, không, Trạch Vương điện hạ ở trước mặt hấn, quả thực ảm đạm không ánh sáng!

"Không có gì ý tứ a." Trầm Vi Ngưng nhẹ nhàng bâng quơ mà nói, "Các người nhiều người, ta sợ các người hạ độc thủ, cho nên muốn một tên vệ sĩ."

"Người đánh người trước đây cũng chưa dùng giúp đỡ!" Trầm Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng.

"Ai nói Ngưng Ngưng đánh người? Chứng cứ đâu?" Âm thanh Mặc Vô Cực lạnh xuống.

Cường đại hơi thở khiến Trầm Thiên Thiên không dám phản bác, chỉ là yếu ớt mà mở miệng:

"Trầm Vi Ngưng cho người bao nhiêu tiền, ta cho người gấp mười lần, người rời nàng ta đi, thế nào?"

Nàng quá hiểu biết Trầm Vi Ngưng! Một nha đầu từ nông thôn đến, nàng ta có thể có được cái gì tốt?

Nhưng nàng có toàn bộ Trầm gia làm hậu thuẫn, Trầm Vi Ngưng làm sao so bì hơn nàng?

"Tiền? Ta làm tiểu tùy tùng của Ngưng Ngưng là không công. Ta muốn chính là cường đại thực lực, điểm này, người vĩnh viễn kém với Ngưng Ngưng." Mặc Vô Cực không chút nào e lệ mà nói.

Trầm Vi Ngưng vì hấn mà xấu hổ, cư nhiên nói mình là không cho tiền.

Trầm Thiên Thiên mở to hai mắt, một lát sau cười ha ha: "Luận thực lực, ta cũng mạnh hơn Trầm Vi Ngưng nhiều! Nàng ta mới lĩnh mạch cấp 1 mà thôi!"

"Vậy sao?" Mặc Vô Cực rõ ràng đối với nàng ta không có kiên nhẫn, chỉ có mãnh liệt sát khí.

Nếu không phải Ngưng Ngưng muốn tự mình động thủ, hấn sớm đã đem loại căn bã như nàng ta giết chết không ít lần!

Bị ánh mắt của hấn làm cho kinh sợ, Trầm Thiên Thiên cũng không dám nhiều lời thốt ra nửa chữ bất kính.

"Bảo bối, chúng ta đi thôi." Mặc Vô Cực ngược lại, đối với Trầm Vi Ngưng thay đổi giọng nói ôn nhu nhất trên đời này.

Trầm Vi Ngưng càng lùi đi để ý Trầm Thiên Thiên, nàng ta hiện tại tự phụ như vậy, trong chốc lát liền tự phụ không đứng dậy.

Linh mạch cấp 4 mà dám cùng nàng kêu ca?

Chờ lát nữa để cho nàng ta biết cái gì gọi là nghịch thiên thực lực!

Nhìn bóng dáng bọn họ sánh vai đi xa, nam nhân kia thật cẩn thận mà giữ Trầm Vi Ngưng bên người, dường như trên cây có một mảnh lá rụng vương lại trên người nàng đều sẽ đau lòng.

Nam nhân hoàn mỹ như vậy, nam nhân cao quý nhất mà nàng từng gặp qua trong đời, vì sao lại cố tình mất mù, phải bảo vệ một phế vật linh mạch cấp 1?

Lại còn là phế vật nàng ghét nhất!

Nàng nhất định phải huỷ hoại Trầm Vi Ngưng!

Mãnh liệt ghen ghét khiến Trầm Thiên Thiên nghiêng răng nghiêng lợi mà hô to đối với những người đang tìm kiếm chứng cứ đó.

"Mau tìm! Nhất định phải tìm được chứng cứ!"

"Đại tiểu thư, phần tuyết này đều đã quét lên, thật sự tìm không ra cái chứng cứ gì a." Một người phụ trách chỉ huy tất cung tất kính* mà nói.

(*Tất cung tất kính: lễ độ cung kính.)

"Ngu ngốc! Tìm không thấy chứng cứ, ngươi không biết làm cho chứng cứ xuất hiện sao?" Trầm Thiên Thiên phẫn nộ quát.

"Vâng, vâng." Người phụ trách nọ lĩnh hội ý tứ của nàng, vội vàng xoay người đi.

Mà đúng lúc này, bên kia chính điện của Huyền Vũ Viện truyền đến một trận huyên náo.

"Có người xin khởi động lại Trắc linh Trận! Viện trưởng cùng các điện trưởng lão đều bị kinh động!"

"Khởi động lại Trắc linh Trận, đây chính là chuyện vài trăm năm qua cũng chưa xuất hiện qua!"

"Tất cả mọi người đều đi xem đi!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Rồi Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tuyệt thế thiên tài (1)

.....

Nghe thanh âm cái cọ ầm ầm, Trầm Thiên Thiên không khỏi nghi hoặc.

Khởi động lại Trắc linh Trận, đây không phải là chuyện nhỏ.

Trắc linh Trận là trận pháp thượng cổ cao cấp thần tiên lưu lại, có thể thí nghiệm trên thân thể người linh lực mạnh hay yếu, mỗi năm mới có thể tự động mở ra một lần.

Trắc linh Trận một khi đóng cửa, muốn khởi động lại phải yêu cầu bốn vị cường giả Dung tiên cảnh trở lên hợp lực mới có thể mở ra!

Dung tiên cảnh, ít nhất đều phải là linh mạch cấp 21!

Trắc linh Trận mạnh mẽ bị mở ra, người đi vào thí nghiệm nếu không thể đạt tới tầng cuối cùng của Tụ tiên cảnh, cũng chính là linh mạch cấp 10, liền sẽ bị Trắc linh Trận dùng tiết độc triệt để diệt sát!

Hơn nữa người tiến vào Trắc linh Trận này, tuổi không thể vượt qua hai mươi!

Điều kiện hà khắc như thế, đã cự tuyệt đại bộ phận thanh niên Thiên Khải Quốc!

Ngay cả bây giờ Trạch Vương Viêm Diệc Trạch được công nhận thực lực mạnh nhất, mười chín tuổi, linh mạch cấp 9, cũng không có tư cách khởi động lại Trắc linh Trận!

Nếu Thái Tử viêm Diệc Tà không có điên, lấy thực lực hắc năm đó thật ra cũng có thể đi vào thử một lần.

Có thể nói, khởi động lại Trắc linh Trận, đó là đỉnh cấp thiên tài mới có thể khiêu chiến quyền uy, người bình thường, tốt nhất nằm mơ cũng đừng vọng tưởng!

Từ khi Huyền Vũ Viện thành lập tới nay, số lần khởi động lại Trắc linh Trận ít ỏi không có bao nhiêu, mà người còn sống sau mỗi lần khởi động lại Trắc linh Trận đều trở thành chuyện hoang đường* trên thế giới này.

(*Từ gốc: "thần thoại", thần thoại có 2 nghĩa, 1 là thần thoại, 2 là chuyện hoang đường, xét thấy nghĩa 2 hợp lý hơn nên bê nó vào.)

Đương nhiên cũng có vô số kẻ kiêu ngạo cuồng vọng khởi động lại Trắc linh Trận, sau đó đều bị tra tấn đến chết ở bên trong!

"Chúng ta cũng đi xem đi!" Người bên cạnh Trầm Thiên Thiên kèm chế, ném đồ trong tay xuống, vội vàng hướng chính điện chạy tới.

Trầm Thiên Thiên tìm đập thực nhanh, thiên tài có thể khởi động lại Trắc linh Trận, nàng ta cũng muốn nhìn một chút!

Huyền Vũ Viện chính điện.

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão vội vàng băng qua chính điện, đi tới sơn động phía sau đang cất giữ Trắc linh Trận.

Tiếng trống yêu cầu khởi động lại Trắc linh Trận một khi đã gõ vang, sẽ không thể ngừng lại.

Giờ phút này đứng ở trước sơn động, đứng là Trầm Vi Ngưng cùng Mặc Vô Cực.

Hình ảnh hai người ở chung là như thế này: Trầm Vi Ngưng lãnh khốc mà ôm hai tay, mặt vô biểu tình, mà một bên Mặc Vô Cực thì cầm một cái trống thật lớn, giúp nàng gõ trống*.

(*Muốn khởi động Trắc linh Trận cần gọi các cao thủ tới cần phải gõ trống lên để mời tới, tư thế của ảnh là đang đứng trước cửa động gõ trống ý xèo ý, vì vậy các vị trưởng lão nghĩ rằng anh là người muốn khởi động Trắc linh Trận.)

Bởi vậy lúc viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão nhìn thấy, đều cho rằng người yêu cầu khởi động lại Trắc linh Trận chính là Mặc Vô Cực.

Năm vị lão nhân trong lòng đều một trận kích động.

Vừa thấy Mặc Vô Cực kia toàn thân khí thế không phải thường nhân, bọn họ cũng đều là cường giả, nhưng thực lực của công tử mang mặt nạ màu bạc tôn quý kia lại giống như đại dương mệnh mông, khiến cho tất cả mọi người nhìn không thấu.

Thời đại này đối với cường giả đòi hỏi như khát, bởi vậy viện trưởng vừa nhìn thấy một vị cao thủ thần bí khó lường như vậy, vội vàng phấn chấn tinh thần lên.

Tốt! Thật tốt quá! Huyền Vũ Viện cuối cùng cũng nghênh đón được một vị cao thủ!

Trước đây vẫn luôn bị Chu Tước Viện, Thanh Long Viện cùng Bạch Hổ Viện gắt gao áp chế, Huyền Vũ Viện không có loại gì đáng xem, rốt cuộc cũng được xoay người!

Có thể yêu cầu mở ra Trắc linh Trận dĩ nhiên không phải là đầu óc úng nước, nói đùa, đây chính là lấy tánh mạng đánh cược a, người sẽ chán sống như vậy?

Bốn vị trưởng lão tâm tình giống nhau như đúc, mấy năm nay mỗi kì đại hội tứ viện tỷ thí, Huyền Vũ Viện không chỉ có xếp hạng chót, thực lực còn bị tam viện kia gắt gao nghiền áp.

Cũng chỉ có một vị Trạch Vương Viêm Diệc Trạch có thể hơi lấy lại chút mặt mũi ở trong một hai trận tỷ thí.

Nhưng mà chỉ có một người cao thủ thì có ích lợi gì? Cao thủ của tam viện còn lại nhiều không kể xiết a, trình độ thiên tài dưới 20 tuổi linh mạch cấp 10 có, đột phá Tụ tiên cảnh có, đạt tới Ngưng tiên cảnh đều có!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tuyệt thế thiên tài (?)

Chương 22. Tuyệt thế liên tài (2)

Mà Huyền Vũ Viện thì sao? Từ năm Thái Tử Viêm Diệt Tà kinh tài tuyệt đỉnh bị phế truất, về sau phát điên, Huyền Vũ Viện liền giống như bị nguyên rủa, không còn xuất hiện nhân tài mới nữa.

Mỗi năm Trắc Linh trận mở ra, đệ tử tiến vào thử nghiệm đều là chút thực lực tầm thường, nhìn xem đều khiến người khác lo lắng.

Tứ viện liên minh tỷ thí thua thảm hại, Huyền Vũ Viện đã vậy lại còn bị tam viện cười nhạo là "Viện rủa đen".

Bởi vì bản thể của Huyền Vũ, chính là một con rùa đen* a!

(*Tên của tứ đại viện được đặt theo tứ tượng trong quan niệm cổ là Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ và Huyền Vũ, mỗi thánh thú cai quản một phương. Huyền Vũ chính là một con rùa đen, vì vậy tam viện còn lại hay chế nhạo Huyền Vũ Viện là viện rùa đen, nghĩa là kẻ hèn nhát, yếu đuối như "rùa rút đầu", không tiến lên nổi phía trước.)

Cái danh hào này làm những cao thủ gần đây trên đại lục không dám tới Huyền Vũ Viện.

Nói giỡn, ai thích làm rùa đen a?

Nghẹn khuất 5 năm như thế, hôm nay rốt cuộc xoay người nghênh đón cơ hội làm chủ, đôi mắt viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đều tái rồi!

Cao thủ a!

Bạch y công tử kia, vừa thấy chính là cao thủ trình độ đỉnh cấp a!

Năm lão nhân lúc này hận không thể quỳ xuống lôi kéo vạt áo hắn suốt một phen lý lẽ cầu tài như khát nhiều năm qua cho khỏi trái với lương tâm.

"Vị công tử này, người gỗ trông vang vọng như vậy là đã chuẩn bị kỹ để tiến vào Trắc Linh trận sao?" Thanh âm Viện trưởng hữu lực giống như tiếng chuông lớn.

Công tử này lớn lên đẹp kinh thiên địa quỷ thần khiếp đảm, khó trách lại tinh mắt như vậy, lựa chọn Huyền Vũ Viện bọn họ!

Bốn vị trưởng lão tâm lý cũng giống như trên.

Đôi mắt trắng vô song lăm lăm nhìn Mặc Vô Cực chăm chăm.

Mặc Vô Cực quay đầu lại, ngạo mạn mà nhìn thoáng qua năm lão gia hỏa kia.

Còn may là nhìn chăm chăm hắn, nếu bọn họ dám dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chăm Ngưng Ngưng của hắn xem, hắn nhất định đem tròng mắt bọn họ đào ra!

[Anh chị thích đào mắt người khác quá nhỉ?]

"Khởi động lại Trắc Linh trận đi." Mặc Vô Cực cao ngạo đến tự cao tự đại, căn bản không đem năm lão nhân vào trong mắt.

Trầm Vi Ngưng không khỏi liếc mắt nhìn hắn, gia hỏa này cũng quá ngạo mạn.

Huyền Vũ Viện viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão, thực lực mỗi người đều là dung tiên cảnh, linh mạch cấp 20 trở lên mới có cái trình độ này a, hắn cư nhiên không bỏ loại thực lực cao thủ này vào trong mắt?

Thực lực bản thân Mặc Vô Cực rốt cuộc mạnh như thế nào?

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau một cái, gật gật đầu, thiên tài yêu cầu bọn họ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, không nhiều lời liền cùng nhau hợp lực, bốn đạo linh lực cường đại rót vào phong ấn phía trước sơn động.

Nguyên bản một khối đá màu đen không chút nào bắt mắt trước sơn động nháy mắt hấp thu linh lực, trên thế tất một đồ đẳng phức tạp ần ần hiện ra.

Theo đồ đẳng hiện lên, phong ấn trước sơn động cũng chậm rãi mở ra.

Trước mắt bọn họ xuất hiện một sơn động rộng lớn.

Cái sơn động này ở sau chính điện Huyền Vũ Viện, ở trong trung tâm một ngọn núi, tựa hồ không giống với bị đào lên, bên trong hắc ám mệnh mang vô biên, như là địa ngục cắn nuốt người khác hiện ra ở phía trước.

Đôi mắt Trầm Vi Ngưng cũng phảng phất bị hắc ám dung nhập, nàng có thể cảm nhận được, khoảnh khắc phong ấn mở ra, từ trong sơn động Trắc Linh trận trào ra một cỗ lực lượng cuộn cuộn bằng bạc, giống như hàng vạn con ngựa lao nhanh giẫm đạp ở trên tái tim nàng.

Không hổ là Trắc Linh trận thượng cổ tiên nhân lưu lại a!

"Trắc Linh trận này tổng cộng có 100 căn linh trụ, linh trụ chỉ cần cảm nhận được linh lực liền sẽ tự động bị thấp sáng, sau khi đi vào chỉ cần đem linh lực đều phóng thích ra, linh trụ sẽ căn cứ cường độ thấp sáng của linh lực cùng số lượng linh trụ được thấp sáng mà phán định cấp bậc linh mạch."

Viện trưởng thanh âm kích động vang vang.

Nhìn khoảnh khắc Trắc Linh trận bị mở ra, viện trưởng trong lòng kích động đến muốn đổ mồ hôi a.

Huyền Vũ Viện mấy trăm năm qua, rốt cuộc, rốt cuộc cũng nghênh đón một thiên tài khởi động lại Trắc Linh trận!

Rốt cuộc bây giờ cũng có thể ở trước mặt tam viện thổ khí dương mi*!

(*Đại ý là những người đã từng thất thế lại bỗng nhiên có mặt mũi trở lại, có thể ngẩng đầu cao lên mà nhìn mặt thiên hạ.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Rồi Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tuyệt thế thiên tài (3)

Bọn họ gấp không chờ nổi muốn nhìn một chút vị công tử này đến tột cùng có thể thấp sáng mấy cột linh trụ!

Mười căn là cơ bản nhất, sau mười căn thì như thế nào?

Huyền Vũ Viện mấy trăm năm trước có một thiên tài mười chín tuổi khởi động Trắc Linh trận, sau khi tiến vào đã đốt sáng lên mười lăm căn linh trụ!

Thiên tài kia sau này tu luyện đến Kim Thân cảnh linh mạch cấp 81, có được thân thể bất tử, thời điểm hắn còn ở đây, Huyền Vũ Viện vẫn luôn đứng đầu tứ viện, trên đại lục không có kẻ nào có thể sánh cùng!

"Công tử, mời đi vào Trắc Linh trận!" Viện trưởng kích động mà nói.

Ánh mắt bốn vị trưởng lão cùng tha thiết giống nhau.

Ánh mắt Mặc Vô Cực nóng vô song nhìn về phía thiếu nữ gầy yếu bên cạnh từ đầu đến cuối đều lạnh nhạt thờ ơ ôm cánh tay.

"Bảo bối, vào đi thôi."

Năm lão nhân đều lắp bắp kinh hãi, lúc này mới quay đầu nhìn về phía thiếu nữ vẫn luôn bị bọn họ bỏ qua kia.

"Trầm Vi Ngưng!"

Gương mặt Trầm Vi Ngưng kia công nhận độ ấn tượng quá cao, lần đầu tiên nàng đi vào trong Huyền Vũ Viện, vốn nhờ mỹ mạo kinh người mà bị mọi người chú ý.

Năm lão nhân là người sống hơn trăm năm cũng là lần đầu tiên gặp qua loại mỹ mạo khuynh quốc khuynh thành* này.

(*Nguyên câu: Nhất cổ khuynh nhân quốc, tái cổ khuynh nhân thành, ý chỉ người đàn bà đẹp đến mức người ta phải mất nước mất thành.)

Các đệ tử đều vì nàng thất thần mà chẳng ngại nàng sinh ra hèn mọn, chẳng ngại nàng mềm yếu vô năng.

Nhưng sau đó, kinh diễm liền biến thành tiếc hận, bởi vì nàng thật sự là phế vật, 5 năm, thế nhưng vẫn là linh mạch cấp 1.

Càng về sau, tiếc hận liền biến thành chán ghét cùng phi nhổ, bởi vì nàng bị Ma tộc làm bẩn.

Ngày nàng bị Ma tộc đưa trở về còn mặc một thân áo cưới, là Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương trong tứ đại trưởng lão cứu nàng, cho nên đối với nàng ấn tượng đặc biệt khác sâu.

"Trầm Vi Ngưng, vì sao ngươi lại ở chỗ này?" Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương lạnh lùng hỏi.

"Nàng vì sao không thể ở chỗ này?" Mặc Vô Cực lạnh lùng mà nói, hắn không thích người khác dùng ngữ khí ác liệt nói chuyện với Ngưng Ngưng của hắn như vậy.

"Đây là Trắc Linh trận, cấp bậc linh mạch quá yếu tới gần nơi này sẽ đã chịu tổn hại!" Viện trưởng nói.

"Ông nhìn nàng giống người đã chịu tổn hại sao?" Mặc Vô Cực trào phúng mà nói, lão gia hỏa này thật đúng là có mắt không trông, dám coi khinh Ngưng Ngưng của hắn!

Đợi chút Ngưng Ngưng sẽ làm lóa mù mắt chó của bọn họ!

"Này....." Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy vết nghi kỵ bất định trong mắt từng người.

Chẳng lẽ.....

Còn không có cho nghi vấn trong lòng bọn họ thành hình, Mặc Vô Cực đã mở miệng.

"Người hôm nay yêu cầu khởi động lại Trắc Linh trận chính là Trầm Vi Ngưng!"

"Không được!" Viện trưởng lập tức nói, "Tiến vào Trắc Linh trận, nếu không thể thấp sáng mười căn linh trụ, nàng sẽ bị Trắc Linh trận trực tiếp mật sát*!"

(*Mật sát: một hình thức giết chóc rất tàn nhẫn, trực tiếp giết chết.)

Lúc này trong lòng viện trưởng quả thực rỉ máu! Miễn bàn là thất vọng quá nhiều rồi!

Vừa rồi còn tưởng rằng Huyền Vũ Viện bọn họ rút cuộc cũng có cơ hội xoay người nhiều năm khổ sở chờ đợi, rút cuộc có thể nghênh đón một thiên tài có thể khởi động lại Trắc Linh trận!

Không ngờ lại là một trò đùa!

Đề một phế vật linh mạch cấp 1 khởi động lại linh mạch có ích lợi gì? Chỉ biết tăng thêm chê cười mà thôi!

Nha đầu này tìm chết thì tìm chết, còn lấy bọn họ làm trò cười, thật rất đáng giận!

"Trắc Linh trận một khi mở ra, không có người đi vào cũng vô pháp* đóng cửa không phải sao?" Mặc Vô Cực trầm lạnh nhạt nói, "Nàng tự nguyện đi vào, dĩ nhiên tự gánh lấy hậu quả."

(*vô pháp: không có biện pháp, không có cách.)

"Nhưng....." Viện trưởng còn muốn nói cái gì.

Tay áo Mặc Vô Cực vung lên, khí phách chân thật đáng tin: "Không cần nhiều lời, có ta ở đây bên cạnh, các ngươi chỉ lo nhìn là được!"

Dứt lời, hắn cười nhu hòa với Trầm Vi Ngưng: "Bảo bối, cố lên."

Chút nữa liền làm cho bọn họ quỳ gối người bên chân nịnh nọt người!

Trầm Vi Ngưng khoe môi cong lên, có người này ở bên cạnh, thật là giảm đi không ít phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tuyệt thế thiên tài (4)

Nàng mặt vô biểu tình mà đi vào sơn động, viện trưởng cùng tứ đại trưởng lão muốn ngăn cản cũng không kịp rồi, chỉ có thể như cha mẹ chết* mà nhìn vào trong sơn động.

(*Ý là mặt mày sầu não như tang cha mẹ.)

Ai da..... Một lát liền chờ nhạt xác đi.

Thật là một nha đầu* không biết trời cao đất dày.

(*Nha đầu: Cô bé, con nhóc, con bé, cô gái...)

Nhưng mà, một màn kế tiếp, lại không chỉ có lóa mù mắt chó của bọn họ mà còn làm cho bọn họ cả đời đều không thể hủy diệt được trường hợp khác cốt mình tâm* này!

(*Khắc cốt minh tâm: ghi nhớ không bao giờ quên, giống như khắc vào xương, ghi vào tim.)

Bọn họ đang chứng kiến khởi đầu của một truyền kỳ!

Một truyền kỳ tương lai đã sắp đặt sẵn sẽ đứng ở đỉnh cao nhất của thế giới này, đạt tới vô thượng tiên cảnh, tồn tại giống như thần tiên!

Nàng kêu Trầm Vi Ngưng, tên của nàng, được đại lục này vĩnh viễn khắc ghi, hơn nữa thiên thu vạn đại* tán dương!

(*Thiên thu vạn đại: thiên thu có nghĩa là nghìn thu, thoát ý là nghìn năm, vạn đại nghĩa là vạn đời, câu này có thể hiểu như thời gian lâu dài, ngàn vạn năm sau hậu thế vẫn còn tán dương. Tuy nhiên một số tài liệu lại ghi rằng "thiên thu vạn đại" chứ không phải "thiên thu vạn đại".)

Hắc ám trong sơn động, thiếu nữ mặc trường bào màu xám, bóng dáng gầy yếu lại tỏa ra kiên nghị cùng lãnh khốc.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay, một chút linh lực giữa ngón tay giống như huỳnh hỏa chi quang*, hơi chút chiếu lên từng linh trụ lớn dựng đứng trong động.

(*Huỳnh hỏa chi quang: ánh sáng đom đóm)

"Yếu, quá yếu, đó là một chút ít linh lực của linh mạch cấp 1, căn bản không thể làm Trắc Linh trận vừa lòng....."

Viện trưởng vừa nói vừa lắc đầu, tuy rằng Trầm Vi Ngưng bị Ma tộc làm bẩn không trong sạch là sự thật nhưng hắn cũng không hy vọng nhìn thấy một sinh mệnh nhỏ yếu cứ như vậy mà bị Trắc Linh trận mạt sát.

Nhưng, giọng nói của hắn còn chưa dứt, liền bỗng nhiên mở to hai mắt!

Chỉ thấy vừa rồi linh lực huỳnh hỏa chi quang* còn ngưng tụ ở đầu ngón tay Trầm Vi Ngưng bỗng nhiên bạo trưởng!

Huỳnh hỏa chi quang, lấy thể lửa cháy lan ra thổi quét toàn bộ Sơn Động, quét qua nơi nào, nơi đó dù là tro bụi nhỏ nhất liền đều bị chiếu thấy!

Linh lực tùy ý chuyển động vật áo thiếu nữ, làm dáng nhỏ gầy của nàng đột nhiên có khí thế thôn tính sơn hà.

Loá mắt!

Thật sự quá loá mắt!

Đôi mắt của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão không tự chủ được nhắm lại, giống như quang mang kia có thể đâm mù mắt họ!

Chỉ có khế môi Mặc Vô Cực cong lên, hắn biết, người mà hắn lựa chọn, nhất định sẽ không sai!

Dưới tia sáng chiếu rọi, những cột linh trụ lớn bị thấp sáng dường như đều không đủ loá mắt!

Một cột, hai cột, ba cột, bốn cột, năm cột.....

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cùng há hốc mồm, chỉ biết đếm những linh căn đang sáng lên, mỗi một cột biểu tình khiếp sợ trên mặt lại tăng thêm một phần.

Chờ lúc đếm tới cột thứ mười, biểu tình của năm lão nhân đều biến thành như vậy: ~(*@o@*)~

Nhưng mà, con số này đang không ngừng tăng lên.

Mười một cột, mười hai cột, mười ba cột.....

Những linh trụ bị thấp sáng đó dường như cũng vô cùng kích động, nhưng lại cũng có ần ần chút run rẩy!

Quá mạnh! Quá sáng chói!

Linh lực thuần tịnh mà cường đại như vậy, đã rất nhiều năm không có cảm thụ qua!

Mà biểu tình của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đã không thể dùng đơn giản từ "kích động" để hình dung, nếu không phải bốn vị trưởng lão còn duy trì mở ra phong ấn của Trắc Linh trận, bọn họ nhất định sẽ ôm đầu khóc ròng.

Nhất định là vui đến phát khóc!

Được cứu rồi, Huyền Vũ Viện rốt cuộc được cứu rồi!

Nhiều năm như vậy, cuối cùng hoàng thiên* không phụ lòng người, mang đến cho bọn hắn một thiên tài hàng thật giá thật!

(*Ở đây "hoàng thiên" là gọi trời với ý tôn kính.)

Mười bốn cột..... Lại một cột, hoàn toàn có khả năng so sánh cùng với vị Kim Thân cảnh kia năm đó mười chín tuổi đốt sáng lên 15 cột linh trụ!

A a a, cột linh trụ thứ mười lăm thật sự sáng lên!

Tia sáng linh lực từ đáy linh trụ bắt đầu, một chút một chút rút đầy cột linh trụ thật lớn, động tác so lúc trước chậm một ít, dùng tới mười giây, nhưng nguyên cột linh trụ hoàn toàn chinh chỉnh được rút đầy!

Lúc này biểu tình năm lão nhân là như thế này: w(?!!)w

Sau đó, cột linh trụ thứ mười sáu đạt tới cực hạn, cũng sáng lên quang mang.

Ôi trời ơi!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tuyệt thế thiên tài (5)

Nàng phải vượt qua vị đại thần mấy trăm năm trước kia, nàng phải thấp lên cột linh trụ thứ mười sáu!

Đây là thời khắc chứng kiến kỳ tích!

Năm lão nhân nín thở chăm chú nhìn, biểu cảm như sau: ㄣ`O'ㄣ Có lên!

Tia sáng linh lực từng chút một dâng lên, tuy rằng chậm chậm nhưng lại thập phần* vững vàng.

(*Thập phần≈ vô cùng, cực kỳ.)

Ở trước khi linh lực thấp cột linh trụ thứ mười sáu, năm lão nhân* dường như quên mất hô hấp.

(*Lão nhân≈ lão già.)

Chờ đến khi tia sáng linh lực lóng lánh tỏa sáng ở trên đỉnh cột linh trụ thứ mười sáu mới khẽ hô hấp đều đều trở lại.

Lúc này, bất luận câu gì đều không đủ để hình dung sự khiếp sợ của bọn họ.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng cách đây không lâu còn chỉ là phế vật linh mạch cấp 1, thế mà có lực lượng cường đại như vậy? Thế mà có thể một hơi thấp sáng mười sáu cột linh trụ? Chấm hỏi chấm than!?

Tia sáng linh lực bên trong Trắc Linh trận lấp lánh mạnh mẽ, vì vậy mà toàn bộ hình dáng của một trăm cột linh trụ trong sơn động đều xuất hiện như ẩn như hiện.

Thiếu nữ bây giờ mới mười lăm tuổi, tiền đồ vô lượng*, trong tương lai nàng nhất định có thể thấp sáng toàn bộ cả một trăm cột linh trụ này!

(*Tiền đồ vô lượng: tương lai tốt đẹp lợi hại đến không thể ước lượng nổi, nói chung là tương lai xán lạn.)

Tay Trầm Vi Ngưng chậm rãi buông, linh lực trên đầu ngón tay chậm rãi tàn lụi.

Mười sáu cột linh trụ, chắc là đủ rồi.

Vừa đủ những gì nàng muốn.

Nàng xoay người, chậm rãi đi ra sơn động.

Đằng sau tia sáng ở cột linh trụ thứ mười sáu vẫn lấp lánh như cũ, không vì nàng rời đi mà trở nên ảm đạm.

Linh lực cường đại* như thế, khiến cho người ta nhìn mà than thở!

(*Cường=mạnh, đại=lớn.)

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, chỉ có Mặc Vô Cực một chút cũng không khiếp sợ*.

(*...một chút cũng không khiếp sợ: không sợ chút nào. Dịch ra thì câu văn nghe dở quá, để nguyên thì sợ mọi người không rõ, nên là giải thích xuống

vậy.)

Ngưng Ngưng của hắn so với hiện tại còn lợi hại hơn cơ, linh căn bị hư tổn của nàng còn chưa được chữa trị đâu.

Nếu là chữa trị, chắc chắn..... Mấy lão già này phải sợ tới mức bệnh tim phát tác.

"Bảo bối, có mệt hay không?" Mặc Vô Cực tán thưởng mà nhìn nàng, ánh mắt nồng nhiệt*.

(*Từ gốc: nhiệt liệt, nghĩa là hăng hái, kích động, nồng nhiệt, v.v...)

"Có cái gì mà mệt?" Trầm Vi Ngưng trực tiếp lướt qua hắn, kiếp trước đã quen một mình, nàng không quen bị người khác sốt sắng theo đuổi như vậy.

Mặc Vô Cực cười đậm, không nói thêm nữa, chỉ đi ở bên cạnh nàng, điều này làm cho hắn khó chịu.

Lúc này, có một vài học sinh đã lục tục đi vào, thấy linh trụ trong Trắc Linh trận vẫn còn đang sáng, hoảng sợ đến rơi cằm xuống đất.

$\Sigma(\triangle \circ |||)\}$

"Một cột, hai cột, ba cột, bốn cột....." Người tò mò yên lặng mà đếm số lượng linh trụ, càng thêm một số càng thêm kinh ngạc.

"Mười sáu cột! Trời ơi! Thấp sáng mười sáu cột linh trụ!"

"Mười sáu cột? Có đếm nhầm không? Sao có thể được? Ta đếm lại đã, một cột, hai cột, ba cột....."

Trong thanh âm riu rít của các học sinh, viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cũng rút cuộc từ trong khiếp sợ tìm về cảm xúc của mình.

Mười sáu cột linh trụ, không sai.

Viện trưởng nuốt một ngụm nước miếng, trên mặt treo lên hòa ái tươi cười: "Trầm Vi Ngưng, con trước đây vẫn luôn che dấu thực lực?"

"Không có." Trầm Vi Ngưng lắc đầu, đối với mấy lão già hòa Huyễn Vũ Viện này, nàng không có gì để phản cảm, nhưng cũng không có hảo cảm gì.

Trầm Vi Ngưng ở trong Huyễn Vũ Viện 5 năm, bọn họ chưa từng chú ý, cũng chưa từng chèn ép, tức là chẳng quan tâm.

Sau khi nàng bị Ma tộc bắt đi, Thiên Khải Quốc không có bất kỳ động thái gì, những người không quan trọng bọn họ dĩ nhiên sẽ không để ý tới.

Chỉ có Huyễn Vũ Viện phái người đi tìm bọn họ, cuối cùng, vẫn là trưởng lão Đông điện Từ Thanh Dương của Huyễn Vũ Viện mang Trầm Vi Ngưng về.

Cái này xem như ân huệ khiến nàng có thể nhẫn nại nói chuyện với bọn họ đi.

"Vì sao trước đây con vẫn luôn đều....." Viện trưởng nói không nên từ "linh mạch cấp 1" này.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tuyệt thể thiên tài (6)

Nói đùa, ở trước mặt một thiên tài mới mười lăm tuổi có thể thấp sáng mười cột linh trụ, linh mạch cấp 1 đó là thứ đồ chơi gì? Làm sao có thể xứng đánh đồng với nàng?

"Lúc trước mỗi lần tu luyện ta đều có cảm giác linh mạch bị động lại không thông, bởi vậy toàn bộ linh lực cũng không có tiến bộ, hai hôm nay không biết như thế nào, cảm giác ứ đọng đột nhiên biến mất, linh lực so với lúc trước dường như tăng thêm một ít." Trầm Vi Ngưng bình bình đạm đạm mà nói.

Nhưng lời tự thuật bình thản này tới tai viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão lại giống như sóng to gió lớn.

Hóa ra là một thiên tài không bị mai một*, một viên minh châu* phủ bụi trần a!

Bọn họ thật là mắt bị mù, suýt chút nữa liền bỏ lỡ một viên bảo thạch* tốt như vậy!

(*Mai một là bị chôn vùi lấp đi, bị phai mờ, lãng quên, chỉ sự tài năng không được thể hiện đúng thời. Minh châu=viên ngọc sáng, viên ngọc quý. Bảo thạch=đá quý.)

Còn may rằng nàng không có vì vậy mà chạy đến Viện khác nha, nếu không bọn họ chỉ có nước khóc đến chết.

"Trầm Vi Ngung, tuy rằng trước đây cấp bậc linh mạch của con quá thấp, nhưng cũng không thể quá khiêm tốn, con bây giờ là linh mạch cấp mười sáu, phóng mất toàn bộ Huyền Vũ Viện không ai có thể so sánh được với con."

Một người đàn ông độ chừng trung niên mặt trắng râu dài, vận một thân đạo bào*, tay cầm phát trần mở miệng nói.

(*Đạo bào là áo đạo sĩ.)

Trầm Vi Ngung nhận ra người này đúng là Đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương trước đây đem Trầm Vi Ngung từ bên ngoài cứu về.

Lời này của Đông điện trưởng lão, đạt được sự nhất trí tán đồng của viện trưởng cùng ba vị trưởng lão còn lại.

Linh mạch cấp mười sáu a! Nàng mới mười lăm tuổi mà thôi!

Thăng từ linh mạch cấp một đến linh mạch cấp mười sáu, làm sao có thể nói thành chỉ tăng một chút?

Cho dù chỉ là nhận thấy một cấp linh mạch cũng đã khác nhau như trời với đất, linh mạch càng lên cao, chênh lệch lại càng lớn, đặc biệt là cảnh giới sau khi đột phá mỗi mười cấp kia càng là một loại tư chất bay vọt!

Hiện tại Trầm Vi Ngung đã vượt qua linh mạch cấp 10, từ Tụ Linh cảnh trực tiếp thăng cấp đến Ngưng Linh cảnh.

Ngắm lại các lão gia hỏa bọn họ, đều đã gần một trăm tuổi, cùng lắm cũng chỉ là Dung Linh cảnh cấp 21-30.

Tương lai của nha đầu này, quả thực là phô vàng còn được khảm thêm đá quý!

"Đúng vậy, Trầm Vi Ngung, con về sau liền đại diện Huyền Vũ Viện của chúng ta, nhất định không thể tự coi nhẹ mình." Viện trưởng cũng vuốt râu nói.

Ba vị trưởng lão cùng gật đầu.

Trầm Vi Ngung đúng lúc mà thể hiện ra một chút biểu tình "thụ sủng nhược kinh"*, nói: "Đa tạ viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão, đệ tử vẫn là tu vi sơ kỳ*, căn cơ* bất ổn, về sau còn nhờ sư trưởng nhiều dạy dỗ nhiều lắm."

(*Được yêu thương, sủng ái mà lo sợ. *Sơ kỳ: sơ là ban sơ, kỳ là thời, là giai đoạn. *Căn cơ là nền tảng, căn bản...v.v)

"Tốt, tốt, không màng hơn thua, có phong phạm của tuyệt thế cao thủ rồi đó." Viện trưởng không khỏi quá đổi vui mừng.

Trên thế giới này, tất cả thiên tài đều ngang ngược hống hách, không coi ai ra gì, đặc biệt là mấy tên có cấp bậc biến thái như Chu Tước viện cùng Thanh Long Viện kia.

Nhưng bây giờ học sinh trong môn hạ của mình cũng không có kém mấy tên biến thái kia, quan trọng là còn có lòng như vậy, làm sao bọn họ không vui mừng cho được?

"Từ bây giờ con trực tiếp thăng làm trực hệ đệ tử, có yêu cầu gì cứ trực tiếp nói cho ta, nếu không có ta thì bốn vị trưởng lão cũng sẽ lo cho con."

Viện trưởng dĩ nhiên cũng biết tình cảnh của Trầm Vi Ngung ở Huyền Vũ Viện cùng với những đồn đãi bị Ma tộc làm bẩn đó.

Nhưng bây giờ, cái gì mà xuất thân ti tiện? Cái gì mà bị Ma tộc làm bẩn? Tất cả không quan trọng!

"Đa tạ viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão." Trầm Vi Ngung hơi hành lễ.

Năm lão nhân nhìn nàng quả thực giống như nhìn bảo thạch trân quý nhất trên thế giới, hận không thể đem tròng mắt dán lên người nàng, ánh mắt như vậy khiến Mặc Vô Cực khó chịu.

Ôm Trầm Vi Ngung quay sang sau lưng mình như bảo bọc cho con, hẩn lạnh lùng nói: Ngưng Ngưng vừa rồi phóng thích linh lực, thân thể không khỏe, phải về nghỉ ngơi!"

Trầm Vi Ngung im lặng, cái tên này, dục vọng độc chiếm có cần nghiêm trọng như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tuyệt thế thiên tài (7)

"Vị công tử này là....." Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cùng nhìn về phía nam nhân mang mặt nạ này.

Vừa rồi làm hắn thành người khởi động lại Trắc Linh trận, còn tưởng là một đệ tử thiên tài.

Nhưng hắn rõ ràng không phải.

Nhưng mà, khí tức trên người của vị công tử này cũng (rất) cường đại, nếu hắn cũng có thể ở lại Huyền Vũ Viện, như vậy.....

Thiên tài đến một lúc hai người, chuyện này quả thực còn đẹp hơn cả mơ.

"Ta chỉ là tiểu tuý tùng của Ngưng Ngưng mà thôi." Mặc Vô Cực không đồng ý nói.

"Tiểu tuý tùng?" Viện trưởng giật mình? Nam nhân lợi hại như vậy làm tiểu tuý tùng của Trầm Vi Ngưng?

Khóe môi Mặc Vô Cực lại hơi cong lên, độ cong kia có vài phần lạnh lẽo.

"Trước kia Ngưng Ngưng ở Huyền Vũ Viện khổ cực rất nhiều, ta đã tới đây rồi thì sẽ bảo vệ nàng, không cho bất kỳ kẻ nào bắt nạt nàng!"

Gương mặt Viện trưởng toát mồ hôi, nói: "Mấy năm nay chế độ của Huyền Vũ Viện còn nhiều thiếu sót, khiến học sinh ngấm ngấm chia rẽ, xem ra chế độ này phải sửa lại một chút!"

Vì thiên tài linh căn cấp mười sáu! Chế độ gì cũng đều phải sửa!

"Như vậy là tốt nhất." Mặc Vô Cực giục Trầm Vi Ngưng đi ra ngoài, "Ngưng Ngưng cần chuyên tâm tu luyện, hy vọng người ngoài không quấy rầy."

"Không thành vấn đề!" Viện trưởng đáp ứng một hơi.

Quay đầu lại liền lập tức sai người quét tước sân viện thanh u* nhất trong Huyền Vũ Viện để cho Trầm Vi Ngưng ở!

(*Thanh u: thanh tịnh và đẹp đẽ.)

Trầm Vi Ngưng cùng Mặc Vô Cực đi lách qua vài học sinh đang đứng đắn ra đó, lập tức trở về ký túc xá đi, ai cũng ngơ ngác.

Mà lúc này Trầm Thiên Thiên mới vừa tới nhìn trái nhìn phải, hỏi: "Ai khởi động lại Trắc Linh trận vậy? Kiểm tra mấy cột linh trụ sáng lên?"

Câu hỏi sau không cần người khác nói, nàng ta liếc mắt một cái liền thấy được mười sáu cột linh trụ lóe mù mắt từ Trắc Linh trận trong sơn động vẫn chưa đóng lại kia!

Mười sáu cột.....

Trầm Thiên Thiên trong lòng tiếp nhận chấn động cực lớn!

Huyền Vũ Viện xuất hiện một thiên tài từ trước đến nay chưa từng có!

"Người đâu? Thiên tài mười sáu cột linh trụ ở đâu?" Trầm Thiên Thiên nhìn đông nhìn tây, không thấy một người nào phù hợp "mười sáu cột linh trụ" sáng chói như vậy.

Lúc này chạy tới thấy được Trầm Vi Ngưng không quá mười mấy người, những người này bình thường rất không thích Trầm Thiên Thiên đạo đức giả.

Rõ ràng thực lực cũng bình thường, cứ thích giả bộ như mình ghê gớm lắm.

Còn không phải ý vào cha mình là Xương Minh Hầu, di là Khổng Quý Phi được sủng ái trong cung, bản thân là Trạch Vương phi tương lai sao?

Trước đó, các học sinh này mặt ngoài vẫn khách khách khí khí với Trầm Thiên Thiên, không dám đắc tội.

Nhưng mà sau khi tận mắt nhìn thấy thiên tài mười sáu cột linh trụ kia là ai, quần chúng ăn dưa đập thập nịnh cao tỏ vẻ Trầm gia cùng Trầm Thiên Thiên tiêu đời rồi!

Trầm Vi Ngưng ở Trầm gia chịu khuất nhục cỡ nào? Trầm Thiên Thiên làm nhục Trầm Vi Ngưng như thế nào?

Trầm Vi Ngưng vốn dĩ là nữ hài tử mỹ mạo nhu nhược, tuy rằng ban đầu không có bày ra thực lực, nhưng tính cách lại là người trầm mặc ít lời không tranh đấu với bất kỳ ai.

Đều do Trầm Thiên Thiên xúi giục cùng sai sử, mới khiến những tên chó săn đó ngày ngày ức hiếp Trầm Vi Ngưng!

Và lại Trầm Vi Ngưng sở dĩ bị Ma tộc bắt đi, cũng là nhờ Trầm gia ban tặng!

Nếu không phải Trầm gia muốn đem Trầm Vi Ngưng gả cho tên Phế Thái tử tàn bạo điên cuồng, Trầm Vi Ngưng sao phải đau lòng chạy trốn, kết quả

bị Ma tộc bắt đi.

May mà nàng phúc lớn mạng lớn đã trở lại, vậy thì sự kiện kia nói không chừng làm lộ ra thực lực che dấu của Trầm Vi Ngưng, khiến cho hào quang thiên tài của nàng nở rộ ra!

Nhưng mà đáng tiếc là nàng bị Ma tộc làm bẩn, thật sự quá đáng thương! Trầm gia cùng Trầm Thiên Thiên gây nhiều việc ác, nên gặp báo ứng!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tuyệt thế thiên tài (8)

Trong lòng mọi người đều nghĩ không khác nhau mấy, bởi vậy ai cũng đều không muốn nói chân tướng cho Trầm Thiên Thiên, không để ý tới nàng ta nữa, trực tiếp bỏ đi.

"Sao không ai nói gì vậy?" Trầm Thiên Thiên tức giận không kiềm được, nực cười, dám coi thường nàng sao?

Tiểu nhân gió chiều nào theo chiều ấy, trước kia đối với nàng thì chúng tinh phùng nguyệt*, bây giờ có một thiên tài mới, liền dám không đếm xỉa tới nàng sao?

(*Sao vây quanh trăng: Như những ngôi sao vây quanh mặt trăng, ý chỉ một đám người vây quanh ai đó tài giỏi xuất chúng.)

Thiên tài thì sao chứ? Sánh được với nàng, sinh ra đã tôn quý sao?

Nàng tương lai chính là mẫu nghi thiên hạ!

Tự mình an ủi nghĩ vậy, Trầm Thiên Thiên thở phì phì mà trở về, tiếp tục thúc giục những người khác tìm kiếm chứng cứ, tìm không thấy chứng cứ, vậy thì đi bịa đặt chứng cứ!

Trước tiên chuẩn bị đưa Trầm Vi Ngưng ngoan ngoãn về nhà, thay nàng gả cho phế Thái Tử điên!

"Bảo bối, nàng thật lợi hại, thực lực chưa triển lộ hoàn toàn đã có thể thấp sáng mười sáu cột linh trụ!" Trở lại ký túc xá, Mặc Vô Cực tháo mặt nạ màu bạc xuống, hai mắt tỏa sáng mà nhìn bảo bối mình đã lựa chọn.

"Linh mạch mạnh mẽ chỉ có thể ứng phó với người có trình độ bình thường, còn phải có công pháp cường đại để tu luyện, mới có thể chân chính phát huy thực lực của linh mạch cấp mười sáu."

Trầm Vi Ngưng chống cằm, sáng tạo một cái kỳ tích đủ để chấn động toàn bộ Thiên Khai Quốc thậm chí khắp đại lục, nàng cũng không cho là dĩ nhiên.

"Nàng thích dạng công pháp gì, ta tìm tới cho nàng." Mặc Vô Cực nói.

"Không cần." Trầm Vi Ngưng lạnh lùng cự tuyệt, nàng trước nay không có thói quen để người khác chuẩn bị hết cho mình.

Thứ mà nàng muốn, nàng sẽ tự mình nghĩ cách lấy nó.

Đôi mắt tím hẹp dài của Mặc Vô Cực mang theo ý cười: "Đều nghe theo nàng hết."

"Sao người nghe lời như vậy?" Nàng thật sự không rõ, hần tại sao cứ phải nhất nhất theo nàng?

"Ta thích." Hần nhẹ nhàng cười, nhất thời phong hoa tuyết đại.

"Vậy người cần phải cẩn thận một chút, ta không phải là người lương thiện."

"Thật khéo, ta cũng vậy." Hần lập tức thuận thế leo lên.

Trầm Vi Ngưng liếc hần một cái, không hề nhiều lời.

"Người Trầm gia đối với nàng có mưu đồ gây rối, nhưng nàng bây giờ bại lộ thực lực, chỉ sợ bọn họ sẽ càng làm trầm trọng thêm." Mặc Vô Cực sắc mặt nghiêm nghị trở lại.

Tuy nói nàng không bị cười nhạo là tốt nhất, hần cũng rất thích bộ dáng nàng khí phách kiêu ngạo.

Nhưng tình huống trước mắt, không chỉ là một Trầm gia mà thôi.

Chờ thực lực của nàng bị mọi người truyền ra, tất cả mọi người sẽ muốn có được nàng.

Hắn đương nhiên sẽ không đem những loại người đạo chích đó để vào mắt, chỉ là hắn không thích người khác cũng mơ ước bảo bối của mình!

"Cứ chờ bọn họ làm trầm trọng thêm." Trầm Vi Ngưng trong mắt thoáng hiện ánh sáng lạnh lùng sâu kín, "Bọn họ không phải rất muốn đem ta thay thế Trầm Thiên Thiên gả cho phế Thái Tử sao? Lúc này đây, xem bọn họ rốt cuộc có nỡ đem một người linh mạch cấp mười sáu đưa đi vào trận doanh của quân địch được hay không."

Từ lúc phế Thái Tử bị giam cầm, Trầm gia liền chậm rãi theo phe Trạch Vương.

Cứ cho là Trầm gia bỏ được, Trạch Vương bỏ được sao?

Xuất thân của mẫu thân Trạch Vương so ra thì kém mẫu thân phế Thái Tử - Tần Hoàng Hậu năm đó, nhà mẹ đẻ của Tần Hoàng Hậu năm đó chính là ngoại thích tham gia vào chính sự, một tay che trời.

Năm đó cao thủ tập trung quanh phế Thái Tử nhiều đếm không xuể, mà Trạch Vương căn cơ* quá mỏng manh, cho nên hắn cầu hiền như khát**, chỉ cần có chút thực lực đều có thể khiến hắn đổi đài rất kính trọng.

(*Căn cơ: chỉ nền móng, thực lực, thế lực. Y**Cầu hiền như khát: rất trọng người hiền tài.)

Hắn thường thường ra ra vào vào Huyền Vũ Viện, chính là vì tuyển chọn nhân tài.

Một thiên tài mười lăm tuổi, linh mạch cấp mười sáu tương lai là trình độ gì, không cần nói cũng biết, Viêm Diệc Trạch có thể mặc kệ nàng bị đưa cho phế Thái Tử hận ghét nhất sao?

Nhìn thấy ánh sáng lạnh lùng ním mai trong mắt nàng, Mặc Vô Cực không khỏi lắc đầu thở dài.

Nha đầu này quả nhiên là..... Quá gian trá!

Thông báo nhỏ!

Kể từ chương này trở đi Lina sẽ cùng phối hợp với mình edit Phượng Vũ Giang Sơn nhé ""> (Mình tính chỉnh ở phần giới thiệu nữa mà giới hạn chữ không cho phép ="<)

Và tin vui nhẹ là đương nhiên tiến độ con - rùa - bò của truyện sẽ được gia tăng chút ít =")))

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tuyệt thế thiên tài (9)

Người thông minh đi một bước đã tính kế mười bước, nàng đi một bước nhưng đã tính kế người khác một trăm bước!

Trầm gia đắc tội nàng, lần này chỉ sợ phải gặp tai ương.

"Người Trầm gia đối với nàng như vậy, quả thật ta muốn cho bọn họ nếm trọn cảm giác thống khổ gấp trăm lần so với việc chết."

Mặc Vô Cực đi đến bên cạnh nàng, cầm lấy bàn tay nhỏ xinh của nàng.

"Người muốn làm gì?" Trầm Vi Ngưng nhíu mày đẹp, đôi mắt đen nhánh trong suốt tràn đầy cảnh cáo!

"Giúp nàng bắt mạch." Mặc Vô Cực vô tội mà nói, "Ta xem thử linh mạch của nàng khôi phục tới mức nào."

"Muốn linh mạch hoàn toàn khôi phục, chỉ sợ rất khó."

Trầm Vi Ngưng cũng hiểu ít y thuật, lúc tự mình xem xét linh mạch, cũng phát hiện phần lớn linh mạch so với trong tưởng tượng của nàng còn bị tổn thương nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu không có những tổn thương này, hôm nay dùng hết sức phóng thích linh lực, nàng đến tột cùng có thể thấp sáng bao nhiêu cột linh trụ đây?

Đầu ngón tay Mặc Vô Cực đặt trên mạch của nàng, da thịt nàng mềm mại tinh tế, làm trong lòng hấn ngra ngứa, nhưng vẫn nghiêm túc mà giúp nàng xem xét linh mạch bị tổn thương.

"Quả thật tổn thương nghiêm trọng, Tục Linh thảo tuy rằng có thể tẩm bổ linh mạch, nhưng lại không thể khiến cho linh mạch bị tổn thương nghiêm trọng khôi phục hoàn toàn."

"Cũng không sao, chờ ta tu luyện đến trình độ nhất định, tự nhiên sẽ tìm được cách." Trầm Vi Ngưng rút tay mình về.

"Nếu tìm được Bích Linh thánh thảo thì không thành vấn đề." Mặc Vô Cực có chút tiếc nuối, trên đầu ngón tay dường như còn dư âm trên da thịt nàng, khiến hấn muốn thân cận nàng thêm một chút nữa.

"Bích Linh thánh thảo?" Đây chắc chắn thuộc về tiên thảo cấp bậc rất cao, lấy kiến thức của nguyên chủ Trầm Vi Ngưng, căn bản là chưa từng nghe nói qua.

"Là tiên thảo cấp hai mươi, sinh trưởng ở giữa hàn băng ngàn năm, có năng lực chữa trị mạnh mẽ." Mặc Vô Cực cũng lộ ra một tia biểu tình ngưng trọng.

Bích Linh thánh thảo đã không xuất hiện trên đại lục ít nhất một trăm năm.

Trầm Vi Ngưng biết hấn là người cực kỳ cường đại, hơn nữa địa vị nhất định rất không nhỏ, hấn căn bản sẽ không để những tiên thảo bình thường vào trong mắt.

Có thể khiến hấn lộ ra loại vẻ mặt này, Bích Linh thánh thảo nhất định không tầm thường.

"Tùy đi, muốn đối phó với những người trước mắt đó thì thực lực hiện tại là cũng đủ rồi." Trầm Vi Ngưng nhàn nhạt mà nói, chờ nàng đủ cường đại, đồ vật mình muốn tự nhiên đều có thể có được!

Mặc Vô Cực chống cằm không nhiều lời nữa, trong lòng lại yên lặng bàn tính, Bích Linh thánh thảo, muốn lấy thứ này, chỉ sợ phải về Ma giới một chuyến rồi.....

Trạch Vương phủ.

"Người chắc chắn không nhìn lầm, thật sự là Trầm Vi Ngưng sao?" Giọng nói của Trạch Vương nho nhã xưa nay vào lúc này lại như là bị cái gì kích thích.

Mộ Dung trắc phi ở một bên nhìn hấn một cái.

Đứng trước mặt Trạch Vương là một đệ tử mặc hoàng bào của Huyền Vũ viện, hấn tất cung tất kính, kể lại đầu đuôi chuyện nhìn thấy buổi sáng trong Trắc Linh trận.

"Tại hạ tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không sai, viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đều có mặt, khi đó bọn họ vô cùng kinh ngạc. Ta nghĩ bây giờ viện trưởng hấn là đã tiến cung gặp Hoàng Thượng, một thiên tài mười lăm tuổi, linh mạch cấp mười sáu, đối với Thiên Khải Quốc mà nói, giá trị có thể so sánh với mấy chục tòa thành trì!"

"Cái gì? Viện trưởng đã tiến cung sao?" Viêm Diệc Trạch đứng lên, thần sắc trên mặt phức tạp khó hiểu, " Vì sao người không báo sớm?"

Sốt ruột, hối hận, đau lòng..... Dù loại cảm xúc dồn nén trong ngực, khiến hấn suýt muốn phun ra một búng máu.

Trầm Vi Ngưng..... Trong đầu hiện lên tuyệt mỹ thiếu nữ giống như giọt sương kia, lúc ấy làm cho trái tim hấn rung động như vậy, hấn nên biết, nàng nhất định là bất phàm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tuyệt thế thiên tài (10)

Sao hấn lại ngu xuẩn để bị nữ nhân Trầm Thiên Thiên kia che mắt như vậy chứ?

Trầm Thiên Thiên quả thật làm hỏng chuyện đại sự của hấn rồi!

Nhưng hiện tại làm sao mới được đây? Ngày hôm qua hấn làm vậy, nhất định khiến cho Trầm Vi Ngưng thất vọng, sao có thể cho hấn sắc mặt tốt?

Hơn nữa, cái kế hoạch đưa nàng cho Phế Thái tử này hẳn cũng tham dự!

Ban đầu nghĩ, chẳng qua là một bé gái mồ côi do thôn phụ sinh, lại không có bất kì thế lực hay thực lực gì, làm sao có thể so với đích nữ Trầm gia - Trầm Thiên Thiên?

Bây giờ xem ra thật là sai lầm lớn rồi!

Trầm Thiên Thiên kia so với một sợi tóc của Trầm Vi Ngưng cũng không bằng a!

Tên đệ tử mặc hoàng bào kia nói: "Viện trưởng vì bảo đảm an toàn và thanh tịnh cho Trầm Vi Ngưng, sửa lại rất nhiều quy củ của Huyền Vũ Viện, bây giờ ra vào Huyền Vũ Viện không đơn giản giống trước đây, lúc ta đi ra ngoài còn phải tìm trưởng lão xin chỉ thị cho nên mới chậm trễ."

"Một thiên tài như vậy, vì nàng chuyển đổi quy củ cũng rất đáng giá!" Ánh mắt Viêm Diệc Trạch nhìn về phía Mộ Dung trắc phi ở bên, bỗng nhiên sáng lên.

"Người đi về trước đi, đừng quấy rầy nàng." Viêm Diệc Trạch nói với tên đệ tử mặc hoàng bào kia.

"Vâng." Người nọ chậm rãi lui ra.

"Ái phi." Viêm Diệc Trạch tiến đến ôm lấy vòng eo mảnh khảnh mềm mại của Mộ Dung trắc phi.

"Điện hạ có chuyện gì phiền lòng sao? Nô gia* có thể vì điện hạ bài ưu giải nan** không?" Mộ Dung Yên ôn nhu mà nói.

(*Nô gia: tiếng khiêm xưng của phụ nữ ngày xưa. **Bài ưu giải nan: thay ai đó giải quyết những nỗi lo âu, khó khăn, vấn đề nan giải.)

Nàng ta luôn biểu hiện là một nữ tử nhu hòa như nước, cho nên Trạch Vương đặc biệt sủng ái nàng.

"Quả thật có một chuyện, ái phi phải tận tâm giúp bốn vương." Viêm Diệc Trạch hôn lên mặt nàng ta một cái, "Nàng có biết Kim Sanh rất thân thiết với Trầm Vi Ngưng không?"

"Đây là chuyện riêng của Kim Sanh, hẳn thường không nói với nô gia." Mộ Dung Yên cười duyên một tiếng.

Viêm Diệc Trạch sớm đoán được như thế, Mộ Dung Yên chỉ là thứ nữ Mộ Dung gia*, mà Mộ Dung Kim Sanh là con vợ cả, từ nhỏ được cưng chiều.

(*Thứ nữ: con gái của tiểu thiếp. Thứ tử là con trai của tiểu thiếp. Con của vợ cả là đích tử/ đích nữ.)

Mộ Dung gia không có đích nữ, hẳn năm đó muốn mượn sức gia tộc Mộ Dung nên cưới Mộ Dung Yên làm trắc phi, sau khi Mộ Dung Yên gả vào vương phủ hẳn cũng bảo Mộ Dung Yên mời Mộ Dung Kim Sanh đến vương phủ chơi nhiều một chút.

Mộ Dung Kim Sanh tuổi còn nhỏ, tính cách đơn thuần, quả nhiên sau vài lần tới vương phủ, Viêm Diệc Trạch tỉ mỉ sắp xếp, quan hệ với hắn vô cùng tốt, nghiêm nhiên xem hắn như huynh trưởng của mình.

Nhưng Mộ Dung Kim Sanh và Mộ Dung Yên không đủ gần gũi, có thể là thói quen tạo thành lúc nhỏ ở nhà đi.

"Hôm nay nàng mời Kim Sanh tới vương phủ chơi, để hắn gần gũi nhiều hơn với Trầm Vi Ngưng, bọn hắn tuổi tương đương bằng nhau nên có thể chơi chung." Viêm Diệc Trạch nói chuyện bên tai Mộ Dung Yên, thân thể của nàng lập tức mềm một nửa.

"Điện hạ phân phó, nô gia nhất định làm được, chỉ là....." Mộ Dung Yên do dự một chút, "Trầm Vi Ngưng kia nghe nói bị Ma tộc làm bẩn, nếu để nàng ta quá thân thiết với Kim Sanh, e rằng phụ thân sẽ không vui."

Đúng là là à đàn bà không hiểu biết!

Trong lòng khinh thường, Viêm Diệc Trạch mặt ngoài lại cười nói: "Trầm Vi Ngưng là thiên tài linh mạch cấp mười sáu, Thiên Khải Quốc ai cũng đều muốn nịnh bợ nàng, yên tâm đi!"

"Nếu điện hạ nói đã nói như thì nô gia liền làm theo." Nửa thân mình Mộ Dung Yên quấn lấy hắn, "Điện hạ, nô gia nóng quá đi....."

Tiết trời đông giá rét, thân thể mỹ nhân trong lòng ngực lại nóng bỏng.

Viêm Diệc Trạch lại nghĩ tới gương mặt nhỏ điểm lệ tinh xảo kia của Trầm Vi Ngưng, thời khắc mặt mày thanh lãnh nhìn về phía hắn, linh hồn dường như bị câu đi mất rồi.

Thần lộ Vi Ngưng, sương mai chưa đọng lại.....

Mộ Dung Yên cũng coi như mỹ nhân số một số hai, mắt hạnh má đào, đẹp như hoa xuân, nhưng làm sao có thể so với tuyệt sắc khuynh thành Trầm Vi Ngưng?

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Phế vật nghịch chuyển (1)

Nếu người trong lòng ngực là nàng thì tốt bao nhiêu?

Hắn nhất định sẽ đem nàng để ở lòng bàn tay, dùng hết sinh mệnh yêu thương!

Chỉ là nghĩ tới thiếu nữ mỹ lệ kia thôi, Viêm Diệc Trạch cũng lại nóng lên.

Hắn bế Mộ Dung Yên lên, bước vào trong phòng, hung hăng "phát tiết" vài lần.

Để chịu xong, Viêm Diệc Trạch mặc lại quần áo đi ra.

Người hầu ngoài cửa vội vàng nói: "Điện hạ, Xương Minh Hầu mời ngài đi đến Huyền Vũ Viện một chuyến."

"Hả? Xương Minh Hầu mời bốn vương đi là có chuyện gì?" Viêm Diệc Trạch sửa sang lại vạt áo hỏi.

Xương Minh Hầu là gia chủ đương nhiệm của Trầm gia, là phụ thân của Trầm Thiên Thiên và Trầm Vi Ngung - Trầm Đình.

Xương Minh Hầu kia đừng nói là cũng muốn lập tức mượn sức Trầm Vi Ngung bây giờ? Nào có chuyện hời như vậy?

Lúc trước Trầm gia bọn họ đối xử với Trầm Vi Ngung như vậy, giờ nói mượn sức thì mượn sức, Trầm Vi Ngung mềm yếu như vậy sao?

"Nghe nói là Thiên Thiên tiểu thư tìm được chứng cứ gì đó, muốn mời Vương gia đi làm chứng." Người hầu nói.

Lúc trước Trạch Vương có ý* với Trầm Thiên Thiên, Trầm Thiên Thiên kia cũng đã sớm được xem là Trạch Vương chính phi được định sẵn, cho nên mọi người đối với Trầm Thiên Thiên rất cung kính.

(*Từ nguyên là "hữu ý", tức là có ý tứ, có tình ý nam nữ.)

Chứng cứ?

Viêm Diệc Trạch vừa nghe vậy liền nghĩ đến chuyện hoang đường ngày hôm qua!

Đều là do Trầm Thiên Thiên kia không có đầu óc, mới khiến hắn làm mất lòng Trầm Vi Ngung, lỡ mất một khối phác ngọc* tốt như vậy.

(*Phác ngọc: ngọc trong đá, chưa được mài giũa, ý nói tiềm năng tốt chưa được phát hiện, trọng dụng.)

Lúc này trong lòng hắn hồi hận vô cùng, nghe thấy tên của Trầm Thiên Thiên liền tức giận.

Hiện tại Trầm Vi Ngung cũng không còn là phế vật linh mạch cấp một như trước đây, nàng là thiên tài linh mạch cấp mười sáu, trong toàn bộ Huyền Vũ Viện không ai có thể sánh với nàng.

Ngay cả chính hắn cũng thua kém nàng.

Trầm Thiên Thiên là đầu óc bị chó cắn, tình huống hiện tại, nàng còn vọng tưởng tìm chứng cứ cái gì chứ?

Nàng hắn là phải ngoan ngoãn chạy đến bên chân Trầm Vi Ngung dập đầu nhận sai mới đúng!

Còn tìm chứng cứ?

Hừ! Cho dù tìm được chứng cứ thì sao, ai có thể vì vậy mà trách phạt một thiên tài linh mạch cấp mười sáu tiền đồ vô lượng*?

(*Tiền đồ vô lượng: tương lai xán lạn tràn đầy hi vọng.)

Trầm Thiên Thiên rõ thật là đồ óc heo!

Xương Minh Hầu kia cũng điên rồi!

"Hừ, nếu nàng ta muốn làm chứng, bốn vương liền làm chứng cho nàng ta vậy." Viêm Diệc Trạch lạnh lùng nói.

Đây là một kẻ không biết nội tình, còn thấy quái lạ vì sao hôm nay thái độ của Trạch Vương điện hạ đối với Trầm Thiên Thiên lãnh đạm như thế?

Trước đây Trạch Vương vốn dĩ rất coi trọng vị đích nữ của Xương Minh Hầu phủ kia.

Đại điện Huyền Vũ Viện.

Xương Minh Hầu ngồi ở trên ghế khách, đứng bên cạnh là sáu gã cao thủ Ngưng Linh cảnh cấp mười lăm, ngoài đại điện cũng có mấy chục tên hộ vệ cấp bậc không tầm thường đang đứng.

"Tur Mã viện trưởng đâu?" Xương Minh Hầu ngồi gần một canh giờ*, không những viện trưởng Huyền Vũ Viện - Tur Mã Hoàng không xuất hiện, thậm chí cả người rót trà cho hắn cũng không có.

(*1 canh giờ = 2 tiếng đồng hồ.)

Chậm trễ như thế, đối với Xương Minh Hầu vẫn là lần đầu tiên.

Trầm gia bọn họ tuy rằng đã không còn là phủ Nguyên soái uy danh hiển hách, nhưng cũng là đại tộc Hầu môn sở hữu bối cảnh thâm hậu của Thiên Khải Quốc, còn có Không Quý Phi làm chỗ dựa, ở Thiên Khải Quốc coi như là một trong mười đại gia tộc.

Huyền Vũ Viện này tuy rằng là một sự tồn tại không thể chọc đến, nhưng vẫn duy trì hữu hảo với các đại gia tộc của Thiên Khải Quốc, chưa bao giờ đắc tội nhà nào.

Không thể không nói, viện trưởng đương nhiệm của Huyền Vũ Viện Tur Mã Hoàng là người cực kỳ am hiểu đạo lý ở chốn quan trường*.

(*Quan trường: giới quan lại.)

"Hầu gia, chúng ta đã phái người đi mời ba lần, Tur Mã viện trưởng nói tạm thời vẫn chưa có thời gian." Gia thần của Xương Minh Hầu phủ - Vu Tranh nói.

Xương Minh Hầu sắc mặt không vui, Tur Mã viện trưởng không rảnh, những người khác ở Huyền Vũ Viện cũng chết hết rồi sao?

Một người rót trà cũng không có, hắn đường đường là Xương Minh Hầu, từ lúc nào phải chịu lạnh nhạt như vậy?

"Phụ thân." Trầm Thiên Thiên mang theo mấy người cao thủ bước vào đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Phế vật nghịch chuyển (2)

"Đưa con gái bắt hiếu kia đâu?" Xương Minh Hầu một bụng lửa* đang không có chỗ phát tiết.

(*Ý nói tức giận.)

Đúng lúc sự tình kia là do đưa con gái riêng đã làm hắn phải mang tai tiếng gây ra, bây giờ thấy vậy, dĩ nhiên là đem tất cả tức giận đổ lên trên đầu Trầm Vi Ngưng.

"Con đã dẫn người đến ký túc xá của tỷ ấy để tìm nhưng nơi đó hoàn toàn không có ai, con nghĩ tỷ ấy nhất định là sợ phụ thân cho nên mới trốn đi." Trầm Thiên Thiên ngoan ngoãn mà đi đến bên cạnh Xương Minh Hầu làm nũng, nói.

"Nó không phải là nói muốn cho bản hầu* quý xuống cầu xin nó trở về sao? Còn dám tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ với Xương Minh Hầu phủ ta! Hừ! Nếu nó không phải nữ nhi của Trầm Đình ta, ở Hạo kinh làm gì có ai sẽ gánh vác mọi chuyện cho nó?"

(*Cách tự xưng của Hầu gia - chức quan đứng thứ hai trong ngũ tước.)

Xương Minh Hầu giận sôi máu, lần này tự mình tới, lão đã sớm muốn dạy dỗ Trầm Vi Ngưng một trận thật tốt.

Hắn là thấy gần tới ngày kết hôn với Phế Thái Tử nên nha đầu kia mới dám kiêu ngạo như vậy đi.

Hừ, muốn uy hiếp hắn? Thật là một nha đầu không biết tốt xấu!

"Hầu gia, Trạch Vương đến rồi." Vu Tranh nhẹ nhàng "khụ" một tiếng, nhắc nhở Xương Minh Hầu.

Xuong Minh Hàu đứng lên, hành lễ với vị vương gia trẻ tuổi đang bước vào đại điện.

"Tham kiến Trạch Vương điện hạ." Trầm Thiên Thiên nhu tình muôn vàn mà quỳ gối hành lễ.

Nếu là trước đây, Trạch Vương luôn luôn trọng đãi với Xuong Minh Hàu phủ, nhất định sẽ tự mình nâng Xuong Minh Hàu đứng dậy.

Đối với Trầm Thiên Thiên lại càng thương hương tiếc ngọc, sẽ không để nàng ta phải hành lễ.

Nhưng mà, hôm nay Viêm Diệc Trạch lại không chớp mắt đi qua trước mặt hai người bọn họ, nhàn nhạt bỏ xuống hai chữ: "Miễn lễ."

Bất mãn trong lòng Xuong Minh Hàu hôm nay đạt tới đỉnh điểm, nhưng đối phương là Trạch Vương, mình hành lễ vốn là bổn phận, hấn dường như không có lý do không vui.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể đem trách nhiệm quy kết lên trên đầu Trầm Vi Ngưng.

Đều là tại nha đầu ư gây chuyện kia!

Gặp phải loại chuyện này còn muốn làm phiền tới Trạch Vương, Trạch Vương trăm công ngàn việc, tất nhiên là cũng không vui vẻ gì!

"Con nghiệp chướng Trầm Vi Ngưng kia từ nhỏ sống ở nông thôn hoang dã, không chút lễ nghi phép tắc, không biết trời cao đất dày, lần này còn dám chuốc phiền cho Vương gia, thật là to gan lớn mật, lát nữa lão thần nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, để cho nó biết nơi này là đế đô Hạo kinh, không phải là chốn thâm sơn cùng cốc kia của nó!"

Xuong Minh Hàu không muốn khiến cho Trạch Vương có bất kỳ cái không hài lòng gì về Trầm gia, cho nên mới có ý hạ thấp Trầm Vi Ngưng đi.

Hắn không nghĩ tới, Trầm Vi Ngưng là nữ nhi của hắn, làm thấp đi Trầm Vi Ngưng chẳng khác nào làm thấp đi chính hắn.

Để cho một nữ nhân nghèo ở nơi khi ho có gầy hẻo lánh mang thai con mình, đối với một người quý tộc vương hầu mà nói chính là vết nhơ trong đời, Xuong Minh Hàu này còn chẳng biết xấu hổ mà nói ra, luôn mồm chỉ trích con mình không có lễ phép.

Cái gọi là nuôi mà không dạy là lỗi của người làm cha, con của mình không có lễ phép, chẳng lẽ không phải trách nhiệm của phụ thân sao?

Xuong Minh Hàu này trước đây chính là một kẻ không có bao nhiêu tài cán thật, dựa vào gia thế mới có một vị trí nhỏ ở Thiên Khái quốc, quen thói gió chiều nào theo chiều ấy.

Trước kia cảm thấy hắn là con cáo già khôn khéo, ở trong quan trường vẫn có chút bản lĩnh, nhưng bây giờ ở trong mắt Viêm Diệc Trạch lại là đáng về đáng ghét xưa nay chưa từng có, không có chút khí độ và phong phạm quý tộc nào đáng nói!

"Bổn vương lại cho rằng, Trầm Vi Ngưng trái lại, rất chất phác hồn nhiên, những hài tử* lớn lên ở Hạo kinh vậy mà không có ai so được với nàng ấy." Viêm Diệc Trạch lạnh lùng mà nói.

(*Hài tử: đứa con, đứa bé.)

Những lời này, hoàn toàn là khen thật lòng.

Mười lăm tuổi, linh mạch cấp mười sáu, đừng nói Hạo kinh, toàn bộ Thiên Khái Quốc cũng chưa ai sánh được với nàng.

Một khối phác ngọc như thế sao, chỉ cần cẩn thận mài giũa một phen liền có thể tỏa ra ánh sáng lóa mắt kinh người.

Hắn gấp không chờ nổi muốn nhìn thấy nàng.

Xuong Minh Hàu sững sờ, nghĩ rằng mình nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Phế vật nghịch chuyển (3)

Vừa rồi..... Trạch Vương khen Trầm Vi Ngưng sao?

Cái tên hắn nói, không phải nữ nhi bảo bối của hắn Trầm Thiên Thiên, mà là người làm hắn hổ thẹn - Trầm Vi Ngưng sao?

Trầm Thiên Thiên cũng ôm vài phần nghi hoặc, nàng biết Trạch Vương khinh thường nhất là Trầm Vi Ngưng, nếu không hôm qua sẽ không vừa mới nghe tên ả ta thì không chút do dự mà giúp nàng.

Đã từng bị Ma tộc làm bản, lại là phế vật linh mạch cấp một, vừa khéo đưa cho Phế Thái Tử, là cách tốt nhất để làm nhục Phế Thái Tử.

Trạch Vương điện hạ không phải vẫn luôn tính toán như vậy sao?

"Trạch Vương điện hạ, ngày hôm qua Trầm Vi Ngưng ra tay khiến Tiểu Nhu bị thương, chứng cứ ta đã tìm được rồi, hôm nay là có thể khiến cho tỷ ấy ngoan ngoãn về nhà, nửa tháng sau nhất định thuận lợi gả cho Phế Thái Tử."

Trầm Thiên Thiên tự cho là hiểu thấu tâm tư Trạch Vương, đó là vì ngày hôm qua Trạch Vương tự mình chỉ dẫn nàng.

Để nàng mau chóng tìm được chứng cứ, không thể trì hoãn thời gian Trầm Vi Ngưng gả cho phế Thái Tử.

Có thể thấy được, Trạch Vương và nàng đứng trên cùng chiến tuyến, hần thiên vị nàng, cũng là ngầm thừa nhận chuyện nàng là Trạch Vương phi tương lai.

Nhưng mà Trầm Thiên Thiên không sao nghĩ ra được, đối với Viêm Diệc Trạch mà nói, ngày hôm qua đem Trầm Vi Ngưng đưa cho phế Thái Tử, đó là đưa một nỗi nhục nhã lớn lao cho Vương huynh mà hần ghét nhất.

Mà hôm nay, đem Trầm Vi Ngưng đưa cho phế Thái Tử, lại là đem bảo vật mà thiên hạ đều muốn có được, bảo vật mà hần tha thiết ước mơ nhất đòi đưa cho Vương huynh hần ghét nhất!

Làm sao hần có thể nhin? Làm sao có thể bỏ được?

Đem Trầm Vi Ngưng đưa cho Phế Thái Tử, chẳng khác nào lột da hần, uống máu hần, ăn thịt hần!

"Trầm Vi Ngưng tuyệt đối không thể gả cho Phế Thái Tử!" Viêm Diệc Trạch đập bàn một cái thật mạnh, tức giận điên cuồng tuôn ra.

Trầm Thiên Thiên chưa bao giờ từng thấy một Viêm Diệc Trạch bị lửa giận thiêu đốt như vậy. Trước nay Trạch Vương đối với nàng đều là nhu thanh tề ngữ*, còn không cũng là kiềm chế, lễ độ.

(*ngữ khí, cách nói chuyện mềm mỏng ôn nhu.)

Mà hiện tại, một tiếng mắng tức giận của Trạch Vương giống như bóc ra lớp mặt nạ ôn nhu hần mang ở trước mặt Trầm Thiên Thiên trước đây, khiến mặt nàng ta trắng bệch, nhất thời không biết làm sao.

Xương Minh Hầu cũng ngây người, nhưng không có thời gian truy vấn xem những lời này của Trạch Vương là có ý tứ gì.

Bởi vì Trầm Vi Ngưng tới, trường bào tuyết trắng, sợi tóc đen nhánh, không có bất kỳ chu sai điểm thúy* rườm rà gì, nhưng nàng cũng đẹp đến kinh người, khí chất cao quý xuất trần vừa ra liền khiến cho ánh mắt mọi người đều rung động.

(*Chu sai điểm thúy: chu là sắc đỏ thắm, sai là cái thoa hoặc trâm cài tóc của phụ nữ thời xưa, điểm thúy là đính lông chim phỉ thúy khảm vào trang sức cho đẹp. Ở đây ý nói là trang điểm sửa soạn cho xinh đẹp.)

Viêm Diệc Trạch đã sớm mong ngóng trông nàng, lúc này vừa nhìn thấy khuôn mặt nàng, điểm lệ tú mỹ giống như khí chất thuần tịnh của sương sớm thì đã không có cách nào hoàn hồn.

Nàng theo viện trưởng của Huyền Vũ Viện Tư Mã Hoàng, cùng với bốn vị trưởng lão đông tây nam bắc cùng đi tới.

Huyền Vũ Viện ở Thiên Khái Quốc có địa vị cao, đông nam tây bắc bốn vị trưởng lão cũng luôn ở trong viện, say mê tu luyện, thỉnh thoảng mới có thể xuất hiện ở Huyền Vũ Viện một lần, mỗi năm chỉ có khi học sinh bắt đầu kiểm tra linh mạch bọn họ mới thể cùng xuất hiện.

Mà hôm nay là làm sao vậy? Viện trưởng vậy mà xuất hiện cùng với bốn vị trưởng lão?

Xương Minh Hầu trong lòng vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, chẳng lẽ chút việc con con này của Trầm Vi Ngưng cũng đáng làm lớn chuyện đến như thế?

Hần dù soa cũng không phải nữ nhân như Trầm Thiên Thiên, gì cũng đều không biết, hần có thể ở triều đình Thiên Khái Quốc đến địa vị bây giờ, cũng có một ít thủ đoạn.

Viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão cùng xuất hiện, loại tình thế này đã nói lên chuyện xảy ra lát nữa nhất định là đại sự.

Xương Minh Hầu hoàn toàn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nghĩ lại vừa rồi phái người đi mời viện trưởng, viện trưởng đều nói là có việc, chẳng lẽ là mình tới không khéo, đụng phải đại sự gì?

Suy nghĩ của Trầm Thiên Thiên và Xương Minh Hầu không giống nhau, nàng ta ngay từ đầu chỉ chăm chăm nhìn vào y phục trên người đối phương từ lúc Trầm Vi Ngưng bước vào!

Chương 34: Phế vật nghịch chuyển (4)

Trang phục học viện màu tuyết trắng!

Đây là thời đại tôn trọng thực lực, ở Thiên Khải Quốc, giữa các đệ tử với nhau, căn cứ thực lực mạnh hay yếu, cấp bậc có sự phân chia rõ ràng.

Mà cách phân chia cấp bậc đơn giản nhất chính là màu sắc của phục sức*.

(*Phục sức=quần áo+phụ kiện.)

Linh mạch cấp 1-2 thì tư cách trở thành ngoại môn đệ tử của Huyền Vũ Viện cũng không có, chỉ là học đồ, học đồ chỉ có thể mặc y phục màu xám tro, trước đây Trầm Vi Ngưng linh mạch cấp một chính là mặc hồi bào*!

(*Hồi bào là áo bào màu xám tro, thổ hoàng bào là áo bào màu vàng đất, thanh bào là áo bào màu xanh lá cây, bạch bào là áo bào màu trắng.)

Linh mạch cấp 3-4 thì trở thành ngoại môn đệ tử, mặc thổ hoàng bào, trên người Trầm Thiên Thiên đang mặc chính là áo bào màu vàng đất.

Linh mạch cấp 5-7 là nội môn đệ tử, trên người mặc thanh bào.

Linh mạch cấp 8 trở lên, đó là trực hệ đệ tử, trực tiếp do bốn vị trưởng lão tự mình chỉ dạy, bọn họ vận trường bào màu trắng tinh xảo lóa mắt nhất!

Trong Huyền Vũ Viện, người bình thường rất khó nhìn thấy đệ tử mặc bạch bào, bọn họ nếu không phải đang dốc lòng bế quan tu luyện thì cũng rời Huyền Vũ Viện rèn luyện trưởng thành ở thế giới bên ngoài.

Nhưng mà không ngờ, bạch bào đệ tử đều là mục tiêu mà mọi người luôn hướng tới, chỉ cần vừa trở thành áo bào trắng đệ tử liền sẽ bị các đại gia tộc điên cuồng cướp đoạt, thu vào dưới tay.

Trạch Vương Viêm Diệc Trạch cũng là một đệ tử mặc áo bào trắng, nhưng vì hắn đồng thời cũng là hoàng tử nên có thể mặc trang phục hoàng tử ở trong Huyền Vũ Viện, không có quy định bắt buộc nhất định phải mặc bạch bào.

Trầm Thiên Thiên trước mắt chỉ mới đạt tới linh mạch cấp bốn, Xương Minh Hầu trước đây vì bồi dưỡng nữ nhi, bỏ nhiều tiền mua rất nhiều linh đan diệu dược, muốn bồi dưỡng cho nữ nhi trước lúc hai mươi tuổi đạt linh mạch cấp tám trở thành áo bào trắng đệ tử!

Nhưng mà cấp bậc càng cao, tu luyện càng khó khăn hơn, lấy trình độ Trầm Thiên Thiên linh mạch cấp bốn, tu luyện đến linh mạch cấp tám coi như gấp mấy lần thực lực hiện tại, năm năm mới thăng bốn cấp, tương đương với một năm thăng một cấp, đối loại đệ tử có tư chất như nàng ta hoàn toàn không có khả năng.

Từ đại các trưởng lão tính đến hiện tại đều là những người gần một trăm tuổi, trước mắt đông điện trưởng lão Từ Thanh Dương thực lực mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ mới linh mạch cấp 26 mà thôi.

Thiên phú của Trầm Thiên Thiên dĩ nhiên kém hơn đông điện trưởng lão - mười lăm tuổi đã đạt tới linh mạch cấp bảy.

Cho nên Trầm Thiên Thiên đề ra mục tiêu của mình là: trước hai mươi lăm tuổi nhất định phải trở thành bạch bào đệ tử!

Nàng ta có đệ tử, lại có gia tộc cường đại làm hậu thuẫn, linh đan diệu dược không cần phải lo, cái mục tiêu này đối với nàng ta cũng không phải quá khó khăn.

Ở một nơi hội tụ toàn bộ cao thiên tài của Thiên Khải Quốc như Huyền Vũ Viện, Trầm Thiên Thiên biết rõ thực lực của mình chỉ là trình độ trung bình cho nên không dám quá tự phụ.

Nhưng nàng ta cũng biết rằng, trong học viện còn có nhiều kẻ còn yếu hơn nàng rất nhiều, yếu nhất trong đó không ai bằng Trầm Vi Ngưng!

Mười lăm tuổi linh mạch cấp một, quả thực cười đến đau bụng, mười lăm tuổi không đột phá nổi linh mạch cấp một, rất có thể cả đời đều dừng lại ở cái trình độ này, chỉ là so với người bình thường nhìn một chút mà thôi, thật ra cũng là một phế vật không hơn không kém!

Nhưng là nàng ta lúc này nhìn thấy cái gì, Trầm Vi Ngưng linh mạch cấp một vậy mà đang vận bạch bào của Huyền Vũ Viện mà nàng tha thiết ước mơ!

Đó là trang phục Huyền Vũ Viện, nàng tuyệt đối sẽ không nhìn lầm!

Trên vạt áo bào sắc tuyết trắng không có một chút tạp sắc nào, ở chỗ giao nhau giữa hai vạt áo thêu đồ đằng của Huyền Vũ Viện —— một con cự xà*

màu bạc quần quanh vạt áo!

(*Cự xà=rắn lớn.)

Đầu cự xà dần mờ đi ở đuôi thân áo, vừa khéo cự khấu đang mờ dừng lại ở nơi treo bội kiếm.

Bởi vậy, bạch bào của Huyền Vũ Viện được gọi là "hàm kiếm bạch xà"!

(*Hàm kiếm bạch xà: con rắn trắng ngâm kiếm ngang miệng.)

Đây là mục tiêu của tất cả các đệ tử Huyền Vũ Viện, tha thiết ước mơ, nhưng không ai dám vượt qua, bởi vì sợi chỉ bạc dùng để thêu cự xà kia có cường đại linh lực, khiến cự xà kia thoát nhìn sinh động như thật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể trườn xuống khỏi vạt áo!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Phế vật nghịch chuyển (5)

Trầm Thiên Thiên nhìn đến đỏ mắt, một đệ tử linh mạch cấp một, dám mặc áo bào trắng của Huyền Vũ Viện! Ngang nhiên mang "hàm kiếm bạch xà" bày ra cho mọi người xem!

"Trầm Vi Ngưng, người thật to gan! Một phế vật linh mạch cấp một như ngươi không xứng mặc "hàm kiếm bạch xà"!" Lý trí của Trầm Thiên Thiên đã sớm bị ghen ghét và phần nộ thiêu đốt không còn sót lại chút gì, tới giờ chỉ còn lại khinh bỉ cùng trào phúng đối với Trầm Vi Ngưng!

Nhìn thân bạch bào mà Trầm Vi Ngưng đang mặc, nàng ta muốn phát cuồng!

Bạch bào xinh đẹp tuyệt trắng như thế, bạch bào mà nàng vô số lần mơ thấy mình mặc vào!

Cho dù lúc này đang mặc ở trên người Trầm Vi Ngưng, nàng cũng cảm thấy áo bào trắng kia là y phục đẹp nhất thế giới!

Nhưng Trầm Vi Ngưng nhất định là không xứng!

Trầm Vi Ngưng chỉ lạnh lùng mà nhìn nàng một cái, hoàn toàn không để ý tới, chỉ theo sau bốn vị trưởng lão đi vào trong đại điện.

Mà về mặt của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đã sớm trầm xuống.

Bây giờ năm người bọn họ đều xem Trầm Vi Ngưng như bảo vật, hận không thể đem tất cả mọi thứ trao hết cho nàng, chỉ hy vọng nàng tu luyện đại thành để cho Huyền Vũ Viện đứng đầu tứ viện!

Nàng khiêm nhiên đã trở thành ánh sáng tương lai của Huyền Vũ Viện trong lòng của năm vị lão nhân!

Vậy mà dám nhục mạ ánh sáng tương lai của Huyền Vũ Viện, thật quá là làm càn!

Viện trưởng còn chưa kịp nổi giận, chỉ thấy vành mắt Trầm Thiên Thiên đỏ lên, giống như bị điên mà lao về phía Trầm Vi Ngưng, định kéo bạch bào trên người nàng xuống!

Nó thuộc về nàng ta! Bất kì ai cũng không thể cướp đi, đặc biệt là Trầm Vi Ngưng!

Đồng điện trưởng lão ở gần Trầm Vi Ngưng nhất, ánh mắt lạnh lùng, hẳn đã chuẩn bị ra tay ngăn cản, hơn nữa một khi ra tay thì một chút mặt mũi cũng sẽ không lưu tình.

Nhưng mà không đợi Đồng điện trưởng lão ra tay, Viêm Diệc Trạch đã kéo lấy cổ tay của Trầm Thiên Thiên trước, lực đạo lớn đến mức gần như là bóp nát xương cổ tay của Trầm Thiên Thiên!

Nàng ta bị đau tới hét ra tiếng, hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất.

Thanh âm Viêm Diệc Trạch không còn ôn nhu như ngày xưa nữa, chỉ lãnh khốc nói: "Ồ Huyền Vũ đại điện không dung thứ để cho ngươi làm càn!"

Lý trí vốn đã biến mất lúc này mới trở về một chút, nàng ta ngẩng đầu nhìn sắc mặt nén giận của viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão, về mặt tái mét.

Nàng, nàng ta vừa rồi dám điên loạn làm càn trước mặt năm vị trưởng lão có khả năng thao túng tương lai của cả Thiên Khải Quốc?

Nàng ta điên rồi, nàng ta nhất định là điên rồi!

"Thiên Thiên! Sao con dám vô lễ như thế?" Xương Minh Hầu là bị nữ nhi của mình dọa cho đổ mồ hôi lạnh.

Địa vị của Huyền Vũ Viện ở Thiên Khải Quốc ngang vai ngang vế với hoàng thất, ngay cả Hoàng Thượng đều phải nhún nhường ba phần.

Tất cả các cao thủ của Thiên Khải Quốc hầu như đều được đào tạo từ Huyền Vũ Viện mà ta, địa vị cực cao, ai cũng không dám đắc tội.

Trầm gia hẳn tuy rằng là hầu môn, nhưng nói cho cùng cũng là thần tử mà thôi, hẳn đối với Tư Mã Hoàng còn phải tất cung tất kính, tuyệt đối không dám đắc tội.

Nếu Trầm Thiên Thiên đắc tội Tư Mã Hoàng, sau này Trầm gia ở Thiên Khải Quốc còn lăn lộn làm sao được?

Sau khi Xương Minh Hầu đã bình tĩnh rồi mới vội vàng chấp tay với Tư Mã Hoàng cùng bốn vị trưởng lão.

"Trầm Đình dạy con không đúng cách, vẫn mong viện trưởng và bốn vị trưởng lão đừng trách tội." Nói xong, Xương Minh Hầu quay đầu quát lạnh với Trầm Thiên Thiên: "Thất thân làm gì? Còn không mau dập đầu nhận tội!"

Trầm Thiên Thiên sững sốt một chút, nhưng thấy Trầm Vi Ngưng vận một thân bạch bào chói mắt đứng bên cạnh viện trưởng, dù nói như thế nào nàng ta cũng không thể để mình phải dập đầu nhận tội được.

Trầm Thiên Thiên nàng xuất thân tôn quý, sao có thể quỳ trước một tiện nha đầu quê mùa sinh ra ở nông thôn?

"Trầm hầu gia là rường cột nước nhà của Thiên Khải Quốc, lệnh ái* dĩ nhiên cũng là lá ngọc cành vàng, đại lễ như dập đầu nhận tội này, thứ cho mấy lão già chúng ta nhận không nổi." Tư Mã viện trưởng lạnh lùng mở miệng.

(*Lệnh ái: tiểu thư, cách gọi lịch sự chỉ con gái của đối phương, người mà mình đang nói chuyện.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Phế vật nghịch chuyển (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Cái này, cái này..... Tiểu nữ quả thực là được cưng chiều ở nhà quen rồi nên mới không không biết tốt xấu như vậy." Xương Minh Hầu mồ hôi lạnh liên tục.

Nếu không phải bây giờ đang ở Huyền Vũ đại điện tiếp Tư Mã Hoàng cùng bốn vị trưởng lão, hẳn quả thực muốn một cước đá chết Trầm Thiên Thiên!

Đưa con gái mà trước đây hẳn sủng ái đủ điều, ngoan ngoãn hiểu chuyện còn thiên phú hơn người, lúc này mới nhìn lại, đúng là đồ sao chổi kéo chân hẳn!

"Trầm tiểu thư điều ngoa tùy hứng, sau này xin hầu gia quản giáo nghiêm hơn mới đúng, thân là một kẻ tu luyện, tâm bình khí hòa mới có thể tiến xa lâu dài, nếu lòng dạ hẹp hòi như thế, e rằng tương lai gây thù chuốc oán quá nhiều, không chừng nước họa vào thân."

Bây giờ người đang nói là Viêm Diệc Trạch, thanh âm lãnh khốc đến mức Trầm Thiên Thiên cũng lắp bắp kinh hãi.

Nàng ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa mà nhìn Viêm Diệc Trạch, trước đây Trạch Vương điện hạ luôn khen nàng "thông minh nhanh nhẹn, dịu dàng ngoan ngoãn", tại sao hôm nay trong miệng Trạch Vương điện hạ nàng lại biến thành "điều ngoa tùy hứng, lòng dạ hẹp hòi"?

"Trạch Vương điện hạ nói phải." Trước mặt viện trưởng, Trầm Đình càng không dám phản bác lời của Trạch Vương.

Huống chi bây giờ hẳn cũng cho rằng đứa con gái mà mình vốn yêu thương giờ quá mức tùy hứng, không hiểu chuyện!

Tư Mã viện trưởng không có tỏ thái độ với chuyện giáo dưỡng của Trầm Thiên Thiên, chỉ nói: "Nghe nói Trầm hầu gia hôm nay tới Huyền Vũ Viện là có việc quan trọng muốn làm, còn liên quan tới Vi Ngưng, vậy nên lão hủ đặc biệt dẫn Vi Ngưng đến, không biết chuyện quan trọng mà Trầm hầu gia nói đến cùng là chuyện gì?"

Xương Minh Hầu lăn lộn trong quan trường nhiều năm, sao mà không nhìn ra trong lời của Tư Mã Hoàng rất thiên vị Trầm Vi Ngưng, lão ta cùng bốn vị trưởng lão cùng dẫn Trầm Vi Ngưng tới, rõ ràng là chống lưng cho Trầm Vi Ngưng!

Nhìn một thân trường bào sắc tuyết trắng của Trầm Vi Ngưng, Xương Minh Hầu cũng biết đây là đãi ngộ mà trực hệ đệ tử mới có, nhưng trực hệ đệ tử không phải là người đã đạt tới linh mạch cấp tám trở lên sao?

Hắn nhớ rõ Trầm Vi Ngưng vẫn không thể đột phá linh mạch cấp một được, tuyệt đối là phế vật, nhưng mà hiện tại là tình huống gì đây?

Xương Minh Hầu cảm thấy mình đầu óc thực hồ đồ, nhất thời có chút không giải thích rõ được chuyện vừa xảy ra trước mắt, cho nên tính trước hết phải rõ ràng tình huống hiện tại của Trầm Vi Ngưng ra sao rồi nói tiếp.

Hắn vừa định mở miệng nói hai câu khách sáo làm dịu không khí chút, nhưng mà Trầm Thiên Thiên đã sớm gấp không chờ nổi muốn dẫm đạp Trầm Vi Ngưng dưới chân, đặc biệt là đang trong lúc nhìn thấy nàng ta mặc một thân áo bào trắng "hàm kiếm bạch xà"!

Cho nên, Trầm Thiên Thiên không chút suy nghĩ xem vì sao Trầm Vi Ngưng có thể mặc vào bộ bạch bào dành cho trực hệ đệ tử cùng với sự bảo vệ của viện trưởng và bốn vị trưởng lão, không có đầu óc mà mở miệng.

"Viện trưởng, hôm qua Trầm Vi Ngưng ra tay đánh một ngoại môn đệ tử tên Tiền Nhu bị thương ở trong Huyền Vũ Viện, hơn nữa còn chối không nhận, hôm nay đệ tử đã tìm được chứng cứ chứng minh tỷ ta đánh người nên mới đặc biệt đem đến cho viện trưởng ngài, xin viện trưởng chiếu theo quy củ trực xuất tỷ ta ra khỏi Huyền Vũ Viện!"

Nghे xong câu này, Xương Minh Hầu tức giận đến mức nhãn mạo kim tinh*, đứa con gái này, sao lại ngu ngốc như thế? Còn dám dùng loại giọng điệu uy hiếp này nói với Tư Mã viện trưởng? Thật là không biết tốt xấu!

Viêm Diệc Trạch lập tức liền cười lạnh một tiếng.

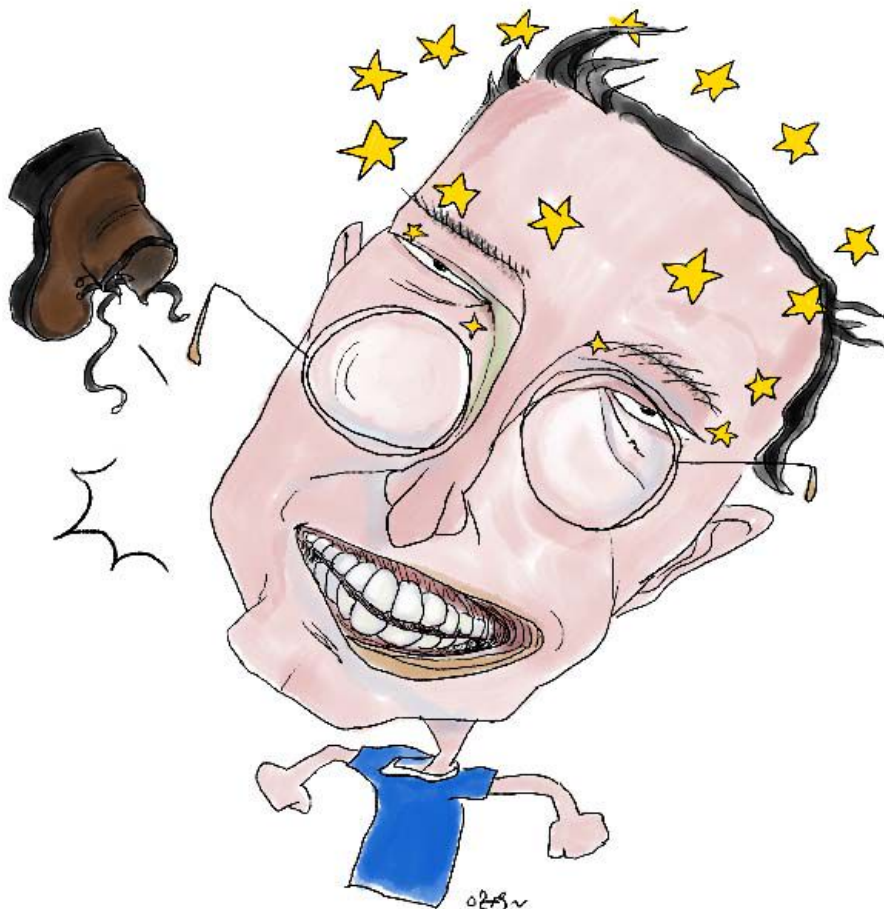
Đúng là đồ không có mắt, nữ nhân như vậy, vì sao trước kia hắn cảm thấy nàng ta xứng với mình vậy?

Trầm Thiên Thiên cũng không cảm thấy lời nói của mình có vấn đề gì, trong Huyền Vũ Viện không được ra tay đánh thương người khác, đây là quy củ từ xưa tới nay, ngày hôm qua Trạch Vương điện hạ không phải là cũng nói như vậy sao?

Trạch Vương điện hạ nói, Trầm Vi Ngưng động thủ đánh người, nhất định phải chịu trừng phạt!

Trầm Thiên Thiên nhìn về phía Trầm Vi Ngưng, lại thấy trên mặt đối phương không có chút biểu tình sợ hãi nào, trái lại ánh mắt mỉa mai, có vẻ như đang xem hài kịch.

[*Trạng thái nhãn mạo kim tinh:

Không biết giải thích như nào, mọi người xem hình đoán chữ vậy.]

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Phế vật nghịch chuyển (7)

Trầm Thiên Thiên càng thêm tức giận, nói với nàng: "Trầm Vi Ngưng, ngươi không phải để ta tìm chứng cứ sao? Chứng cứ ta đã tìm được rồi, Tiền Nhu cũng ở ngoài kia, nhân chứng vật chứng đều có, hôm nay ngươi tuyệt đối chạy không thoát!"

"Phải không?" Trầm Vi Ngưng bình đạm mà nói, "Chứng cứ gì?"

"Đương nhiên là chứng cứ chứng minh ngươi đánh người!" Trầm Thiên Thiên đối với biểu tình không để ý của nàng ta rất tức giận!

Trầm Vi Ngưng nghiêng nghiêng đầu, biểu tình có chút thiên chân vô tội: "Thứ lỗi, ta không biết muội đang nói gì? Ta không có đánh người, sao muội phải vu hãm ta?"

"Hừ! Ngày hôm qua không phải rất kiêu ngạo sao? Hôm nay lại không dám thừa nhận, Trầm Vi Ngưng, ngươi đừng có giả bộ, ta có chứng cứ!" Trầm Thiên Thiên siết chặt nắm tay nói.

"Ngày hôm qua ta đã nói rồi, ta không có đánh người, thái độ của ta vẫn giống vậy thôi." Trầm Vi Ngưng lại càng thêm ung dung.

"Hôm qua Trạch Vương điện hạ cũng ở đó, ngươi đừng tưởng rằng giả ngu là có thể giải trừ tội danh!" Trầm Thiên Thiên nhìn về phía Viêm Diệc Trạch, hy vọng hắn có thể vì mình nói một lời.

Ngày hôm qua Trạch Vương điện hạ nói đỡ cho nàng, cũng chính miệng hắn từng nói, Trầm Vi Ngưng phạm sai lầm, phải bị Huyền Vũ Viện khai trừ!

Nhưng mà trước khác nay khác, Trạch Vương hôm nay không phải Trạch Vương hôm qua.

Viêm Diệc Trạch ánh mắt sáng quắc mà nhìn Trầm Vi Ngưng, trên mặt lại mang theo phong độ quân tử, vô cùng chính trực mà nói: "Ngày hôm qua quả thật Trầm Vi Ngưng không có thừa nhận mình đánh người, nàng ấy vẫn luôn nói bị oan uổng."

Hắn nói như vậy, thực ra cũng là sự thật, nhưng mà nói ra thì lại giống như Trầm Vi Ngưng thật sự bị oan uổng.

Tư Mã viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão vừa nghe, trong lòng suy đoán sơ qua một chút tình huống ngày hôm qua thì lại càng thêm tức giận.

Trầm Thiên Thiên bình thường ở Huyền Vũ Viện hành động ngang ngược kiêu ngạo, cùng với tính cách Trầm Vi Ngưng mềm yếu cũng đã chịu đả ngộ không công bằng, bọn họ không phải là không biết, nhưng Huyền Vũ Viện vốn dĩ chính là một nơi cá lớn nuốt cá bé nên bọn họ cũng không để ý tới.

Nhưng nghĩ cũng biết, Trầm Vi Ngưng làm sao có thể đánh người được, tới giờ cũng chỉ có người khác bắt nạt nàng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tư Mã viện trưởng rất tự trách, tại sao không phát hiện thiên phú của Trầm Vi Ngưng sớm một chút để mà đi bảo vệ con bé thật tốt?

Để cho nó chịu nhiều khổ cực như vậy, ngẫm lại rất đau lòng, con bé chính là ánh sáng hy vọng tương lai của Huyền Vũ Viện a!

"Trầm Thiên Thiên, nếu ngươi nói có chứng cứ, vậy thì chứng cứ ở đâu?" Tư Mã viện trưởng cố nén giận nói.

Chuyện này không thể áp xuống một cách không minh bạch, thứ nhất - Trầm Thiên Thiên sẽ không bỏ qua, thứ hai - hắn cũng hy vọng Trầm Vi Ngưng có thể ngừng đầu ưỡn ngực ở Huyền Vũ Viện, bằng phẳng trong sạch!

Trầm Thiên Thiên bởi vì lời nói của Viêm Diệc Trạch mà vô cùng kinh hãi, đau lòng, cả người run rẩy, nghe Tư Mã viện trưởng nói vậy liền vội vàng đáp: "Đương nhiên là có chứng cứ! Vu thúc, mang chứng cứ lên, ngoài ra dẫn thêm Tiền Nhu tới đây!"

Vu Thúc kia là tâm phúc của Xương Minh Hầu - Vu Tranh, trước lúc đến quả thật đã chuẩn bị tốt chứng cứ vu oan cho Trầm Vi Ngưng, nhưng hắn không có bị tức giận và ghen ghét làm cho choáng váng đầu óc giống như Trầm Thiên Thiên.

Chứng cứ bọn họ bịa đặt, lúc bình thường Tư Mã viện trưởng không để bụng có thể sẽ gạt được, nhưng hiện tại Tư Mã viện trưởng vừa nhìn thấy liền muốn truy cứu tới cùng.

Nếu mà lấy chứng cứ giả ra, chẳng những không kéo Trầm Vi Ngưng xuống nước mà ngược lại toàn bộ Trầm gia đều đắc tội Huyền Vũ Viện.

Chuyện như vậy Vu Tranh cũng không dám làm, hấn vội vàng nhìn về phía Xương Minh Hầu.

Chuyện của Trầm gia thì vẫn nên để cho Trầm gia tự mình giải quyết đi!

Xương Minh Hầu là người đứng đầu một nhà, những lúc như thế này hấn nên giải quyết đúng mực.

Lựa chọn buộc phải đứng ra vì đứa con gái không có nảo này mà đắc tội Huyền Vũ Viện? Hay là bo bo giữ mình để Trầm Thiên Thiên nếm chút khổ sở đây...

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Phế vật nghịch chuyển (8)

Xương Minh Hầu đương nhiên không ngu ngốc, lúc Trầm Thiên Thiên đang nói chuyện hấn chỉ hận không thể khâu miệng nàng ta lại, hấn sao có thể đem giả chứng cứ lấy ra được?

Chứng cứ giả kia hoàn toàn không gạt được Tư Mã viện trưởng!

"Thiên Thiên, con nói bậy gì đó? Nào có chứng cứ gì chứ? Vì Ngưng đánh người là sai, nhưng lúc ấy tuyết quá sâu, chứng cứ kia đã sớm không biết tung tích rồi. Huống chi đây chỉ là việc nhỏ, Vì Ngưng là tỷ tỷ của con, chỉ cần con bé biết sai thì chuyện này cho qua đi!"

"Phụ thân!" Trầm Thiên Thiên không thể tin nổi, lúc này ở nhà đã bàn bạc xong hết, sao giờ phụ thân tự nhiên lại giống như Trạch Vương điện hạ, đều không đứng về phía nàng?

Xương Minh Hầu hung hăng trừng mắt liếc nhìn đứa con gái này một cái, nghiêm khắc mà cảnh cáo nàng ta, Trầm Thiên Thiên lúc này mới nuốt nước mắt vào mà cảm niệm, cảm thấy mình tội thân cực kỳ.

Xương Minh Hầu không hồ là lão hồ ly xảo quyết, hấn muốn chuyện lớn hóa nhỏ, đem chuyện làm kinh động Tư Mã viện trưởng cùng tứ đại trưởng lão này biến thành việc trong nhà của Trầm gia.

Chờ mang Trầm Vì Ngưng về nhà, muốn trừng phạt thế nào cũng được, cần gì phải sinh sự ở chỗ này? Lỡ đâu đắc tội Huyền Vũ Viện thì sao?

Hấn tin rằng một tiểu nữ hài mười lăm tuổi như Trầm Vì Ngưng giờ cũng biết sợ, không dám cãi lại, hấn cho nó một cái bậc thang để leo xuống, nó còn có thể không ngoan ngoan xuống dưới sao?

Đứa con gái mềm yếu ở nông thôn này giống hệt mẹ nó, mềm yếu, không có chủ kiến!

Nếu không thì sao lại bị mình gạt, sinh con hoang còn phải ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, không dám lộ ra?

Nhưng mà, hấn đoán sai rồi, hiệ n tại Trầm Vì Ngưng cũng không còn là thiếu nữ mềm yếu mặc hấn gây khó dễ kia nữa!

"Ta không có đánh người thì dĩ nhiên nói không có đánh người, nếu Xương Minh Hầu không có chứng cứ thì cũng đừng nói loạn." Trầm Vì Ngưng lạnh lùng mà mở miệng.

Nàng không muốn cho người của Trầm gia một chút mặt mũi nào cả!

Bọn họ tự muốn tìm chết, vừa khéo thành toàn cho bọn họ!

Xương Minh Hầu sừng sốt, tưởng rằng mình nghe lầm, đứa con gái này là bị kích động đến choáng váng sao? Dám nói chuyện như vậy với hấn sao?

"Vì Ngưng, chuyện kia rất nhiều người nhìn thấy, con dù muốn bác bỏ cũng không được!" Xương Minh Hầu có chút tức giận, trong lòng càng thêm kiên quyết, sau khi trở về nhất định phải xử lý Trầm Vì Ngưng!

"Nói mà không có bằng chứng, bọn chúng tất nhiên muốn nói thế nào thì nói, Trầm hầu gia, Huyền Vũ Viện chú ý chứng cứ!" Tư Mã viện trưởng trầm lãnh mà mở miệng.

Viêm Diệc Trạch cũng đứng lúc, nói: "Ngày hôm qua tiểu công tử Mộ Dung Kim Sanh của Mộ Dung gia cũng ở đó, hấn đã nói không nhìn thấy Trầm Vì Ngưng động thủ, ta nghĩ Mộ Dung Kim Sanh hấn là không biết nói dối."

Mộ Dung gia tộc là đệ nhất đại gia tộc của Thiên Khải Quốc, danh dự của gia tộc bọn họ, dĩ nhiên là đáng tin.

Hành động này của Viêm Diệc Trạch không chỉ giúp Trầm Vì Ngưng giải vây mà còn thuận tay bán một cái nhân tình cho Mộ Dung gia tộc, không thể

nói là không khôn khéo.

Hắn mỉm cười nhìn Trầm Vi Ngưng, nhìn thấy dáng vẻ tươi cười của hắn, Trầm Vi Ngưng lại không có phản ứng gì.

Tên Trạch Vương này gió chiều nào theo chiều ấy, ngày hôm qua người nói muốn Huyền Vũ Viện trừng phạt nàng chính là hắn nha, nhanh như vậy liền chọn mất trí nhớ, còn hy sinh vị hôn thê của mình.

Thật là một kẻ bạc bẽo vô tình.

"Các ngươi không lấy chứng cứ ra, đó là đang vu hãm ta, chẳng lẽ ở Huyền Vũ Viện vu hãm thì không phải chịu trừng phạt sao?" Trầm Vi Ngưng nheo mắt nhìn Trầm Thiên Thiên, tựa như nhìn xuống con kiến trên mặt đất.

Nàng cố ý chọc giận Trầm Thiên Thiên.

Trầm Thiên Thiên quả nhiên nhảy dựng lên đáp: "Ai nói không có chứng cứ chứ?"

Nàng xoay người đi ra ngoài, một lát sau thì dẫn Tiền Nhu vào, trong tay còn cầm một cái bao giấy dầu.

Nàng ném bao giấy dầu kia xuống đất, hất hàm nói: "Đây là chứng cứ!"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Phế vật nghịch chuyển (9)

Xương Minh Hầu vừa thấy liền biết sắp có chuyện xấu, tức phát học máu mà muốn đoạt lại bao giấy dầu kia, lại ngại Tư Mã viện trưởng thực lực cao hơn, cách một gang tay nữa thì bao giấy dầu kia đã ở trên tay hắn.

"Viện trưởng, đó chỉ là trò nghịch ngợm của con nít....." Xương Minh Hầu còn muốn cứu vãn, trên trán chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

"Trầm Thiên Thiên đã nói đây là chứng cứ." Tư Mã viện trưởng không để ý tới Xương Minh Hầu, lập tức mở bao giấy dầu ra.

Bên trong là một viên đá to cỡ nửa ngón út.

Trầm Vi Ngưng tùy ý liếc mắt một cái, không khỏi cảm thán trong lòng một tiếng: Thật sự là ngu đến hết thuốc chữa.

Vốn dĩ tưởng rằng có Xương Minh Hầu hỗ trợ, kỹ thuật vu oan của Trầm Thiên Thiên chắc chắn sẽ cao minh một chút, vậy mà không ngờ lại thấp như vậy.

Thật là đánh giá quá cao người Trầm gia.

Tư Mã viện trưởng vừa nhìn thấy viên đá kia, trong nháy mắt liền giận đến tím mặt: "Trầm Thiên Thiên, đây là chứng cứ ngươi nói sao?"

"Không sai, viện trưởng, Trầm Vi Ngưng đúng là đã dùng viên đá này đập gãy* hàm răng của Tiền Nhu, còn có vết máu trên đó ạ!"

(*Tinh đề là chọi bể răng đấy, mà tại tục quá =>)

Không thể không nói, Trầm Thiên Thiên thật sự là từ nhỏ sống ở trong Hầu phủ, được bảo vệ quá tốt rồi, tốt đến mức khiến cho nàng ta ngây thơ, ngu xuẩn như thế.

"Tiền Nhu, có phải Trầm Vi Ngưng đã dùng viên đá này đập gãy răng của ngươi không?" Tư Mã viện trưởng lại chuyển sang Tiền Nhu, miệng nàng ta đã sưng phù như lập xướng.

Tiền Nhu kia đã sớm được Trầm Thiên Thiên phân phó, một mực gất gao vu khống cho Trầm Vi Ngưng, vậy nên liền tục gất đầu.

"Trầm Thiên Thiên, muội tận mắt nhìn thấy ta dùng viên đá này đập bể hàm răng của Tiền Nhu sao?" Trầm Vi Ngưng vẫn đậm phong khinh* mà mở miệng.

(*Vân đậm phong khinh: thờ ơ, lạnh nhạt, bình thản giống như mây gió thoảng qua.)

"Đương nhiên, ta tận mắt nhìn thấy!" Trầm Thiên Thiên ngạo nghễ đáp.

"Muội dám thề sao?"

"Ta tất nhiên là dám!" Tinh tình Trầm Thiên Thiên tranh cường hiếu thắng, gì cũng phải lợi hại hơn người khác, đặc biệt là càng không thể thua kém Trầm Vi Ngưng!

"Nếu muội nói dối thì tự phế linh mạch, có dám không?" Trên khuôn mặt nhỏ thanh tuyệt của Trầm Vi Ngưng chậm rãi lộ ra một chút sắc bén.

Lần này đổi lại là Trầm Thiên Thiên nghẹn lời, tự phế linh mạch, đây không phải là việc nhỏ đâu.....

Nàng ta không dám thề, bởi vì nàng ta thật sự đang nói dối.

"Vi sao ta phải thề chứ?"

Việc liên quan đến linh mạch, Trầm Thiên Thiên cũng không tính là quá ngốc, miệng rất cứng.

"Ta biết muội không dám." Trầm Vi Ngưng khinh miệt mà hừ lạnh.

"Người dám nói, người không dám thề? Người thề không có đập bể răng của tiểu Nhu, nếu không thì tự phế linh mạch đi!" Trầm Thiên Thiên cũng khiêu khích nói.

Trầm Vi Ngưng không chút do dự nói: "Ta dám thề, tuyệt không hề dùng viên đá này đập gãy răng của Tiễn Nhu, nếu không thì xin viện trưởng phế bỏ linh mạch của ta!"

Thanh âm thanh thúy dễ nghe lọt vào lỗ tai của viện trưởng cùng tứ đại trưởng lão lại đáng sợ tới mức trái tim già nua của họ cũng không chịu nổi.

"Vi Ngưng, linh mạch của con không giống của người khác, không thể thề độc như vậy được!" Tư Mã viện trưởng khản trương mà nói.

Linh mạch cấp mười sáu a, người mà cả đời bọn họ chờ đợi đã tới, nếu mà phế đi thì bọn họ khóc chết mất!

Nói xong, còn hung hăng trừng mắt nhìn Trầm Thiên Thiên, càng nhìn người Trầm gia càng thấy không vừa mắt!

"Viện trưởng, ta không thiện với lương tâm." Trầm Vi Ngưng nhàn nhạt đáp.

Nàng đương nhiên dám thề, bởi vì nàng vốn dĩ không lấy viên đá này ném Tiễn Nhu, nàng cũng không sử dụng bất kì loại ám khí gì.

Nếu nhất định phải nói ra một loại thì đó chính là không khí!

Thế giới kiếp trước mà nàng sống, không có linh lực, nhưng nàng đã là cao thủ đến cấp bậc này, đối với "khí" tất nhiên vận dụng hết sức thành thạo, vừa nhanh vừa chuẩn mà ném bể răng của Tiễn Nhu, đối với nàng mà nói không phải việc gì khó.

Trầm Vi Ngưng nâng ra tay, sao có thể để người khác tìm được chứng cứ?

Mà Trầm Thiên Thiên, lúc này thật sự là tự đào một cái hố to để cho mình nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuong!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Phế vật nghịch chuyển (10)

Nàng ta chẳng những hại bản thân mà còn hại luôn cả Trầm gia!

Tư Mã viện trưởng càng thêm xúc động mà nhìn thoáng qua môn sinh* mà mình đặc ý, tuy rằng trên mặt nàng biểu tình nhàn nhạt nhưng trong đầu hẳn đã sớm tưởng tượng ra vô số tâm lý ủy khuất* của Trầm Vi Ngưng giống như bốn vị trưởng lão.

(*Môn sinh: học trò. *Ủy khuất: tủi thân, bị oan ức,...)

Bị Trầm gia chèn ép đến tận bây giờ, hẳn đứa nhỏ này từ tủi thân, đau lòng giờ đã biến thành thất vọng chết lặng rồi.

Rõ thật là đáng thương, tuổi còn nhỏ lại phải lận lộn từ một nơi xa xôi như vậy đến đây, vốn tưởng có phụ thân ở đó chính là nhà của mình, nào ngờ Trầm gia hoàn toàn không có bất kỳ tình thân máu mủ gì cả.

Người của Trầm gia thật là quá xấu xa mà!

Ngay cả Viêm Diệc Trạch cũng tràn ngập thương tiếc Trầm Vi Ngưng, nhớ lại hôm qua Trầm Thiên Thiên mang theo nhiều người như vậy hùng hổ dọa

nạt Trầm Vi Ngưng một thân một mình, nàng ấy chỉ là một nữ hài tử, phải kiên cường thế nào mới có thể tự mình đối mặt?

Nếu không phải không thẹn với lương tâm, sao có thể thân nhiên như vậy?

Viêm Diệc Trạch gần như là không có bất kì gì lý do đã tin tưởng Trầm Vi Ngưng là trong sạch, hắn chậm rãi nói: "Không cần phải thề, ta cũng tin Trầm Vi Ngưng trong sạch."

"Trạch Vương điện hạ?" Trầm Thiên Thiên nói như thể chẳng nữa cũng không thể tưởng tượng được Trạch Vương mình ái mộ sẽ nói như vậy.

Tư Mã viện trưởng cũng vuốt râu, nói: "Vi Ngưng là trong sạch, điểm này không thể nghi ngờ."

Bốn vị trưởng lão cùng gật đầu.

Trầm Thiên Thiên sắc mặt trắng bệch, tức muốn học máu mà nói: "Viện trưởng, nhân chứng vật chứng đều ở đây! Sao ngài lại trợn mắt nói dối như thế....."

"Thiên Thiên!" Xương Minh Hầu gầm lên một tiếng, nha đầu này thật là coi trời bằng vung, dám nhục mạ viện trưởng Huyền Vũ Viện!

Trầm Thiên Thiên không cảm thấy bản thân sai nhưng theo thói quen mà chảy nước mắt như mưa.

Đòn sát thủ của nàng ta chính là khóc, chỉ cần nàng ta vừa khóc là phụ thân và mẫu thân sẽ chiều theo nàng.

"Phụ thân, chuyện này ngài từng nói nhất định phải làm chủ cho ta, vì sao ngay cả ngài cũng không giúp ta?"

"Bởi vì con làm sai!" Xương Minh Hầu lạnh giọng nói, "Con tránh qua một bên đi, không được nói nữa!"

Trầm Thiên Thiên không ngờ cả khóc lóc cũng không dùng được, nơi này không ai giúp mình, chỉ có thể đứng khóc nức nở trong một xó.

Xương Minh Hầu vội vàng tiến lên nói: "Viện trưởng, Trạch Vương, quả là tiểu nữ tuổi còn quá nhỏ, chuyện hôm nay cũng chỉ là tỷ muội hai đứa nó hồ nháo* nhau mà thôi."

(*Hồ nháo/hồ náo: đùa nghịch, quấy, càn quấy, ám chỉ hành động gây âm ỉ, huyền náo.)

"Nhưng ta không có hồ nháo với muội ta." Trầm Vi Ngưng một chút mặt mũi cũng không cho.

Xương Minh Hầu tức giận đến mức lông mày dựng thẳng, lại không dám biểu hiện ra, chỉ có thể vờ đóng vai "cha hiền": "Vi Ngưng, con giận Thiên Thiên thì thôi, cũng đừng có âm ỉ ở Huyền Vũ Viện, nơi này cũng không phải là chỗ con càn quấy, tốt nhất là về nhà lại nháo đi."

"Về nhà? Ta đã nói rồi, trừ phi các người tìm được chứng cứ chứng minh ta đánh người, hoặc là tìm được chứng cứ không phải ta ra tay đánh người, ta muốn gia chủ của Trầm gia cùng Trầm Thiên Thiên ba quý chín lạy tới nhận lỗi không thì ta tuyệt đối sẽ không trở về Trầm gia, đồng thời cũng đoạn tuyệt quan hệ với Trầm gia!" Trầm Vi Ngưng mất lạnh liếc nhìn Xương Minh Hầu.

Trái tim Xương Minh Hầu đột nhiên nhảy dựng, một luồng hàn ý xông lên từ lòng bàn chân.

Đứa con gái yếu đuối này từ khi nào trở nên cường thế như vậy? Bị nó nhìn một cái, cảm giác như có một cây đao đặt trên cổ mình vậy.

"Hỗn xược!" Dù vậy Xương Minh Hầu vẫn bị lời của nàng chọc giận, "Ta là phụ thân của con! Sao con dám nói với phụ thân như vậy?"

"Ông trước đây cũng là phụ thân của ta, nhưng lúc ta bị Ma tộc bắt đi ông không có đến cứu ta, sau khi ta cửu tử nhất sinh* từ Ma tộc trở về ông không cho ta ở lại Trầm gia, ông để cho người của Trầm gia ức hiếp ta, vũ nhục ta, lúc ông dung túng Trầm Thiên Thiên hãm hại ta, sao ông không nhớ rằng ông là phụ thân của ta?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thực lực và mặt (1)

Trầm Vi Ngưng nói cực kỳ bình đạm, tình cảm cha con với Xương Minh Hầu? Xin lỗi, nàng không có!

Trầm gia mang Trầm Vi Ngưng từ nông thôn lên, vốn dĩ là muốn nàng làm kẻ chết thay cho Trầm Thiên Thiên, gả cho phé Thái Tử, từng có một chút thân tình cha con nào không?

Nàng không phải Thánh mẫu, huống chi nàng cũng không phải Trầm Vi Ngưng thật.

Cho nên xin lỗi, tha thứ cho Trầm gia là việc của Thượng đế, mà nàng chỉ phụ trách đưa bọn họ đi gặp Thượng đế mà thôi.

Xương Minh Hầu trên mặt lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng do tình thế cấp bách bèn bảo: "Được, coi như là trước đây phụ thân sai, bây giờ con đừng quấy nữa."

"Người âm ỉ rõ ràng không phải ta." Trầm Vi Ngưng nhẹ giọng đáp.

Thanh âm mềm mại thiếu nữ phảng phất như một cây châm tinh tế chọc lên người những kẻ ở đây.

Nhất là Viêm Diệc Trạch, hần cảm thấy trong lòng đau xót, liền nói: "Lúc đó Trầm Vi Ngưng và Trầm Thiên Thiên quả thật có ước định, bốn vương đích thân làm chứng cứ cho hai người họ."

Trước đây làm mất lòng Trầm Vi Ngưng quá nhiều, giờ để có thể vẫn hồi hình tượng thì tất nhiên không được bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Chỉ hy vọng nàng ấy có thể không so đo hiềm khích trước đây, một thiên tài mười lăm tuổi linh mạch cấp mười sáu, nói gì thì nói cũng phải lôi kéo về phe mình đã.

Sau khi hần nói xong liền vội vàng nhìn về phía Trầm Vi Ngưng, thế nhưng người ở đằng sau lại chưa từng để ý đến hần, khiến trong lòng hần hết sức khó chịu!

Xương Minh Hầu lông mày nhảy dựng, hai hàm răng cắn chặt đau điếng!

Trạch Vương này, trước giờ vẫn luôn thiên vị Trầm gia, không phải hần muốn làm con thừa tự dưới gối Khổng Quý Phi sao? Sao bây giờ tự nhiên lại hung hăng với Trầm gia?

Hần đang thấy phiền hay là có tính toán khác?

Xương Minh Hầu tất nhiên là nghĩ cái đầu tiên, bởi vì trên người Trầm Vi Ngưng hoàn toàn không có cái gì đáng lợi dụng cả!

Nàng không quyền, không thế, không bối cảnh, không thiên phú!

Cái gì cũng không có!

"Bất kể là ước định gì thì cũng không thể để người làm phụ thân như ta ba quỳ chín lạy thật với nó chứ, cho dù là ta đồng ý, nó nhận nổi sao? Đạo hiếu luân lý, nó muốn bị thiên lôi đánh sao?" Xương Minh Hầu cười lạnh, đáp.

Dù có nói thế nào đi chăng nữa, hần là phụ thân, Trầm Vi Ngưng là nữ nhi của hần, hần đều có thể gắt gao áp chế nàng trên mặt đạo đức!

Tư Mã viện trưởng nghe vậy lập tức hỏi: "Trầm hầu gia, người nói vậy là đã thừa nhận chứng cứ này của Trầm Thiên Thiên hoàn toàn là giả đúng không?"

Không ngờ rằng Tư Mã viện trưởng vốn một mực thờ ơ lạnh nhạt... Xương Minh Hầu tức khắc sùng sốt, vội nói: "Chuyện này..... Đây là trò đùa của hai đứa tỷ muội nó, không nên xem là thật!"

Chứng cứ kia, Tư Mã viện trưởng cố tình nói kiểm tra cẩn thận, đương nhiên sẽ biết không phải là thật.

"Hừ!" Tư Mã viện trưởng cười lạnh, "Một khi đã như vậy, có Trạch Vương làm chứng, đánh cược lúc đó của Vi Ngưng và Trầm Thiên Thiên hiển nhiên phải giữ lời, đã có gan đánh cược rồi thì nhận thua đi!"

Sao ngay cả Tư Mã viện trưởng cũng bắt chấp mà giúp Trầm Vi Ngưng!?

Xương Minh Hầu quả thực không thể tin được lỗi tai của mình, hần đường đường là một Hầu gia, phải ba quỳ chín lạy với đứa con do một nông phụ sinh ra?

Hần gần như đã quên đứa con do một nông phụ sinh ra này cũng là con hần!

Lúc này Xương Minh Hầu cũng mặc kệ có trở mặt với Huyền Vũ Viện hay không, nói: "Tư Mã viện trưởng, Trầm mỗ chỉ quỳ trước quân vương, quỳ trước trời đất, tuyệt đối không quỳ trước đạo lý của một nha đầu!"

Tư Mã viện trưởng cười lạnh đem bao giấy dầu trong tay ném xuống đất, viên đá nhỏ kia liền lăn đến bên chân Trầm Thiên Thiên.

Nàng ta cúi đầu nhìn, nghĩ thế nào cũng không hiểu nổi, đây rõ ràng là chứng cứ, sao Tư Mã viện trưởng lại không nhìn thấy chứ?

"Trầm Thiên Thiên, người nguyện ý nhận thua cược chưa?" Tư Mã viện trưởng hỏi.

"Ta, ta không có thua!" Trầm Thiên Thiên mạnh miệng như cũ.

"Người vẫn không biết mình thua ở điểm nào, thật là ngu không ai bằng." Tư Mã viện trưởng thất vọng lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thực lực và mặt (2)

Quả nhiên vẫn là một kẻ linh mạch cấp bốn mà thôi, nhờ uống thuốc từ nhỏ mới được linh mạch như bây giờ, trách không được ngu dốt như thế.

Nàng ta đúng là không thể đánh đồng với Vi Ngưng.

"Người không biết mình thua ở đâu, vậy ta hỏi người, hàm răng của Tiền Nhu hay viên đá này cứng hơn?" Tư Mã viện trưởng hỏi.

Trầm Thiên Thiên sững sờ, trong nháy mắt đầu óc bỗng có chút sáng sủa, sắc mặt tái xanh, nhất thời không thốt nên lời.

"Đá sao có thể cứng hơn răng?" Viêm Diệc Trạch tận lực quét sạch độ hào cảm của mình, "Cho nên, nếu Trầm Vi Ngưng dùng viên đá này làm ám khí ném bẻ hàm răng Tiền Nhu, viên đá này cũng nát, cho dù không nát, cũng không thể nguyên vẹn như vậy. Nếu rót quá nhiều linh lực vào viên đá này, trên bề mặt của nó cũng sẽ xuất hiện vết rạn."

Môi Trầm Thiên Thiên run rẩy, hai chân mềm nhũn, ngã xuống bên cạnh Tiền Nhu đang há mồm trợn mắt, tưởng chừng như mặt không còn chút máu.

Sai lầm cấp thấp như vậy của nàng ta..... Nhưng mà nàng ta cũng không hiểu a! Phụ thân cũng đâu có nói gì, nàng cứ nghĩ không có sơ hở gì!

Bây giờ ngẫm lại, vừa rồi phụ thân vẫn luôn muốn làm lớn chuyện này là vì không muốn làm cho nàng xấu mặt, mà nàng ta lại không biết tốt xấu, hết lần đến lần khác khiến mình phải lâm vào hoàn cảnh hiện tại.

"Trầm Thiên Thiên, ta hỏi lần nữa, người đã đánh cược thì phải chịu thua phải không?" Tư Mã viện trưởng lại hỏi.

Trầm Thiên Thiên ngẩng người, ngẩng đầu lên, thấy Trầm Vi Ngưng đứng bên cạnh Tư Mã viện trưởng, trên người vận trang phục học viện màu tuyết trắng cao quý "hàm kiếm bạch xà", đối lập với nàng ta, một thân áo bào màu vàng đất quả thực giống như con giun ngo ngoáy trên mặt đất!

Nàng ta oán hận, không cam lòng, có chết cũng sẽ không thừa nhận mình thua dưới tay Trầm Vi Ngưng!

"Ta không có thua! Ta vẫn có thể tiếp tục tìm chứng cứ! Ta cùng Trầm Vi Ngưng ước định hết rồi, cho dù tìm cả đời cũng được! Trước khi ta tìm được chứng cứ ty ta một bước cũng không được rời khỏi Huyền Vũ Viện!"

"Đã đến mức này người vẫn không biết hối cải!" Bây giờ ngay cả Tư Mã viện trưởng cũng nổi giận!

Xương Minh Hầu cũng cảm thấy không ổn, bảo: "Thiên Thiên, chuyện này kệ đi!"

Làm âm ỉ quá khó coi với Huyền Vũ Viện, Trầm gia họ về sau khó mà lẫn lộn ở Thiên Khái Quốc!

"Phụ thân, ty ta chỉ là một phế vật, nhốt ty ta cả đời Trầm gia chúng ta cũng không mất gì!" Trầm Thiên Thiên tràn ngập hận ý nói.

Nàng ta gắt gao nhìn chăm chăm Trầm Vi Ngưng, kỳ hạn tìm chứng cứ là cả đời, đây là do Trầm Vi Ngưng tự tìm!

"Phế vật?" Tư Mã viện trưởng bị lời của Trầm Thiên Thiên nói chọc cười.

Bốn vị trưởng lão cũng bật cười, nhìn Trầm Thiên Thiên như thể đang nhìn một kẻ ngốc.

Xương Minh Hầu và Trầm Thiên Thiên đều bị cười như vậy thì thấy quái lạ, lông tơ trên người dựng đứng, có cảm giác bọn họ giống như hai con khỉ* đang bị người ta nhìn.

[*Đoạn này chắc Lộ Phi chơi chữ. Chữ "hầu"/侯/ trong "Xương Minh Hầu" (tước vị của Trầm Đình) nếu thêm bộ "khuyển"/犭/ (chỉ thú) phía trước sẽ thành chữ "hầu"/猴/ trong "hầu tử"/猴子/ nghĩa là con khỉ. Hai chữ "hầu" này đều đọc giống nhau.]

"Trầm hầu gia, Trầm Vi Ngưng là nữ nhi của người, chẳng lẽ người không biết con bé khởi động lại linh trận khảo nghiệm sao?"

Viêm Diệc Trạch ho nhẹ một tiếng, sâu sắc mặc niệm cho chỉ số thông minh của hai cha con này.

"Cái, cái gì cơ?" Xương Minh Hầu nuốt chút nữa cắn lưỡi, tức khắc hít một hơi lạnh.

Hắn thiên phú không cao, cho nên đều tranh quyền đoạt lợi trên triều đình, nhưng không có nghĩa là hắn hoàn toàn không biết gì về tu luyện.

Khởi động lại linh trận khảo thí là có ý gì, yêu cầu gì, hẳn không có ai là không biết!

Đầu óc chập mạch trong nháy mắt, sau đó hẳn cuối cùng cũng hiểu ra!

Thảo nào hôm nay Trầm Vi Ngưng vận trang phục sắc tuyết trắng của học viện! Đây chính là đãi ngộ của trực hệ đệ tử Huyền Vũ Viện đó a!

"Nó, nó thông qua (khảo thí)?" Xương Minh Hầu cảm thấy tim đập rất nhanh, gần như vọt ra khỏi lồng ngực, "Linh, linh mạch cấp mười a....."

--

Lời của tác giả Lộ Phi:

Bộ này thực sáng thực sùng, tin ta đi! Cầu vote!

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thực lực và mặt (3)

Mười lăm tuổi, linh mạch cấp mười, trình độ này sánh ngang cả Thái tử Viêm Diệc Tà đã bị phế, hẳn năm đó phải nói là tài giỏi ngút trời!

Bây giờ Xương Minh Hầu nhìn về phía khuôn mặt nhỏ lạnh nhạt của Trầm Vi Ngưng, dường như vừa nhìn thấy tương lai tiền đồ như gấm*.

(*Tương lai rực rỡ, xán lạn, giàu triển vọng.)

Bình mã của đại nguyên soái Trầm gia phải làm sao để lấy tiếng tăm trở lại?

Lúc này, dường như trời cao trao cho Trầm gia một cơ hội.....

"Hừ!" Tư Mã viện trưởng khinh thường mà hừ lạnh.

Mới cấp mười, quá coi thường Trầm Vi Ngưng!

Viêm Diệc Trạch nhắc khéo: "Xương Minh Hầu, không phải linh mạch cấp mười."

"Vậy là bao nhiêu? Cấp mười một? Không thể nào....." Xương Minh Hầu không tin gene của mình lại có thể mạnh như thế.

Tư Mã viện trưởng cũng bị chọc cười, đáp: "Trầm Vi Ngưng khởi động lại Trắc Linh trận, thấp sáng được mười sáu cột linh trụ, hiện nay đạt tới linh mạch cấp mười sáu."

Xương Minh Hầu hai mắt tối sầm, ngã xuống đất.

"Phụ thân!" Trầm Thiên Thiên nhào lên, thân thể Xương Minh Hầu loạn choạng, lay mãi mới tỉnh.

Nhưng Xương Minh Hầu sau khi tỉnh lại có chút không bình thường, hẳn đứng dậy, sắc mặt hồng hào, hai mắt sáng rực.

"Ha ha ha ha! Không hổ là nữ nhi của Trầm Đình ta! Trầm gia chúng ta có hi vọng rồi!"

"Phụ thân....." Nhìn Xương Minh Hầu như vậy Trầm Thiên Thiên lại càng hoảng sợ.

"Còn thất thần làm gì? Mau dập đầu xin lỗi tỷ tỷ nguoi đi, cầu xin con bé tha thứ!" Tốc độ thay đổi sắc mặt của Xương Minh Hầu thật là lô hỏa thuần thanh*.

(*Lô hỏa thuần thanh: làm việc gì đó rất thuần thực, điều luyện.)

Thế giới cá lớn nuốt cá bé, thực lực quyết định tất cả!

Trầm Thiên Thiên ngây ngốc mà nhìn phụ thân của mình, không tin lời này là nói với mình.

Nàng là đích nữ của Trầm gia, là hòn ngọc quý trên tay Xương Minh Hầu, tại sao phụ thân lại có thể để nàng dập đầu với một kẻ sinh ra hèn mọn như Trầm Vi Ngưng?

"Phụ thân, tỷ ta là phé vật a! Ngài đừng có tin, tỷ ta chỉ là linh mạch cấp một, tuyệt đối không thể là cấp mười sáu!" Trầm Thiên Thiên đau lòng thốt lên.

"Ngu xuẩn!" Xương Minh Hạo không chút do dự tát nữ nhi mà ngày xưa hắn thương yêu nhất một cái.

Uổng phí thiên tài địa bảo, linh đan diệu dược* nuôi nó nhiều năm như vậy! Nuôi đến bây giờ chỉ nuôi ra một kẻ linh mạch cấp bốn, có dùng được cái gì đâu!

(*Thiên tài địa bảo: báu vật, tài sản quý của đất trời. *Linh đan diệu dược: thuốc quý, linh dược thần dược.)

"Người nhìn quần áo trên người con bé đi! Đây là chính miêng Tư Mã viện trưởng nói, người còn nghi ngờ cái gì?"

Trầm Thiên Thiên che lại khuôn mặt bị đánh sưng của mình, khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem.

"Con không cần! Con không tin!"

Thấy nàng ta còn ngang ngược cãi lại, Xương Minh Hạo muốn cho nàng ta mấy cái tát, đánh cho nàng tỉnh thì thôi.

Nhưng nhìn hai cha con làm trò hề, Tư Mã viện trưởng cũng thật sự cảm thấy xem không nổi.

"Trầm Hạo gia, nơi này là Huyền Vũ Viện, không phải Hạo phủ của người, việc giáo huấn nữ nhi này để về Hạo phủ lại dạy dỗ."

Ý của Tư Mã viện trưởng không phải muốn ngăn cản Xương Minh Hạo giáo huấn Trầm Thiên Thiên mà là hắn đừng đánh ở chỗ này, về nhà mà đánh!

Trầm Vi Ngưng không nhìn được vui vẻ trong lòng, lão nhân gia này thật đúng là hài hước.

Xương Minh Hạo nhận ra mình thất thố, vội vàng ngừng lại, sửa sang lại quần áo của mình một chút, nói: "Trầm mỗ thất lễ, đầu óc Thiên Thiên quá ngu xuẩn, thực lực thì thấp, lại còn muốn tính kẻ người khác, chỉ là một chê cười mà thôi."

Trầm Thiên Thiên chưa từng nghĩ tới phụ thân sẽ nhục nhã mình trước mặt người ngoài như thế, vừa thẹn vừa giận, nhưng nỗi sợ vừa rồi bị phụ thân đánh vẫn còn khiến nàng ta chỉ có thể hung hăng cắn răng, không dám hé môi.

Tư Mã viện trưởng nói: "Trầm Thiên Thiên ngang nhiên vu oan hãm hại người khác, hành động như thế thật sự phá hư tác phong của Huyền Vũ Viện, cần phải trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện."

"Đừng! Viện trưởng, xin ngài, tha cho ta đi!" Trầm Thiên Thiên cái gì cũng không sợ, nhưng mà vừa nghe bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện thì lập tức sợ hãi mà quỳ xuống xin tha.

[*Tiếng trung không có xưng hô rầm rối như bên Việt Nam mình, giống như "I" và "you" trong tiếng Anh ý. Trường hợp người đối diện có bối phận cao quý hơn mình thì mới dùng kính ngữ "ngài", còn lại cha mẹ địch thù anh em chú bác gì cũng "我" với "你" ("I" and "you") hết (trừ một số trường hợp xưng khiêm, xưng tôn riêng ví dụ như "bốn vương", "bốn cung", "lão nương/tử", "bốn cô nương", "trẫm", "hò gia", "hò tỷ/tài", "thần thiếp", "tần thiếp", "vi phu", "vi phụ", "vi sư", "lão hủ", "lão nạp", "lão phu", v.v...). Trầm Đình với Trầm Thiên Thiên trước sau gì cũng "I" and "you" chứ không đổi gì hết, tui tui dịch thế này để tăng độ kịch tính thôi nha =)))]

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Thực lực và mặt (4)

Ở Thiên Khải Quốc, những kẻ bị trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện đều sẽ bị các đại gia tộc lánh xa, cuộc đời của nàng ta sẽ bị huỷ mất!

Sắc mặt Xương Minh Hạo cũng không quá tốt, Trầm Thiên Thiên tuy rằng kém hơn Trầm Vi Ngưng linh mạch nghịch thiên cấp mười sáu, nhưng trước sau gì cũng là đứa con hắn yêu thương từ nhỏ, cũng đã đạt tới linh mạch cấp bốn.

Huống chi di ruột của nó vẫn là Không Quý phi được Hoàng Thượng sủng ái.....

Suy nghĩ một lúc, Xương Minh Hạo vẫn quyết định cầu tình: "Tư Mã viện trưởng, chuyện này chỉ là mấy đứa nhỏ đùa giỡn với nhau, trục xuất khỏi Huyền Vũ Viện có phải nghiêm trọng quá không?"

Tư Mã viện trưởng đáp: "Nàng ta hôm nay dám vu oan, ngày mai nói không chừng dám giết người luôn thì sao."

"Không đâu, ta chỉ là, chỉ là....." Nàng ta nhìn thoáng qua Trầm Vi Ngưng, không cam lòng mà khóc sụt sùi, "Chỉ là nhất thời bị quý ám thôi, ta sai rồi....."

Nàng không thể nào ngờ được, một Trầm Vi Ngung gì cũng không có bỗng nhiên sở hữu thiên phú linh mạch cấp mười sáu.

Linh mạch cấp mười sáu..... Cộng thêm toàn bộ gia thế bối cảnh của mình đều thua xa nàng ta.

Tìm đâu muốn chảy máu, nhưng nàng ta sau cùng không còn đủ kiêu ngạo mà xâu xé Trầm Vi Ngung.

"Nếu biết sai rồi thì nhận lỗi với Vi Ngung đi, nếu con bé tha thứ cho ngươi, lão phu dĩ nhiên không thể nói gì." Tư Mã viện trưởng nói.

Trầm Thiên Thiên sững sốt, nàng ta nhất định phải nhận sai với Trầm Vi Ngung?

Trầm Vi Ngung hơi cong môi, lộ ra vẻ mặt ngạo mạn tới cực điểm.

Tức khặc, Trầm Thiên Thiên hận đến mức suýt nữa muốn nuốt sống nàng!

"Còn dằn ra đó làm gì! Mau dập đầu nhận sai với tỷ tỷ ngươi!"

Xương Minh Hầu gần như là dè dặt Trầm Thiên Thiên xuống về hướng của Trầm Vi Ngung, nặng nề mà dập xuống mặt đất một cái.

"Vi Ngung tỷ tỷ, ta sai rồi, tỷ tha thứ cho ta đi."

Đầu Trầm Thiên Thiên bị va đập đến choáng váng, dù đau cũng không dám kêu lên, chỉ có thể nghẹn ngào nói.

Trầm Vi Ngung cao cao tại thượng mà nhìn bọn họ, ngày hôm qua còn kiêu ngạo như vậy, hôm nay lại quỳ dưới chân nàng.

Nếu Trầm Vi Ngung thật thấy cảnh này có cảm thấy thoải mái hơn một chút không?

Đáng tiếc nàng ấy đã chết, nàng vĩnh viễn không nhìn thấy cảnh tượng này.

Cho nên, vẫn chưa đủ đâu....

Khoản nợ Trầm gia phải trả lại cho nàng ấy còn lâu mới đủ.

Ánh mắt Viêm Diệc Trạch vẫn luôn dán trên người Trầm Vi Ngung, thứ nhất là không nỡ dời đi, thứ hai còn là rất muốn biết, nàng là dạng người dễ mềm lòng sao?

Nếu đúng vậy thì tốt hơn nhiều, hẳn chắc chắn, lấy thủ đoạn của hắn nhất định có thể khiến nàng bỏ đi thành kiến, bước về phe hắn.

Gương mặt nhỏ của Trầm Vi Ngung rất bình tĩnh, ngũ quan tinh xảo làm cho người khác không nhìn được mà thương tiếc, chỉ có một đôi mắt sáng đen nhánh, đen đến mức giống như địa ngục, khiến người ta không cảm thấy bất kỳ tia hy vọng nào.

"Trầm Thiên Thiên, trước đây ngươi thề son sắt mà đánh cược với ta, con người của ta từ trước đến nay nói là phải giữ lời, nếu ngươi không hoàn thành đánh cược thì tốt nhất đừng xem ta như tỷ tỷ."

Trái tim Viêm Diệc Trạch co lại, nàng quả nhiên không phải người có thể thu phục dễ dàng.

Cũng được, một thiên tài như nàng, đáng để hắn dành nhiều thời gian chinh phục!

Trầm Thiên Thiên lại dùng sức ngẩng đầu lên, khóc đến mức lớp trang điểm trên mặt bị lem ra.

"Tỷ, tỷ không tha thứ cho ta, ta tìm không thấy chứng cứ, tỷ cũng đừng mong bước ra khỏi Huyền Vũ Viện một bước." Lực uy hiếp trong lời Trầm Thiên Thiên cũng mất đi.

Giờ mới nghĩ lại, Trầm Vi Ngung thật đúng là đáng sợ, trước đây vẫn luôn giả vờ yếu đuối, lúc này mới cho nàng một đòn trí mạng.

"Ta không ra ngoài cũng không sao, dù sao ta cũng thích tu luyện một mình."

Biểu tình lãnh khốc của Trầm Vi Ngung là không cho phép cự tuyệt.

Loại nhãi nhép như Trầm gia, nàng trước giờ không để trong mắt, không cần ra tay cũng có thể đẩy bọn họ vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Thục lực và mắt (5)

Chương 75. Thực lực và mặt (3)

Hạng như người đều là quân cờ, đã tham gia vào ván cờ của ta, trừ phi ta tự kết thúc nó thì tuyệt đối đừng hòng mà chạy thoát!

Trầm Thiên Thiên cắn chặt môi, nếu có thể, nàng ta thật sự muốn nhào lên hung hăng cắn chết Trầm Vi Ngưng!

Nhưng mà nàng ta không dám, nàng ta chỉ có thể nhìn về phía Xương Minh Hào: "Phụ thân....."

Trong lòng tràn đầy tức tối, Xương Minh Hào quả thực hận Trầm Thiên Thiên đến nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải nó quá ngu xuẩn không hiểu chuyện dẫn đến đắc tội Vi Ngưng, hẳn đã sớm có được một cao thủ mười lăm tuổi linh mạch cấp mười sáu!

"Vi Ngưng....."

"Ta đã nói rõ ràng, hiện giờ ta chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, không muốn bị bất kỳ chuyện gì quấy rầy, chuyện này ta không muốn can dự nữa."

Trầm Vi Ngưng nhàn nhạt đáp, trên khuôn mặt nhỏ tuy không có biểu tình gì nhưng tuyệt đối không cho phép hắn từ chối.

Lúc trước nàng ấy* bị Trầm gia hành cho đau lòng muốn chết, lại trải qua việc bị Ma tộc làm bẩn, nàng** không phải loại người dễ mềm lòng như vậy.

(*chỉ nguyên chủ Trầm Vi Ngưng, **chỉ Trầm Vi Ngưng hiện tại.)

Xương Minh Hào cảm thấy trong lòng ngổn ngang rất khó chịu, phảng phất như là một món trân bảo vốn nên thuộc về mình bị kẻ khác cướp đi, cái loại hối hận này cảm giác khó chịu khỏi phải nói.

Tư Mã viện trưởng thì vô cùng tán thưởng thái độ của Trầm Vi Ngưng, nói: "Vi Ngưng là học sinh của Huyền Vũ Viện, Huyền Vũ Viện dĩ nhiên sẽ che chở tôi cùng, sau này nếu quả có người quấy rầy con bé tu luyện thì đừng trách sao Huyền Vũ Viện không khách sáo!"

"Đa tạ viện trưởng."

Trầm Vi Ngưng không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối với thái độ của Tư Mã viện trưởng nàng không kinh ngạc lắm.

Thời đại này chính là như vậy, người cường đại rồi tự nhiên sẽ có người ủng hộ người, người yếu thì đừng trách sao ai cũng giẫm đạp người dưới chân.

Kiếp trước nàng đã quen làm kẻ mạnh, đi đến nơi nào cũng khiến người khác kính sợ, cho nên đối với thái độ của Tư Mã viện trưởng không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Sau khi nàng nói xong liền không chút do dự xoay người rời đi, Xương Minh Hào muốn đi theo nàng lại bị Đông điện trưởng lão bên cạnh ngăn lại.

"Trầm hầu gia, trước tiên giải quyết việc nhà của người rồi hãy nói tiếp."

Xưa nay tác phong của Đông điện trưởng lão nổi tiếng lãnh khốc, ai cũng không dám chọc.

Xương Minh Hào buộc lòng phải hạ giọng lại, nói: "Vi Ngưng nói thể nào chẳng nữa cũng là nữ nhi của ta, giờ con bé nhất thời giận dữ nhưng cũng sẽ không dỗi được cả đời, ta chắc chắn sẽ khiến nó nguôi giận."

Hiện tại Huyền Vũ Viện cũng chỉ có thể nhất thời ra oai mà thôi, Trầm Vi Ngưng nói cho cùng cũng là nữ nhi của hắn, đã có cái gọi là máu mủ tình thâm, chỉ cần hắn tốn chút tâm tư thì Trầm gia liền thu về tay một thiên tài mười lăm tuổi linh mạch cấp mười sáu.

Nghĩ lại mới thấy, chuyện này giống như trong mơ vậy, khiến Xương Minh Hào không kiềm được trong lòng phôi phôi.

Tư Mã viện trưởng lạnh lùng đáp: "Vậy thì Huyền Vũ Viện hôm nay không giữ khách nữa."

Hắn hơi gạt đầu với Viêm Diệc Trạch rồi rời đi cùng bốn vị trưởng lão.

Đại điện Huyền Vũ trong phút chốc chỉ còn lại mỗi Trầm Thiên Thiên vẫn đang khóc nức nở, Xương Minh Hào bị tiếng khóc của nàng ta khiến cho bực dọc.

"Người còn có mặt mũi mà khóc! Đợi về nhà ta sẽ xử lý người!"

"Hào gia, trong nhà của người có một thiên tài linh mạch cấp mười sáu vậy mà bấy lâu nay người cũng không phát hiện ra." Viêm Diệc Trạch hừ lạnh một tiếng, nói.

Hắn lúc này không có bao nhiêu đồng tình với Trầm Thiên Thiên, hắn coi như đã thấy được sự ngu xuẩn của nàng ta, lại càng thêm cảm thấy Trầm Vi Ngưng bằng tuyệt thông minh*, không ai bì được.

(*Bằng tuyệt thông minh = cực kỳ thông minh.)

Xương Minh Hào nghe vậy thì vẻ mặt vô cùng xấu hổ, mấy năm nay quả thật hắn không chú ý tới Trầm Vi Ngưng, cũng khó tránh khỏi nó sẽ giận mình,

về sau hẳn nhất định phải đền bù cho con bé thật tốt, nhất định phải đem đưa con gái thiên tài này đoạt về tay.

"Trầm mỗ thật là hồ thẹn mà, trong nhà có một viên minh châu như thế vậy mà đến giờ mới phát hiện." Xương Minh Hầu nói xong đầm ngực giậm chân, lại ngẫm đắc ý, "May mà Vi Ngưng là con gái ruột của ta, điều này không ai gạt bỏ được."

[Cập nhật chương mới nhất của《Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc hắc Ma Vương, quý xuống đây!》]

Edit bởi: Lina Tatako & Nhạc Hiểu Quỳnh

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thực lực vảo mặt (6)

Cứ cho là bây giờ Trầm Vi Ngưng vẫn chưa có tỏ ý định tha thứ người cha như hẳn đi, nhưng người ngoài ai chẳng biết nó là nữ nhi của Xương Minh Hầu hẳn?

Có mối quan hệ huyết thống này, hiển nhiên hẳn nhiều cơ hội hơn bất cứ kẻ nào.

Thiên tài sở hữu linh mạch cấp mười sáu, nếu là người lạ thì lấy thực lực hiện tại của Trầm gia đừng hòng vọng tưởng mà mượn sức.

Thiên tài đẳng cấp chói mắt cỡ đó sao có thể coi trọng một Trầm gia tầm thường?

Nhưng mà lúc này khác rồi, thiên tài mười lăm tuổi này là nữ nhi của Trầm Đình hẳn!

Khừa khừa khừa!

Nghĩ đến đây, Xương Minh Hầu liền muốn bật cười.

Xem ra cả trời cao cũng đang giúp hẳn, để hẳn lần nữa chấn hưng uy phong năm đó của binh mã nguyên soái Trầm gia!

Nhìn dáng vẻ đắc ý của Xương Minh Hầu, Viêm Diệc Trạch không nhịn được lạnh lùng nhắc nhở hẳn: "Hầu gia, người cũng không nên quên rằng Trầm Vi Ngưng đánh cược với Trầm Thiên Thiên rồi, nếu không tìm thấy chứng cứ hoặc là chứng minh được Trầm Vi Ngưng là trong sạch mà Trầm hầu gia ngai cùng với Trầm Thiên Thiên không ba quý chín lạy thỉnh tội với nàng ấy, vậy nàng ấy sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Trầm gia, đến lúc đó....." Viêm Diệc Trạch cười lạnh một tiếng, "Nàng ấy cũng không phải là nữ nhi của nhà họ Trầm nữa."

Xương Minh hầu không khỏi sùng sốt.

"Ngay cả huyết thống với phụ thân tỷ ta cũng không (thừa) nhận, một kẻ đại nghịch bất đạo, bất hiếu bất nghĩa như thế nên xử tử mới đúng!"

Trầm Thiên Thiên này giờ vẫn đang khóc, nén lại đó ký khổ sở trong lòng, lúc này không nhịn được mở miệng chửi rủa Trầm Vi Ngưng.

Ai ngờ nàng ta mới nói xong, Xương Minh Hầu lại tát thêm một bạt tai thật mạnh nữa!

"Đồ ngu xuẩn! Người còn có mặt mũi mà nói nữa sao!" Gân xanh trên trán Xương Minh Hầu cuộn lên, "Còn không phải do người gây họa à! Nếu Vi Ngưng thật sự không (thừa) nhận ta, ta nhất định lột da rút gân người!"

Từ nhỏ Trầm Thiên Thiên đã được nuông chiều, lớn lên trong trăm điều sủng ái, nào biết rằng Trầm Vi Ngưng chỉ mới lộ ra thực lực linh mạch cấp mười sáu bỗng chốc liền có thể cướp hết tất cả của mình trong nháy mắt.

Chưa đủ thời gian cho một nén nhang cháy hết, nàng ta đã rơi từ trên thiên đường xuống địa ngục, phụ thân mà từ nhỏ đến lớn đều không nỡ nặng lời với nàng ta một câu, vậy mà lại không chút lưu tình đánh nàng ta rất nhiều lần.

Nàng ta vừa hận vừa tức, nhưng trước sự thật rõ ràng như vậy, nàng ta cũng biết rằng mình không thể chống đối lại phụ thân, cho nên khóc gào thảm thiết vô cùng.

Nàng ta nghĩ đến Trạch Vương đang đứng bên cạnh, mình là Vương phi đã được định sẵn của hẳn, trước kia hẳn cũng đối tốt với mình như thế thì không khỏi ngẩng đầu lên, định bụng tìm kiếm sự giúp đỡ của Trạch Vương.

Chỉ cần Trạch Vương mở miệng nói một câu, phụ thân cũng phải nể nang ba phần.

Trạch Vương sẽ bảo vệ nàng thôi.

Nhưng mà Viêm Diệc Trạch biết Trầm Thiên Thiên đã vô dụng rồi, thái độ của Trầm Đình đã tuyên bố vứt nàng ta đi, nói vậy Không Quý phi cũng sẽ lựa chọn Trầm Vi Ngưng mà từ bỏ Thẩm Thiên Thiên.

Dù Trầm Thiên Thiên mới là cháu gái ruột của Không Quý phi thì sao, so với Trầm Vi Ngưng nàng ta quả thật chỉ là thứ rác rưởi có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Đây là thế giới tôn trọng thực lực, ai có thực lực cường đại thì sẽ được mọi người ủng hộ và tán dương.

Huống chi, mới mười lăm tuổi, linh mạch đã đạt tới cấp mười sáu, đây là người sở hữu thiên phú cao nhất của Thiên Khải Quốc từ xưa tới nay, thành tựu của nàng ấy trong mai này nhất định sẽ vượt xa Thiên Khải Quốc, trở thành một sự tồn tại mạnh mẽ, siêu việt quốc gia lúc bấy giờ!

Thiên tài như thế, ai có thể thu về trong tay thì kẻ đó thắng.

Vì Trầm Vi Ngưng, hy sinh 10000 Trầm Thiên Thiên cũng không sao cả.

Trầm Thiên Thiên đã đắc tội Trầm Vi Ngưng, Viêm Diệc Trạch dĩ nhiên sẽ không bỏ qua, hẳn không để ý tới ánh mắt cầu xin giúp đỡ của nàng ta, sau khi cáo từ Xương Minh Hầu liền đi ra đại điện Huyền Vũ.

Trái tim Trầm Thiên Thiên trong chớp mắt rơi xuống đáy cốc, hoàn toàn hiểu rằng bản thân mất hết tất cả rồi.

- -

Lộ Phi: Chuộng một kẻ ngọc mạnh như Xương Minh Hầu làm cha ~

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thực lực và mặt (7)

Nàng ta khóc vắng lên, trong lòng lặng lẽ gặm nhấm hối hận cùng đau khổ.

Thế nhưng nàng vẫn hận Trầm Vi Ngưng như cũ, bởi vì tỷ ta mạnh đến mức không cần làm gì cũng khiến cho nàng ta sống không bằng chết.

Tư vị như vậy thật đáng sợ, nhưng mà so với tất cả những gì nàng ta đã làm trước kia với Trầm Vi Ngưng, nỗi sợ cả đời này của nàng ta chỉ mới vừa bắt đầu mà thôi.

Cho dù bây giờ nàng ta có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Trầm Vi Ngưng trở thành thiên tài số một của Huyền Vũ Viện, hoàn toàn rửa sạch cái danh "phế vật linh mạch cấp một", trên đường đi, những người biết thực lực hiện tại của nàng đều nhao nhao kính sợ, đi qua cũng nhất mực cung kính.

Ngay cả việc nàng đã từng bị Ma tộc làm bẩn giờ cũng không có bất kì ai dám nói ra.

Đây là một chuyện cực kỳ nhục nhã, đặc biệt là đối với nữ nhân.

Thế nhưng chửi bới một thiên tài linh mạch cấp mười sáu bằng chuyện nhục nhã này dường như càng thêm nhục nhã.....

Trầm Vi Ngưng dọc theo đường đi đương nhiên là mắt nhìn thẳng, cao ngạo mà đi về hướng viện lạc mà viện trưởng đã đặc biệt chuẩn bị cho nàng.

Vài người không biết nội tình đều nhìn theo bóng dáng của nàng.

"Đó là Trầm Vi Ngưng sao? Sao có cảm giác không giống lắm thì phải?"

"Không giống chỗ nào? Gương mặt đó của nàng ta người còn có thể nhận sai à?" Có kẻ ghen tỵ đáp, lấy dung mạo của Trầm Vi Ngưng, khiến cho tất cả nữ nhân ước ao là chuyện không thể nghĩ ngờ.

"Không phải, là cảm giác a, cảm giác trên người nàng ấy, giống như thoáng cái có vẻ..... cao quý thần thánh lên."

"Đúng là có chút không giống....."

Bên này vừa nói xong, vài kẻ đã biết thực lực hiện tại của Trầm Vi Ngưng lập tức tiến đến phổ cập kiến thức!

Sau khi "blah blah" một trận, những người nghi ngờ vừa rồi toàn bộ dần ra.....

(◕◕◕)!

Thì ra người khởi động lại Trắc Linh trận là Trầm Vi Ngung!

Chẳng những nàng không bị Trắc Linh trận mật sát mà cấp bậc linh mạch yêu cầu khởi động lại Trắc Linh trận không phải là cấp mười!

Mà là.....cấp mười sáu!

Năm đó thiên tài lão tổ sư nổi tiếng nhất của Huyền Vũ Viện kia lúc mười chín tuổi mới thấp sáng 15 cột linh trụ.

Thế nhưng Trầm Vi Ngung thấp sáng 16 cột!

Hơn nữa năm nay nàng mới mười lăm tuổi!

Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài!

Hiện tại toàn bộ những kẻ vừa rồi còn đang coi khinh Trầm Vi Ngung đều trở nên cung kính.

Có kẻ bắt đầu run run kích động tại chỗ.

"Ta vậy mà cũng có thể nhìn thấy một thiên tài tuyệt thế quật khởi!"

"Ta cùng thiên tài tuyệt thế ở cùng một Huyền Vũ Viện! Thật vinh diệu*!"

(*Vinh diệu=vinh quang+vi diệu.)

"Trước đây ta đã học cùng lớp với Trầm Vi Ngung! Nàng ấy ngồi ở sau ta ba hàng!"

"Vậy mà cũng khoe? Ký túc xá lúc trước của ta nằm cách vách Trầm Vi Ngung!"

"Xi! Ngươi cũng đâu còn ở ký túc xá nữa đâu! Nói cho các ngươi biết, ta đã từng nói chuyện với nàng ấy!"

"Ồ? Lần đó không phải ngươi đã mắng nàng ấy sao? Mắng cũng coi như nói chuyện à?"

"Ngươi nói cái gì? Ngươi không được vu hãm ta! Sao ta lại phải mắng nàng ấy? Nói năng ý tứ chút đi, ngươi cho rằng ngươi là ai?"

"Hừ! Còn ngươi cho rằng ngươi là ai? Còn không phải mắt chó nhìn người kém cỏi, giờ mới biết Vi Ngung lợi hại sao, không phải trước kia ngày nào ngươi cũng vỗ mông ngựa* Trầm Thiên Thiên sao?"

(*Vỗ mông ngựa=nịnh nọt lấy lòng.)

"Ngươi dám bôi nhọ ta, được lắm, xem ta đánh chết ngươi đi!" Kẻ bị vạch trần tại trận phần nộ, bắt đầu động tay.

"Được! Sợ ngươi chắc?"

.....

Bên này một đám đánh nhau loạn cả lên, mà ngọn nguồn gây ra chiến tranh - Trầm Vi Ngung lại nhàn nhã đi về viện của mình, nhìn thấy bài trí trong viện thì tâm tình lập tức tốt lên.

Phẩm vị tao nhã như thế, vừa nhìn đã biết là Mặc Vô Cực làm.

Một bụi mặc trúc tú nhâ* được đặt bên cửa sổ, chỉ cần mở cửa ra liền có thể thấy sắc xanh thúy lục mang theo sương đọng kia, thật khiến cho người ta thấy thoải mái.

(*Tú nhâ: tú chỉ vẻ đẹp thanh lịch, nhâ trong "nhâ nhạn", "thanh nhâ".)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70. Thực lực và mặt (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Dọc hành lang treo một dãy đèn lồng màu trắng, trên cái nào cũng có đồ án vẽ bằng mực tàu, nào hoa sen, cá chép, hoa u lan*, chim phượng.....

Các loại hoa thảo trong viện, mẫu đơn điểm lệ rực rỡ có, phong lan thanh nhã dễ chịu cũng có, còn có cả cây thuốc tiên điểm muôn màu mọc đan xen nhau, từng cảnh đều mang theo một loại ý vị đặc biệt.

Trầm Vi Ngưng trước giờ cũng không phải kiểu người thích làm ra vẻ, cuộc sống của nàng chỉ cần tiêu sái tự do, tuy rằng ở thế giới trước nàng thi thoảng cũng sẽ thăm quan viện bảo tàng nghệ thuật gì đó.....

Nhưng mà, người khác là đi thưởng lãm tác phẩm nghệ thuật, còn nàng..... Khụ, nàng là đi ăn trộm tác phẩm nghệ thuật.....

Nhiều đồ qua tay, dần dà Trầm Vi Ngưng cũng biết giám định, thưởng thức một chút.

Hơn nữa, nàng thường cũng chỉ tùy tiện nhìn nhìn chút mà thôi, không đòi hỏi gì.

Thế nhưng ở trong bài trí cao nhã như vậy hẳn là ai cũng sẽ cảm thấy tâm trạng không tệ đi.

"Bảo bối, nàng về rồi~" Mặc Vô Cực mỉm cười đi ra.

Trầm Vi Ngưng: "....." Nếu không có cái giọng sát phong cảnh* kia, nơi này nhất định cao nhã hơn nhiều.

(*Sát phong cảnh: phá hoại không khí, đang vui mà có gì chen vào đột ngột gây mất hứng.)

Nàng đi vào phòng, hần liền đi theo sau, pha trà rót nước, lấy khăn lau mồ hôi, cầm quạt phe phẩy, ân cần đến kỳ cục.

Trầm Vi Ngưng vui vẻ hưởng thụ đãi ngộ như nữ vương, nói vui một chút, lúc có thể hưởng thụ đại gì mà không hưởng thụ? Không nên một mực phải tự chuốc lấy khổ.

Sau khi ngồi xuống, Mặc Vô Cực lập tức cầm một bát Tục Linh thảo lỏng xanh biếc lên.

Chắc, vừa tận tình chăm sóc lại vừa bỏ cả đồng tiền ra, hần đang mưu tính cái gì đây?

Trầm Vi Ngưng thoải mái uống hết bát Tục Linh thảo của hần, sau đó lại ngậm lấy khối mật đường trên tay hần.

Mặc Vô Cực cười hỏi: "Ngọt không?"

Trầm Vi Ngưng đáp hồ hững: "Ngươi bỏ tay ra thì nó sẽ ngọt."

Mặc Vô Cực một mực mà vân vê khối đường kia: "Bảo bối, bây giờ quá nhiều kẻ dòm ngó nàng, ta phải làm sao bây giờ đây?"

Giọng điệu như oán phụ trong thâm cung kia là sao?

Trầm Vi Ngưng nâng mắt lườm hần: "Chuyện này có liên quan tới ăn đường sao?"

Mặc Vô Cực cười đến sùng nịch, giọng nói tràn đầy vẻ làm nũng: "Ta muốn quang minh chính đại ở cạnh nàng, sau này ta có thể đi theo nàng được không?"

"Ngươi không phải từng bảo với Trầm Thiên Thiên ngươi là tiểu tùy tùng của ta sao?"

Mặc Vô Cực sùng sốt rồi sau đó lại vui vẻ ra mặt, trong mắt tím ngập tràn rực rỡ: "Nàng cũng thừa nhận sao?"

Trầm Vi Ngưng nói: "Hàng cho không, sao lại không nhận?"

Mặc Vô Cực: "....." Tuy rằng ngữ khí không đúng lắm nhưng trong lòng hần vẫn rất ngọt ngào rồi!

Trầm Vi Ngưng nói: "Buông tay ra."

Mặc Vô Cực vội vui vẻ buông tay ra, dịch mông ngồi đến bên cạnh nàng, một tay chống cằm, đầy ý cười mà nhìn nàng..... Ăn đường

Bị nhìn như vậy nhưng Trầm Vi Ngưng không lúng túng chút nào, mặc dù ánh mắt nóng như lửa của tên này như thể muốn thiêu cháy nàng.

Trước đây nàng thỉnh thoảng thường vui đầu vào game hoặc là manhua*, có thể tự động loại bỏ ngoại cảnh xung quanh.

(*Nữ chính ở kiếp trước là siêu cấp trạch nữ+hủ nữ.)

"Bảo bối à." Mặc Vô Cực cảm giác hình như mình bị ngó lơ.

"Humm?" Trầm Vĩ Ngưng trả lời theo phong thái nữ vương.

"Thực lực của nàng mạnh như thế, bắt đầu từ hôm nay tất cả các thế lực của Thiên Khải Quốc đều sẽ tranh đoạt nàng, như vậy sẽ chọc tới rất nhiều phiền phức." Mặc Vô Cực nghĩ đến cảnh nàng sẽ bị rất nhiều người ngấp nghé, trong lòng liền không thoải mái.

Thật hy vọng nàng có thể chỉ lưu lại trong tầm mắt của mình hẳn.

"Phiền phức sẽ không ở trên người của ta."

Trên gương mặt nhỏ diễm lệ của Trầm Vĩ Ngưng chậm rãi lướt qua một đợt hàn ý, lười biếng mà thanh lãnh khiến nàng thoạt nhìn có một loại hơi thở quyền rũ trong trẻo.

Trái tim Mặc Vô Cực cũng nhện không được đập nhanh một chút, rung động đến lạ lùng.

"Ta thích ngồi xem bọn hắn tự đấu đá lẫn nhau."

*Chú thích thêm hình ảnh của hoa U Lan:

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tôi Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Thực lực và mặt (9)

"Ta thích xem bọn hán đấu nhau." Như vậy nàng không phí chút công sức nào mà vẫn có thể giải quyết gần hết rắc rối.

Đã có người ra tay giúp nàng, sao lại có thể không nhận?

"Ta sợ nàng gặp nguy hiểm." Có những kẻ, muốn mà không được thường bí quá hoá liều.

Mà hán cũng không thể luôn ở cạnh người nàng, tuy rằng hán rất muốn giấu nàng ở nơi chỉ cho mình hán nhìn thấy.

Nhưng mà, nàng không phải một bình hoa để cho kẻ khác thưởng thức, nàng là thanh kiếm sắc bén sắp được tuốt ra khỏi vỏ!

Bất kì ai cũng không được phép tranh đoạt hào quang của nàng.

"Cho nên ta mới muốn đứng ở nơi mà tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy." Trầm Vi Ngưng khí phách mà nói, "Nơi càng nguy hiểm, ta càng an toàn."

Hô hấp của Mặc Vô Cực cứng lại, say mê nhìn khuôn mặt nhỏ tròn đầy tự tin của nàng, ánh hào quang rực rỡ như thế, thật là tốt đẹp.

"Ta không muốn giấu đầu hở đuôi, như thế trái lại sẽ cổ vũ bọn hán sử dụng thủ đoạn âm độc, giờ muốn mượn sức ta thì dựa vào bản lĩnh đi!"

Thế giới tôn trọng kẻ mạnh, không có gì quan trọng hơn thực lực!

Trầm Vi Ngưng khẽ ngáp một cái, ánh mắt biếng nhác giống như tiểu miêu.

Mặc Vô Cực đứng lên, trước khi nàng kịp phản ứng đã ôm eo nàng bế đi tới giường.

Động tác nhanh thật!

Thực lực người này cao thâm khó dò, ngay cả nàng cũng không nhìn ra, ở Thiên Khải Quốc tuyệt đối không tìm thấy ai có thực lực như vậy.

Chỉ là nếu người này không đối lập với nàng thì nàng cũng không cần phải dò hỏi tới cùng.

Nàng chỉ hơi nghiêng mặt, đôi mắt sáng liếc hán.

Mặc Vô Cực bị nàng nhìn đến phát ngứa, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ ngây ngô non nớt của nàng lại chỉ có thể yên lặng thờ dài.

Quá nhỏ, nàng bây giờ còn quá nhỏ..... Hán không nỡ làm tổn thương nàng.

"Được chiếm tiện nghi, người còn thờ dài?"

Mặc Vô Cực nói: "Nếu ta lộ vẻ mặt mừng rỡ như điên nàng có đánh ta không?"

Trầm Vi Ngưng nghĩ đến cảnh tượng như thế bèn gật đầu nói: "Có."

"Haizz....." Cho nên hán chỉ có thể thờ dài.

Mặc Vô Cực bế nàng đặt xuống giường, động tác dịu dàng đắp chăn cho nàng.

"Nàng nghỉ ngơi một chút đi, muốn ăn gì ta đi mua cho nàng."

"Cái gì ngọt là được."

"Tuân mệnh." Hán buông màn che xuống, sau đó liền biến mất không thấy bóng dáng.

Con người của Trầm Vi Ngưng hơi co lại, nháy mắt đã biến mất sao? Một tia tàn ảnh cũng không thấy.

Thật đáng sợ..... Có thể thuận đi*, phải có cấp bậc cao thế nào đây?

(*Thuận đi: kỹ năng xuyên không gian, dịch chuyển tức thời.)

Trầm Vi Ngưng chỉ biết, lấy cấp bậc lúc này của nàng, thuận đi chính là kỹ năng trong truyền thuyết.

Nàng không khỏi thấy may mắn lần nữa, may mà hán không phải địch nhân của nàng.

Trầm Thiên Thiên khóc sụt sùi trở về Trầm phủ, còn Xương Minh Hầu thì sắc mặt đen như đất nòi đi vào trong.

Khổng phu nhân sớm đã nghe tin vội vàng chạy tới, thấy trên mặt nữ nhi sưng phù lên, tóc tai bù xù thì vừa đau lòng vừa tức giận.

"Thiên Thiên là nữ nhi bảo bối của ta, từ nhỏ ta đã không nỡ động vào nó một chút, sao ngài có thể đánh con bé thành như vậy?"

Khổng phu nhân ý vào thế lực của nhà mẹ đẻ cùng với địa vị trong cung của Khổng Quý Phi, xưa nay ở Xương Minh Hầu phủ có tiếng nói ngang Xương Minh Hầu.

Xương Minh Hầu trước kia có hơi sợ bà vợ này, nếu không lén lút tìm nữ nhân ở bên ngoài, còn có một đồng con hoang.

Nhưng hắn cảm thấy mình hôm nay đã có thể nở mày nở mặt, khỏi cần phải e ngại thế lực của Khổng gia nữa.

Hắn có một đứa con gái là thiên tài linh mạch cấp mười sáu!

"Là tại ngươi từ nhỏ không dạy dỗ nó đàng hoàng nên giờ nó mới biến thành bộ dáng ngu xuẩn này!" Xương Minh Hầu cả giận mắng.

"Nghe nói con bé Trầm Vi Ngưng kia giờ phong quang rồi, nhưng Hầu gia đừng có mà quên, trước kia đối xử với nó như thế cũng là do ngài gợi ý, ngắt lại mấy chuyện đã làm với nó, ngài nghĩ nó sẽ dễ dàng tha thứ cho chúng ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thực lực và mặt (10)

Khổng phu nhân mới hơn ba mươi, bà ta chăm chút dung mạo rất cẩn thận, nhưng lúc tức giận vẻ mặt cũng có chút dữ tợn.

Xương Minh Hầu nhìn bà ta liền cảm thấy ghét bỏ.

"Hừ! Hai người các ngươi đối xử tệ bạc với con bé như vậy, nó không tha thứ là dĩ nhiên, nhưng ta là cha ruột của nó! Máu mủ tình tâm, chỉ cần ta chịu đền bù, con bé sẽ biết cha ruột mới là người tốt nhất!"

Khổng phu nhân cắn môi, khó chịu mà nói: "Ý của Hầu gia là định hy sinh ta với Thiên Thiên? Con bé Trầm Vi Ngưng đó chưa chắc đã quy thuận ngài đâu!"

"Có phải hy sinh hay không, ngươi cần gì phải nói khó nghe như thế, chỉ cần ngươi cũng chịu phối hợp mượn sức Vi Ngưng, đừng nói là Trầm gia, ngay cả Khổng gia các người cũng có thể thòm lây theo!" Xương Minh Hầu vênh vào tự đắc mà đáp.

Trước đây vì kiêng kỵ Khổng gia nên hắn không có gan nói ra mấy lời này.

Khổng phu nhân lưỡng lự một chút, một thiên tài mười lăm tuổi linh mạch cấp 16 có giá trị gì, bà ta cũng không phải là không hiểu.

Có đến mấy trăm năm rồi Thiên Khải Quốc không xuất hiện thiên tài cỡ đó, cho nên dạo gần đây Thiên Khải Quốc vẫn luôn bị các quốc gia khác áp chế, đó là do không có cao thủ ra tay.

Hoàng Thượng mấy năm nay treo thưởng lớn, cầu tài như khát, nhưng cao thủ khả ngộ bất khả cầu*, tuyệt thế thiên tài đã hiếm lại càng thêm hiếm.

(*Khả ngộ bất khả cầu: chỉ có thể ngẫu nhiên gặp, không thể cố ý đi tìm.)

Thiên Khải Quốc không được xem là cường quốc, điều kiện của họ, quốc gia khác cũng có thể cho được.

Từ sự so sánh này, các vị thiên tài các cao thủ chân chính thường chọn đi nước khác, hiếm ai đến Thiên Khải Quốc.

Đây là tâm bệnh lớn nhất của Hoàng Thượng, thỉnh thoảng Khổng phu nhân tiến cung cũng có nghe em gái bà ta - Khổng Quý phi cảm thán rằng, nếu Thiên Khải Quốc có thể xuất hiện một vị tuyệt thế thiên tài, Hoàng Thượng cũng nguyện cùng hưởng chung giang sơn.

Mà giờ đã có tuyệt thế thiên tài xuất hiện, so với linh mạch cấp 15 của vị tổ sư Huyền Vũ Viện mấy trăm năm về trước kia còn cao hơn một cấp, thiên tài cỡ này, Hoàng Thượng sẽ dùng hết tất cả thủ đoạn đi mượn sức.

Khổng phu nhân thậm chí đã có thể tưởng tượng đến tương lai Trầm Vi Ngưng sẽ có địa vị như thế nào.

Có sự thiên vị của Hoàng Thượng, có sự che chở của Huyền Vũ Viện, kẻ nào dám đắc tội nàng ta chỉ có đường chết.....

Trong lòng Không phu nhân căng thẳng, lộ ra vẻ mặt sợ hãi cùng không cam tâm.

"Nương, Trầm Vi Ngung nhục nhã con, không để chúng ta vào mắt, chẳng lẽ chúng ta lại phải lấy lòng tỷ ta sao?"

Trầm Thiên Thiên không ngốc, nghe được đối thoại giữa cha mẹ, lại nhìn vẻ mặt Không phu nhân nàng ta lập tức biết ngay cả mẫu thân cũng bị dao động!

Vì sao chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nghiêng về Trầm Vi Ngung?

"Câm mồm!"

Xương Minh Hầu gầm lên một tiếng, Trầm Thiên Thiên sợ tới mức nép vào lòng Không phu nhân, khóc rống lên.

Không phu nhân vỗ về trấn an nàng ta, suy cho cùng đây mới là con gái ruột của mình mà.

"Trầm Vi Ngung tất nhiên không thể đắc tội." Không phu nhân nói, cho dù bà ta không phục, Không Quý phi cũng sẽ không cho phép bà ta hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu không, làm Hoàng Thượng nổi giận, Không gia sau này làm sao lẫn lộn ở Thiên Khải Quốc?

Không gia dựa vào ân sủng của Không Quý phi mới đi đến vị trí ngày hôm nay, mà ân sủng của Không Quý phi lại đến từ Hoàng Thượng.

Nếu không có sự ân sủng của Hoàng Thượng, Không gia chẳng là gì cả.

"Hừ! Người lập tức chuẩn bị mấy thứ lễ vật tốt nhất đưa sang Vi Ngung, nhớ cho kỹ, tất cả đều phải là 'tốt nhất'!" Xương Minh Hầu phân phó.

"Vâng." Không phu nhân buộc lòng phải nén giận, nếu Trầm Vi Ngung tha thứ cho Xương Minh Hầu thật thì hẳn hoàn toàn có cơ hội xoay người.

"Còn nữa," Ánh mắt Xương Minh Hầu tàn nhẫn nhìn chằm chằm Trầm Thiên Thiên, "Sáng mai, Thiên Thiên ba quý chín lạy đến Huyền Vũ Viện tạ tội với Vi Ngung!"

"Cái gì?" Không phu nhân bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt trở nên ác độc.

Trầm Thiên Thiên khóc văng lên: "Không! Bất con làm chuyện này còn không bằng giết chết con đi!"

--

Cầu động lực, please.... (♂ ____°).

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thanh Trạm thái tử (1)

"Nếu giết người mà Vi Ngung có thể trở lại Trầm gia, ta cũng không ngại giết người đâu!" Xương Minh Hầu nhìn về Không phu nhân, "Dạy dỗ nữ nhi của người cho tốt! Các nào lợi, cái nào hại hẳn là người rõ ràng hơn ta, nếu Trầm Vi Ngung đi theo người khác, lấy những chuyện người từng làm với nó trước đây, Không gia các người chỉ có một đường chết!"

Sắc mặt Không phu nhân trắng bệch, chỉ có thể cố nhịn đau lòng xuống, gật gật đầu: "Hầu gia yên tâm, ta tự có chừng mực."

Xương Minh Hầu lườm Trầm Thiên Thiên một cái, càng thêm cảm thấy nàng ta hoàn toàn không thể so sánh với Trầm Vi Ngung, hừ lạnh một tiếng rồi bỏ đi.

"Nương....." Trầm Thiên Thiên khóc lớn, "Nương tiến cung cầu xin đi đi, nhờ đi ra mặt dạy dỗ tiện nhân Trầm Vi Ngung kia....."

"Câm miệng!" Không phu nhân lạnh lùng mà cắt đứt lời nói của nàng, sắc mặt âm lãnh.

Trầm Thiên Thiên bị dọa sợ, quên cả khóc, ngơ ngác nhìn mẫu thân mình.

"Về sau không bao giờ được nói những lời này nữa!" Không phu nhân căn nhắc cảnh cáo, "Trầm Vi Ngung bây giờ không phải Trầm Vi Ngung trước kia, đừng nói là đi của con, dù là Hoàng Thượng cũng chỉ có thể chiều theo nó, Thiên Thiên, con phải nhớ kỹ điều này."

"Vì sao chứ?" Trầm Thiên Thiên nuốt nước mắt hỏi.

"Thế giới này chỉ có cường giả được phép định đoạt, nắm đầm của ai cũng, kẻ đó sẽ được người khác tôn kính. Thiên Thiên à, nếu thực lực của con giống Trầm Vi Ngưng, phụ thân con cũng sẽ không vứt bỏ con nhanh như vậy."

Không phụ nhân nói những lời này cũng cảm thấy đau lòng không chịu nổi, bởi vì trong lòng bà ta cũng hiểu rõ, nữ nhi của mình, hoàn toàn không thể so sánh với Trầm Vi Ngưng.

"Nương, nương nói phụ thân vứt bỏ con?" Trong nháy mắt trái tim Trầm Thiên Thiên lạnh như trong đáy vực, thân mình khẽ run.

"Vậy nên tốt nhất là con đừng có làm phật ý phụ thân con, ngoan ngoãn làm theo lời hấn dẫn đi!"

"Nương, nhưng con không cam lòng!"

"Đồ ngốc này! Nhìn nhất thời trời yên biển lặng, người còn sống mới có hy vọng! Bây giờ Trầm Vi Ngưng đắc ý, chắc gì sau này nó không bị hạ bệ chứ? Nó lợi hại ở Thiên Khai Quốc, nhưng mà bên ngoài Thiên Khai Quốc còn có tam đại viện Thanh Long - Bạch Hổ - Chu Tước, ngoài tam đại viện còn có tứ đại giai tộc Xích - Bạch - Thanh - Huyền! Những nơi đó đều là thiên tài yêu nghiệt chân chính tụ hội, chúng ta không trị được Trầm Vi Ngưng thì cũng có kẻ khác trị nó!"

"Nương, nương là nói tới....."

"Như Tuyết công chúa sẽ sớm trở về từ Thanh Sương Quốc, nghe nói lúc này con bé đến Thanh Long Viện rèn luyện, lưỡng tình tương duyệt* với Thái Tử Thanh Sương Quốc, đã chuẩn bị đính hôn rồi, Thanh Trạm kia mới là thiên tài chân chính!"

(*Lưỡng tình tương duyệt: chữ "duyet" nghĩa là yêu thích, câu này đại ý hai bên đều có tình ý với nhau ="D)

Trong mắt Không phụ nhân chợt lóe lên một tia lãnh liệt, nàng không động vào Trầm Vi Ngưng được nhưng cũng có nghĩa người khác cũng không động được!

"Thật tốt quá!" Trầm Thiên Thiên cũng hơi hơi thấy được một tia hy vọng, "Thanh Trạm Thái Tử cũng sẽ trở về cùng sao?"

"Nếu như vậy thì càng tốt." Không phụ nhân vỗ lưng nàng ta, "Trước đó, con nhất định phải học cách nhẫn nhục, trầm ổn lại."

Như Tuyết công chúa là nữ nhi của Không Quý Phi, thực lực không phân cao thấp với Trạch Vương Viêm Diệc Trạch, là nữ thiên tài trứ danh của Thiên Khai Quốc, được Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Nếu nàng ta thành công đính hôn cùng Thanh Trạm Thái tử, trở thành Thái tử phi của Thanh Sương Quốc, địa vị của nàng ta ở Thiên Khai Quốc liền không thể lung lay!

Trầm Vi Ngưng tuy rằng là thiên tài linh mạch cấp mười sáu nhưng so với đệ nhất cường quốc trấn giữ tứ đại gia tộc - Thanh Sương Quốc hoàn toàn không tính là cái gì!

Nước mắt Trầm Thiên chớp động, nghĩ đến ý định làm cho Trầm Vi Ngưng trả giá đắt, vẫn không thể không nặng nề gật đầu.

"Con biết rồi, cứ để Trầm Vi Ngưng hả hê mấy bữa rồi lại để cho tỷ ta rút dài thề thảm!" Nàng ta ôm hận nói.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỳ Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Thanh Trạm thái tử (2)

"Ngao lắm, đây mới là con gái ngoan của ta." Không phụ nhân lau khô nước mắt cho nàng ta, lại cẩn thận dặn dò nàng ta rất nhiều việc rồi mới đi chuẩn bị lễ vật đưa sang Trầm Vi Ngưng.

Thứ Không phụ nhân chọn cho Trầm Vi Ngưng đều là những bảo vật thượng đẳng quý nhất của Trầm gia, có linh đan diệu dược cấp cao, còn có cả loại công pháp khiến kẻ khác phải thêm nhỏ dãi.

Nhưng mà khi đưa đến Huyền Võ Viện, Trầm Vi Ngưng không thèm liếc mắt một cái, trực tiếp sai người quảng về.

Xương Minh Hầu vừa thấy thái độ của nàng, không nói hai lời liền vội bắt Trầm Thiên Thiên đến Huyền Võ Viện quỳ gối tạ tội với Trầm Vi Ngưng.

Không thể không nói, vì mượn sức một thiếu nữ thiên tài linh mạch cấp 16 mà tất cả các thế lực ở hạ kinh bây giờ đều đang rục rịch.

Thấy hành động này của Xương Minh Hầu, tuy rằng cảm thấy hấn thật vô si nhưng cũng không thể không thừa nhận, nếu đổi thành bọn họ, bọn họ cũng

sẽ làm như vậy!

Trầm Thiên Thiên khóc sụt sùi ở Huyền Vũ Viện, mà Trầm Vi Ngưng lúc này - sau khi được Tư Mã viện trưởng đồng ý - lại đang lựa chọn công pháp tu luyện ở tầng cao nhất của Huyền Vũ Các.

Huyền Vũ Các là khu vực cấm tối cao của Huyền Vũ Viện, tổng cộng có ba tầng, bên trong cất giữ vô số công pháp tu luyện, mỗi năm sau khi chúng đệ tử đã khảo thí linh mạch xong đều sẽ được cho phép đi lên tầng thứ nhất của Huyền Vũ Các để lựa chọn công pháp tu luyện.

Đệ tử có thiên phú linh mạch cấp 5 trở lên mới có thể đi lên tầng thứ hai của Huyền Vũ Các, mà đạt 8 cấp trở lên, trở thành trực hệ đệ tử mới có tư cách bước vào tầng thứ ba.

Trầm Vi Ngưng tất nhiên nhảy liên lên hai tầng, đi lên tầng thứ ba trong ánh mắt có cả kính sợ, hâm mộ lẫn ghen ghét của đám đệ tử.

Công pháp tu luyện gồm 3 cấp: địa cấp, nhân cấp và thiên cấp, mỗi cấp bậc lại chia thành hạ phẩm, trung phẩm rồi đến thượng phẩm.

Trên đại lục thực lực Huyền Vũ Các không được xem là mạnh, trong tứ đại viện chỉ có thể xếp gần chót, so với bốn gia tộc khổng lồ Xích - Bạch - Thanh - Huyền càng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Cho nên công pháp ở nơi này, cao cấp nhất mới miễn cưỡng là trung phẩm nhân cấp mà thôi, hơn nữa thuộc về loại quyền pháp cấp lực lượng, không phải thứ nàng thích.

"Nơi này thật là, chẳng có gì thứ tốt, bảo bối, nàng thích công pháp nào thì để ta đi tìm cho."

Thanh âm hoa lệ yêu dã của Mặc Vô Cực bỗng nhiên vang lên ở sau lưng, Trầm Vi Ngưng ngẩn ra, ngoái đầu lại nhìn thì thấy quả nhiên hán đứng ở đằng sau.

Hắn tiến vào lúc nào vậy? Tầng ba của Huyền Vũ Các có kết giới cao cấp ngăn cản, phải là viện trưởng tự mình mở ra mới có thể đi vào.

Trừ phi thực lực của hắn ở trên người bố trí kết giới, nếu không không thể đi vào mà thần không biết quỷ không hay như vậy.

"Huyền Vũ Viện quá nghèo nàn." Mặc Vô Cực dường như không nhìn thấy ánh mắt của nàng, cố ý lảng tránh thắc mắc của nàng.

Hắn tùy ý đảo mắt qua những công pháp được đặt rất cẩn thận, giống như những cái đồ chỉ giống như cái trắng ven đường mà thôi.

"Cũng không hán vậy." Trầm Vi Ngưng không phải kiểu người sẽ dò hỏi tới cùng, đối với sự thật tên nam nhân này rất cường đại, nàng cũng đã sớm mặc nhận.

Hắn không có hại đối với nàng, tại sao nàng phải truy cứu?

"Ồ?" Mặc Vô Cực hơi hơi quay đầu đi, mắt tím ngăm liếc mắt đưa tình với nàng.

Tay Trầm Vi Ngưng lấy ra một quyển công pháp trong hộp, tùy ý mở ra xem.

"'Ngân Nguyệt'" Mặc Vô Cực chỉ mới nhìn thoáng qua liền lộ ra ánh mắt tán thưởng với Trầm Vi Ngưng, "Ánh mắt của bảo bối quả nhiên là tốt nhất, liếc mắt một cái đã nhìn trúng bảo vật tốt nhất ở đây."

"Quyển 'Ngân Nguyệt' này cùng lắm là thượng phẩm địa cấp, trong số này chỉ có thể tính là hạng trung mà thôi."

Thần sắc trên khuôn mặt nhỏ của Trầm Vi Ngưng bình đạm, thật ra nàng không có để ý cấp bậc của quyển công pháp này, lí do chọn "Ngân Nguyệt" là vì phương pháp tu luyện của quyển công pháp này là tiền thuật*.

(*Tiền thuật=bán cung.)

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Thanh Trạm thái tử (3)

Lấy linh lực làm cung tên, phương thức tu luyện cũng đơn giản.

Kiếp trước nàng là tay súng thiện xạ xếp hàng đệ nhất, không phát nào trượt, phi tiêu, bắn tên càng chưa từng gặp phải đối thủ.

Quyển công pháp này vừa khéo, rất hợp với nàng.

"Tuy nói "Ngân Nguyệt" chỉ là thượng phẩm địa cấp nhưng quyền công pháp này có thể thăng cấp, cấp bậc càng tăng lên thì linh lực càng ngày càng thâm hậu, "Ngân Nguyệt" sẽ càng ngày càng mạnh, thử tưởng tượng trên chiến trường cùng lúc bắn ra hàng vạn mũi tên, "Ngân Nguyệt" tu luyện đến đỉnh cao thì sẽ làm được như vậy."

Mặc Vô Cực giải thích khiến trước mắt Trầm Vi Ngưng sáng ngời, xem ra nàng không cẩn thận mà chọn được một món bảo bối rồi.

"Vậy chọn nó đi."

Trầm Vi Ngưng cầm "Ngân Nguyệt", nhanh chóng ra khỏi Huyền Vũ Các, hoàn toàn mặc kệ Mặc Vô Cực.

Hắn tới làm sao thì cứ trở về như thế.

Mặc Vô Cực dở khóc dở cười, thật là một tiểu gia hỏa không có lương tâm, hắn đột phá kết giới đi vào là vì ai? Vậy mà nàng chọn được công pháp mình muốn rồi liền mặc kệ hắn.

Sao hắn cảm thấy mình..... Ở trước mặt Ngưng Ngưng không có chút địa vị gì hết vậy?

Trầm Vi Ngưng ra khỏi Huyền Vũ Các, đệ tử đi ngang qua đều lộ ra biểu tình kính sợ với nàng, cũng không dám có chút khinh thường nào nữa.

"Chào buổi sáng, Vi Ngưng các hạ." Một nội môn đệ tử mặc thanh bào lấy hết can đảm tiến lên chào hỏi nàng.

Thanh bào là biểu tượng của nội môn đệ tử, linh lực khoảng cấp 5-7.

Trầm Vi Ngưng không nóng không lạnh khẽ gật đầu tỏ vẻ đáp lại, tính tình của nàng vốn dĩ cũng không phải kiểu coi mở nhiệt tình, nàng thích độc lai độc vãng, làm theo ý mình.

Nhưng nàng chỉ thản nhiên gật đầu một cái lại khiến những kẻ khác thụ sủng nhược kinh*, không ngừng vui vẻ khoe với đồng bạn.

(*Thụ sủng nhược kinh: được sủng mà lo sợ, vừa mừng vừa lo.)

"Xem kia! Nàng ấy đáp lại ta! Nàng ấy thật là bình dị gần gũi!"

"Đúng vậy đúng vậy, lần sau ta cũng phải bắt chuyện với nàng! Vừa rồi do ta hơi hộp quá!"

Những người này đều đã quên rằng, trước kia Trầm Vi Ngưng ôn thuận, nhu nhược, hiền lễ nghĩa, nhiệt tình giúp đỡ mọi người, nhưng chỉ vì thực lực thấp kém mà bị chế giễu khinh nhục.

Mà Trầm Vi Ngưng bây giờ chẳng qua chỉ hơi triển lộ một chút thực lực, nàng ngạo mạn lại thành phong phạm cao thủ, nàng hơi hòa hoãn sắc mặt lại cho là bình dị gần gũi.

"Trầm, Trầm Vi Ngưng..... Các hạ!"

Một thanh âm khàn trương vang lên, Trầm Vi Ngưng ngẩng đầu, thấy một thiếu niên vận áo bào màu vàng đất, lại phần điêu ngọc trác, vô cùng thanh tú đáng yêu chạy về phía mình.

Tiểu thiếu gia của nhà họ Mộ Dung, Mộ Dung Kim Sanh.

Nhớ tới thiếu niên này lúc nàng vẫn còn là phế vật gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, Trầm Vi Ngưng đối với hắn liền có thêm vài phần hảo cảm.

Đứa trẻ chân thành hồn nhiên như thế, ở thời đại nào cũng không hay gặp lắm.

"Mộ Dung thiếu gia, chào buổi sáng." Trầm Vi Ngưng chờ khi hắn chạy đến trước mặt, nhàn nhạt mà chào hỏi.

Mộ Dung Kim Sanh vội vã chạy thẳng lại đây, gương mặt phần nộn đỏ bừng, nghe nàng chào hỏi gương mặt lại càng kích động mà ửng đỏ lên, càng thêm đáng yêu.

"Chào, chào buổi sáng."

Mộ Dung Kim Sanh gãi gãi đầu, nói chuyện có chút lắp bắp.

"Có chuyện gì sao?"

Trầm Vi Ngưng nghiêng nghiêng đầu, khuôn mặt thanh tuyệt diệt lệ dưới nắng sớm thật giống như một giọt sương trong suốt long lanh.

Mộ Dung Kim Sanh nhìn đến sững sờ, miệng không tự chủ được đáp: "Phụ thân với Trạch Vương điện hạ bảo ta kết bạn với cô....."

Nói xong, Mộ Dung Kim Sanh hận không thể và cái miệng rộng của mình, phụ thân đã nói hắn phải tự nhiên chút, sao hắn vẫn nói ra phân phó của họ

vậy?

Tâm thái lợi ích trắng trợn như vậy nhất định sẽ khiến cho nàng ấy thấy chán ghét lắm.

Sao hán ngốc như vậy chứ?

Người đi ngang qua bên cạnh đều không khỏi lộ ra đồng tình mà nhìn vị Mộ Dung gia tiểu thiếu gia này.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quy Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Thanh Trạm thái tử (4)

Một giây mặc niệm cho IQ của hán.....

"Ta, ta....." Gương mặt nhỏ trắng trẻo của Mộ Dung Kim Sanh đỏ bừng, lắp bắp nói không ra lời, hời hợt phát khóc, hai bên hốc mắt hồng hồng.

Thật là một thiếu niên khiến người khác không nhìn được thương tiếc, còn là một bé thụ đáng yêu nữa.

Trầm Vi Ngưng lại không tức giận, thiếu niên nghĩ sao nói vậy ngược lại khiến nàng cảm thấy nhẹ nhàng không ít.

Mộ Dung Kim Sanh từng giúp đỡ nàng, nàng nhất định sẽ báo đáp lại hán, cho nên trước đây nàng đã nghĩ rằng, nếu Mộ Dung Kim Sanh đại biểu cho Mộ Dung gia hoặc là Trạch Vương tới để mượn sức nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt một cách dứt khoát.

Hoặc ít nhiều sẽ cho đối phương một vài chỗ tốt, trả ơn rồi, sau đó nợ nần thanh toán xong hết, không nợ nhau gì cả.

"Chẳng lẽ không có phân phó của cha ngươi và Trạch Vương thì ngươi không muốn làm bằng hữu với ta?"

Thanh âm Trầm Vi Ngưng lười biếng mềm mại, như là một chiếc lông chim tinh tế khẽ trêu chọc trái tim của Mộ Dung Kim Sanh một chút.

"Không phải!" Mộ Dung Kim Sanh lập tức lắc đầu, kích động đến mức gương mặt đỏ hơn, "Ta, ta cũng muốn làm bằng hữu với cô, chỉ là sợ cô ghét bỏ ta....."

Trầm Vi Ngưng nhìn xuống loại xúc động muốn chà đạp hán, nói: "Có thể trở thành bằng hữu của Mộ Dung tiểu thiếu gia, rất vinh hạnh."

Mộ Dung Kim Sanh có hơi không dám tin mà nhìn nàng, nàng ấy vừa mới nói rằng nàng là bằng hữu của hán?

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, Mộ Dung tiểu thiếu gia có chút lảng lảng trong người.

"Đằng trước có chuyện gì vậy?"

Trầm Vi Ngưng giơ tay ngón tay chỉ về phía đám đông vây quanh trước Huyền Vũ Viện.

Mộ Dung Kim Sanh từ trong cảm giác hưng phấn hoàn hồn trở lại, cười ngọt ngào: "Chỗ kia sao, là Trầm Thiên Thiên tới đây, hôm nay nàng ta đi từ Xương Minh Hầu phủ tới đây ba quý chín lạy mà."

Trầm Vi Ngưng không bắt ngờ chút nào, trên đại lục này, vì tranh đoạt cường giả mà những kẻ đó có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Xương Minh Hầu lại là một kẻ đặt lợi ích trên hàng đầu, vì muốn lấy lòng nàng mà có thể không chút do dự hy sinh đứa con gái lão yêu thương từ nhỏ đến giờ.

"Vi Ngưng các hạ, mau chân đến xem không?"

Tuy rằng nàng nói bọn họ là bạn bè nhưng ngữ khí nói chuyện của Mộ Dung Kim Sanh đối với nàng vẫn cung cung kính kính như trước.

"Không muốn xem." Có phải Xương Minh Hầu Thẩm Đình tự tới đâu, có gì hay ho mà xem?

Nàng đang chuẩn bị đi thì bỗng có người phát hiện ra nàng, vội vội vàng vàng nói: "Đại tiểu thư, ngài cuối cùng cũng ra rồi, chúng ta đều biết ngài tâm địa thiện lương, nhất định cũng sẽ không nhìn Nhị tiểu thư đáng thương như vậy."

Thật đúng là biết ăn nói, nhưng mà, ai là Đại tiểu thư nhà họ chứ?

Trầm Vi Ngưng vẫn không để ý tới, bước chân không dừng lại.

"Vi Ngưng các hạ, cô ta là Như Tuyết công chúa." Mộ Dung Kim Sanh nói khẽ với Trầm Vi Ngưng, "Là con gái của Khổng Quý phi."

Nhà họ Mộ Dung là đệ nhất gia tộc ở Thiên Khai quốc, ngay cả hoàng thất cũng phải nể mặt mấy phần, nhưng vị Như Tuyết công chúa này quả thật là đứa con cưng của trời, nàng ta chỉ mới bằng tuổi Trạch Vương mà đã gần lên linh mạch cấp 9.

Lại được di truyền dung mạo xinh đẹp của Khổng Quý phi nên Hoàng Thượng càng thêm sủng ái nàng ta.

Ở Thiên Khai Quốc, nàng ta là thiếu nữ tôn quý nhất, không ai nổi bật bằng.

Nhưng mà..... Một cô công chúa râu ria, sao Trầm Vi Ngưng có thể để vào mắt được?

Hiện tại ngay cả cha của công chúa là đương kim Hoàng đế cũng phải lấy lòng nàng vài câu, sao nàng phải chơi cái trò xã giao hư tình giả ý này với Viêm Như Tuyết?

"Công chúa muốn cần ta sao?" Giọng điệu của Trầm Vi Ngưng vẫn lạnh lùng như cũ, không hề để Viêm Như Tuyết vào mắt.

Viêm Như Tuyết bực bội trong lòng nhưng không phát tiết ra, mỉm cười khéo léo: "Vi Ngưng các hạ, ta cũng đâu có cần cô, chẳng qua là hy vọng cô có thể tha thứ cho Thiên Thiên."

"Ta đã nói rồi, ta tha thứ cho nàng ta thì các vị có thể không tới làm phiền ta sao?" Trầm Vi Ngưng cũng sẽ không nể mặt nàng ta.

Sắc mặt Viêm Như Tuyết có chút khó coi, đáp: "Vi Ngưng các hạ, cô là cao thủ, không nên có phong thái như vậy."

Trầm Vi Ngưng quả thực muốn khinh bỉ, Viêm Như Tuyết này nói này giờ còn không phải là định bội nàng trước mặt người khác, khiến cho cả người qua đường cũng cảm thấy nàng không có khí độ, bất thông tình lý, tự phụ cuồng vọng, khó thể dung tha?

Không hổ là người một nhà, lại thích giả bộ làm bạch liên hoa, cũng lại khó ưa hết như vậy!

"Ta cũng đã nói tha thứ cho nàng ta rồi, nhưng mà công chúa, người vẫn cứ cần ta không cho ta đi, xin hỏi, vậy phải phong thái gì người mới chịu tha ta ra?" Trầm Vi Ngưng lạnh giọng nói.

Nàng không để bụng độ hảo cảm của người qua đường đối với nàng, nhưng khi không cần, nàng có thể tùy tiện tiện bị người khác bôi đen!

Viêm Như Tuyết nhất thời không nói gì, chỉ có thể cười gượng: "Vi Ngưng các hạ nói đùa rồi, ta chỉ là cảm thấy Thiên Thiên đã ba quý chín lạy tới thỉnh tội rồi, nhưng cô lại không thèm liếc lấy một cái, thật khiến người ta xót xa mà."

Viêm Như Tuyết quả thật không giống Trầm Thiên Thiên - vênh váo ý thế hiếp người, nàng ta giống như mẹ của mình, tâm cơ rất sâu, biết rõ rằng thanh danh của mình rất quan trọng, nàng muốn trở thành một nhân vật phong vân lóa mắt, nhất định phải liên hôn với một gia tộc mạnh.

Cho nên nàng ta vẫn luôn chăm chút hình tượng của mình, luôn thể hiện bản thân dịu dàng dễ gần, tốt bụng, giàu lòng trắc ẩn, có thiên phú tốt cũng không kiêu ngạo không nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quý Xuống!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thanh Trạm thái tử (6)

Đặc biệt là nàng ta và Khổng Quý phi đều cố tình dung túng Trầm Thiên Thiên, để cho Trầm Thiên Thiên làm nền tôn hình tượng của mình lên, quả nhiên ở trong Huyền Vũ Viện phần lớn đệ tử đều có ấn tượng tốt với vị Như Tuyết công chúa này.

Nhìn thấy nàng ta hơi nhíu mày, bày ra dáng vẻ như thể "yêu nước thương dân", người qua đường vốn đầy đồng tình lại càng thêm mến, tiếp đó độ hảo cảm đối với Trầm Vi Ngưng nhanh chóng giảm xuống.

Nhưng mà một Viêm Như Tuyết dung mạo diễm lệ, lại giả bộ thành bạch liên hoa, còn là ở trước mặt Trầm Vi Ngưng, tự nhiên có một loại cảm giác mâu thuẫn.

Loại khí chất thanh tuyệt như hoa sen chân chính, hẳn là giống như Trầm Vi Ngưng mới đúng, nàng không cần cố ý nhíu mày, không cần ra vẻ nhu nhược cũng đã khiến người khác cảm thấy nàng ấy nói gì cũng đúng.

Một ánh mắt đảo qua rất nhẹ cũng đủ khiến cho người ta muốn vì nàng mà không màng tất cả, dù cho là phải dấn thân vào địa ngục, trở thành ác ma.

So với nàng, tư thái của Viêm Như Tuyết lại có vẻ kệch cỡm, khiến cho người ta chán ghét.

Nàng ta vẫn luôn ngăn cản Trầm Vi Ngung, nói nhảm nhí lòng vòng một hồi, mà Trầm Vi Ngung cũng đã nói tha thứ cho Trầm Thiên Thiên rồi, còn muốn như thế nào nữa chứ?

Trầm Thiên Thiên trước kia làm ác nhiều như vậy, chèn ép Trầm Vi Ngung đủ đường, Trầm Vi Ngung cũng có thể tha thứ cho nàng ta, khí độ như thế không hổ là cao thủ chân chính!

Thực ra kẻ không có khí độ gì hết phải là Viêm Như Tuyết mới đúng!

Nàng ta với Trầm Thiên Thiên là chị em họ, quả nhiên tính cách cũng tương tự nhau.

"Trầm Thiên Thiên là gieo gió gặt bão, cho dù quỷ chết trước đại điện Huyền Vũ Viện cũng không đáng tha thứ." Không biết là ai nói một câu băng quơ như vậy.

Sau đó cũng có không ít người ủng hộ theo, bắt đầu sôi nổi bàn tán.

"Đúng đúng, trước đây ả ta vu oan cho Vi Ngung các hạ đánh người, còn làm giả chứng cứ, tâm tư, thủ đoạn ác độc như vậy nếu mà là ta thì ta tuyệt đối không sẽ tha thứ cho ả ta!"

"Số chuyện ác cô ta làm nhiều đến mức không đếm được kia! Vi Ngung các hạ thể mà có thể tha thứ cho cô ta, thật là khiến người ta bội phục mà!"

.....

Viêm Như Tuyết ngàn vạn lần cũng không thể ngờ được kẻ mình vẫn hay dùng sẽ thất bại thảm hại như vậy!

Những kẻ này trước đây đều rất ủng hộ nàng ta, nàng ta nói gì cũng cho là đúng, nhưng, nhưng mà tự nhiên giờ bị làm sao vậy?

Trầm Vi Ngung lấy đầu ra sức kêu gọi lớn như thế?

Viêm Như Tuyết trong lòng nóng như lửa đốt lại không dám thể hiện ra ngoài, rất sợ hình tượng ưu nhã cao quý mình dày công duy trì từ nhỏ đến giờ bị sụp đổ.

"Vi Ngung các hạ, ta cũng không có ác ý, xin cô tin tưởng ta, ta chỉ là quá mềm lòng, thấy Thiên Thiên dập muốn bẻ đầu nên không đành lòng mà thôi." Viêm Như Tuyết vội vàng biện hộ.

Thật biết gió chiều nào theo chiều ấy.

Trầm Vi Ngung vẫn lạnh giọng như cũ: "Người có mang ác ý hay không thì tự trong lòng người hiểu rõ, tại sao ta phải tin tưởng?"

Mộ Dung Kim Sanh không nhịn được, bật cười một tiếng.

Thật lòng mà nói, hần cũng không thích Viêm Như Tuyết, đại khái là tính hần tương đối đơn thuần đi, người đơn thuần khi nhìn vào vấn đề luôn sâu sắc hơn người phức tạp.

Hần cảm thấy một người có tốt hay không, không phải xem lớp nguy trang bên ngoài của kẻ đó mà hoàn toàn bằng cảm giác.

Hần trời sinh đơn thuần, dĩ nhiên trời sinh rất phản cảm những người đã tà ác từ trong xương cốt.

Đối với Viêm Như Tuyết, hần đúng là có cảm giác này, không sao thích nổi.

Bị Mộ Dung Kim Sanh cười như vậy, những người khác lúc này mới phản ứng lại, cảm thấy Viêm Như Tuyết càng nói càng thêm làm bộ, không có chút thành ý nào cả!

Sắc mặt Viêm Như Tuyết có chút trắng bệch, trong lòng tức giận nhưng lại không dám phát tiết ở đây.

"Đương nhiên rồi, Vi Ngung các hạ sau này dễ biết, ta tuyệt đối không có ác ý với cô, ta rất muốn kết bạn với cô." Viêm Như Tuyết nhẫn nại nói, Không Quý phi đã dặn dò nàng ta rằng bằng bất cứ giá nào cũng phải mượn sức Trầm Vi Ngung.

Bạn đang đọc truyện *Phượng Vũ Giang Sơn: Phúc Hắc Ma Vương, Tới Đây Quỷ Xướng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.